

МАТЮ РАЙЛИ

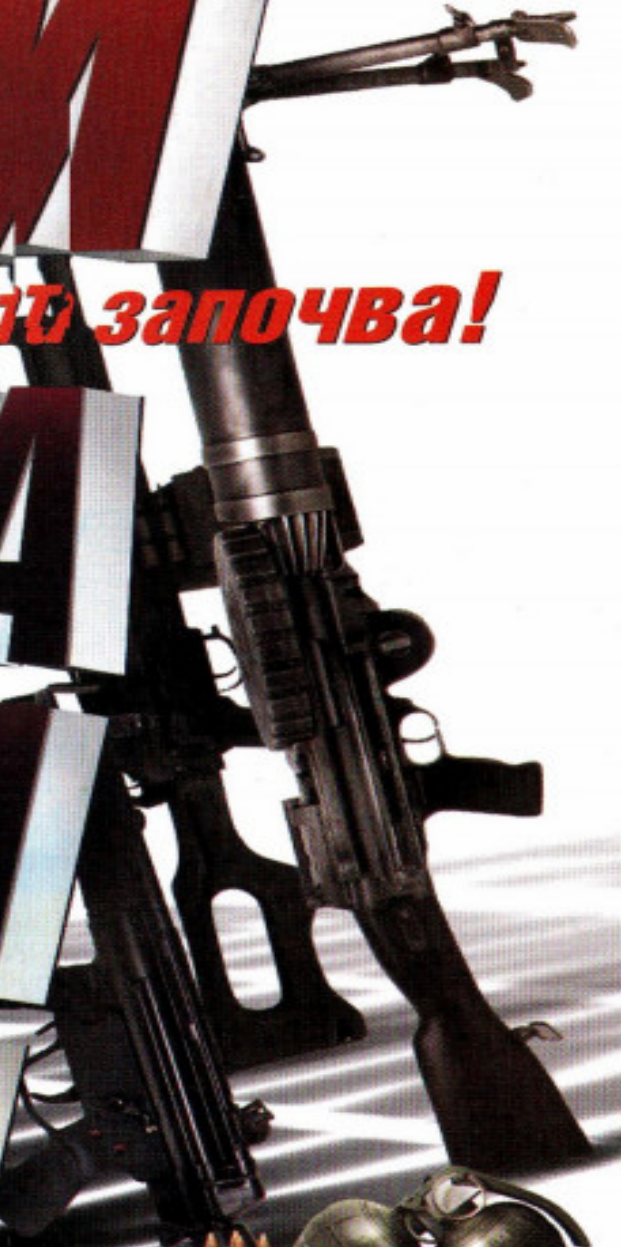
Добре дошли в лудницата! Веселбата започва!

ПЕТИМАТА

ВЕЛИКИ

ВОЙНИ

БЪЛГАРСКИ БАРД

МАТЮ РАЙЛИ

ПЕТИМАТА ВЕЛИКИ ВОИНИ

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Стягайте коланите и се дръжете здраво! Започва най-лудото приключение — „Петимата велики воители“. От пустините на Израел до бльсканите от цунами брегове на Япония, от степите на Монголия до най-загадъчния остров на земята — Матю Райли е завихрил главоломен екшън, в който изпреварва, задминава и оставя в пушилката след себе си такива майстори като Дан Браун, Джеймс Ролинс и Клайв Къслър...

Когато за последен път видяхме Джак Уест-младши, той падаше в бездънна пропаст и опитът му да спаси света от приближаващия Армагедон изглеждаше обречен.

Но надеждата още не е изгубена.

След изумително спасяване Джак се връща при верния си екип. Шеметната банда препуска с все сили по следите на прочутата Машина. Те откриват древен надпис, съдържащ стих за петима загадъчни, неназовани воители — най-големите исторически личности, чието познание ще бъде жизненоважно за разкриването на тайните на Машината и нейните отдавна изгубени Стълбове. Но древните са скрили добре тайните си, а всеки Стълб дарява с невероятна сила притежаващия го. Това привлича като мухи на мед лоши типове от цял свят... Враговете са навсякъде, обратното броене до Страшния съд изтича и Джак и екипът му трябва да са бързи. Защото иначе ще открият какво представлява краят на света...

МИСТЕРИЯТА НА КРЪГОВЕТЕ

„ПЪРВИЯТ

ще бъде най-благороден от
всички,

учен и воин едновременно.

ВТОРИЯТ

е роден водач и никой не ще
постигне по-голяма

слава от неговата.

ТРЕТИЯТ

ще бъде най-великият воин на
всички времена.

ЧЕТВЪРТИЯТ

е великият завоевател, търсец
единствено слава,

но славата е измама.

ПЕТИЯТ

ще се изправи пред най-
голямото изпитание

и ще трябва да реши дали
всички да живеят,

или да умрат.“

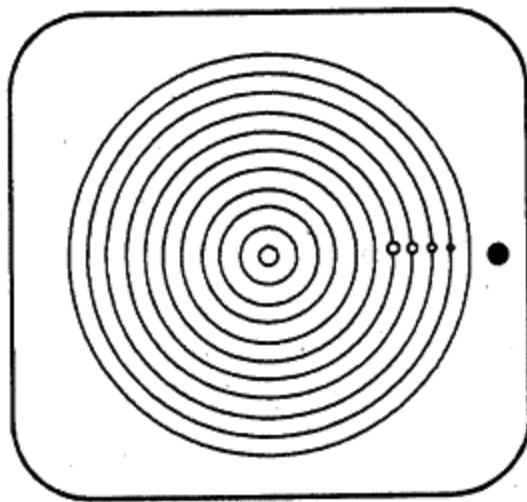
Надпис
отпреди 5000
години, открит
върху стела
при Сфинкса в
Гиза, Египет,
известен като
„Стихът на
воините“

*„Смъртна битка
между баща и син.
Единият се бие за всички,
а другият — за един.“*

Надпис
отпреди 3000
години, открит
в китайско
светилище в
клисурата Ву,
Централен
Китай

*„Всяко нещо е свързано с всичко
останало.“*

Ленин

Мистерията на кръговете

ИСТОРИЯТА ДОТУК...

„Петимата велики воители“ е третата част от историята, започнала със „Седемте смъртоносни чудеса“ и продължена в „Шестте свещени камъка“.

В „Седемте смъртоносни чудеса“ един дързък международен екип, воден от капитан *Джак Уест-младши*, открива прочутия Пирамидион на Голямата пирамида в Гиза сред (разпръснатите) останки на Седемте чудеса на античния свят.

След като спасява и отглежда малкото момиченце *Лили* (която заедно с брат си Александър е последната от дълга линия надарени Оракули от Сива в Египет), Джак успява да постави Пирамидиона на мястото му на върха на Голямата пирамида преди настъпването на рядко соларно събитие, известно като Завъртането на Тартар.

Международният екип на Джак е съставен от бойци от няколко страни: *Зоуи Кисан* от Ирландия; сержант Захир ал Анзар ал Абас от Обединените арабски емирства, прекръстен от Лили на *Мечо Пух*; лейтенант Бенджамин Коен, вече известен като *Стреч*; смахнат пилот от Нова Зеландия с прякора *Скай Монстър*; американски подводничар и луда глава на име Джей Джей Уикам, известен също и като *Морския рейнджър*.

Изследователската работа и експертното мнение за екипа се осигуряват от професор Макс Т. Епер, дългогодишен ментор и приятел на Джак, с прякор *Магьосника*, както и от двама шотландски студенти, червенокосите близнаци Лаклан и Джулиъс Адамсън с позивна *Каубоите*.

Оказва се, че Завъртането на Тартар е било всъщност предвестник на далеч по-голямо небесно събитие, завръщането на Тъмната звезда — противоположността, тъмният близък на нашето Слънце. Известна като „поле на нулева енергия“, Тъмната звезда представлява движещо се тяло с отрицателна енергия, което ще унищожи напълно живота на Земята, когато се върне в пределите на Слънчевата система през март 2008 г.

В „Шестте свещени камъка“ се оказва, че Тъмната звезда наистина приближава покрайнините на Слънчевата система. Установено е също, че на планетата ни съществува устройство, конструирано от загадъчна древна цивилизация и известно като *Машината*; ако бъде възстановено, то ще отблъсне отрицателната енергия на Тъмната звезда и ще спаси света.

Възстановяването на Машината обаче означава, че първо трябва да бъдат открити шест великолепни подземни „храмови светилища“, пръснати по цялата Земя. Всяко от тях е построено във формата на обърната бронзова пирамида и е известно като *Връх*.

На всеки Връх трябва да бъде поставен отдавна изгубен *Стълб* (сияйни правоъгълни диаманти с размера на тухла) — Първият стълб на Първия връх, Вторият — на Втория и т.н. Местоположението на шестте изгубени Стълба е поредната загадка, която трябва да намери отговора си.

В „Шестте свещени камъка“ започва именно тази мисия по възстановяването на Машината.

По време на търсенето се установява, че други участници също се опитват да възстановят Машината — могъщ троен съюз на Америка, Китай и Саудитска Арабия, известен като групата „Колдуел“.

Американската страна в този съюз се води от бащата на Джак, *Джак Уест-старши* (известен като *Вълка*), китайската — от *полковник Мао Гонли*, и саудитската — от шпионин с прякора *Лешояда*, който работи известно време с хората на Джак, но впоследствие ги предава. Помощник на Лешояда е *Ятагана*, по-големият брат на Мечо Пух, също предал екипа на Джак.

Благодарение на стоящата в сянка група „Колдуел“ — военнопромишлена организация, която преди е имала влияние върху американския президент — *Вълка* все още командва Групата за екстремни ситуации към Главнокомандващия, или ГЕСГ, която използва като собствена частна армия.

Отношенията между Джак и баща му отдавна са обтегнати и в един момент от приключението, в една загадъчна мина в Етиопия,

Вълка прави безжалостен опит да убие Джак, но не успява.

Друга група, помагаща на Вълка, е коалиция от три европейски кралски фамилии — на Великобритания, Дания и Русия. Те са представени от красивата *Йоланте Комптън-Джоунс* от британската кралска фамилия.

Накрая в крамолата се включва и зловецото братство на японски националисти, желаещо да си отмъсти за унижението на Япония през Втората световна война. Неговите цели обаче са други — те изобщо не желаят възстановяването на Машината. Водено от *Танака Танка*, някогашен колега на Магъосника, това Братство на кръвта иска светът да бъде унищожен от Тъмната звезда като отмъщение за поражението през войната. За да постигне целта си, Братството успява да внедри в екипа на Вълка един от хората си — американец от японски произход с прозвище *Нож*.

След много приключения Джак в крайна сметка успява да постави Първия и Втория стълбове на съответните им Върхове (в Абу Симбел и Кейптаун), но не без загуби — в края „Шестте свещени камъка“ екипът му е в отчаяна ситуация.

* * *

Един от членовете му, Стреч, е заловен от Вълка и върнат в Израел, за да се изправи пред разлютените си бивши господари от Мосад. За последен път Мечо Пух е видян да тръгва да спаси приятеля си.

Зоуи, Магъосника и Лили, след едно ужасно преживяване в плен на племето неета в джунглите на Конго, бягат към Южна Африка със самолета на Джак „Халикарнас“, за да му помогнат при Втория връх.

Те водят със себе си американската археоложка *Даян Касиди*, която спасяват от неета. За съжаление, преди да успеят да помогнат на Джак, са принудени да избягат от Южна Африка със самолета, преследвани от вражески изстребители.

Неочакван свидетел на изумителния успех на Джак при Втория връх става най-добрият приятел на Лили, дванадесетгодишният *Алби Калвин*, доведен там като пленник на Вълка. След като Джак полага

Стълба, Вълка оставя малкия Алби да умре в тъмната пещера, в която се намира Вторият връх.

Колкото до самия Джак, след като полага Втория стълб (и проваля плана на Ножа), го виждаме да пропада в бездънната пропаст под Върха заедно с вбесения Нож.

В „Петимата велики воини“ се разказва за участието на Джак, Стреч, Мечо Пух, Лили и останалите, както и за издирването на останалите четири Върха и полагането на техните Стълбове...

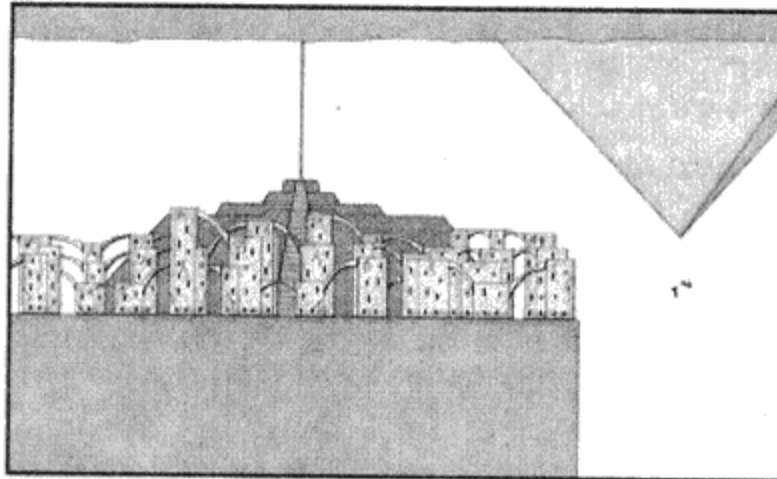
ПЪРВА БИТКА ПАДАНЕТО НА ГЕРОЯ

ПЪРВА БИТКА. ПАДАНЕТО НА ГЕРОЯ

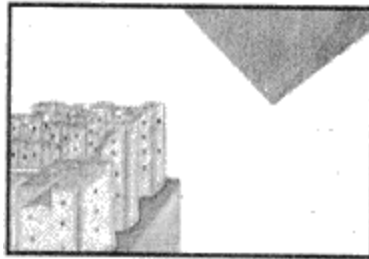

*Южна Африка
17 декември 2007
Денят на втория краен срок*

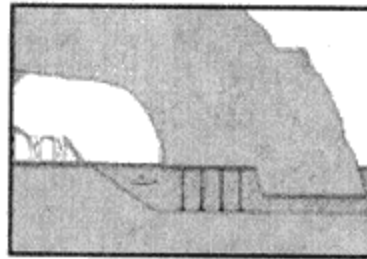
**Южна Африка
17 декември 2007
Денят на втория краен срок**

Вторият връх

Градът и пирамидата

Входният тунел

ВТОРИЯТ ВРЪХ

ПОД НОС ДОБРА НАДЕЖДА

ЮЖНА АФРИКА

17 декември 2007, 03:25 ч.

Джак Уест падаше.

Бързо.

Летеше в черната бездна под обърнатата пирамида на Втория връх.

Докато пропадаше шеметно в мрака, погледна нагоре. Гигантската пирамида се отдалечаваше, ставаше все по-малка и по-малка, а назъбените стени на бездната се скупчваха около нея.

Заедно с него пропадаше и Ножа, американският морски пехотинец от японски произход, който секунди преди това бе предал

Вълка и едва не провали плана му да постави Втория стълб на полагащото му се място на върха на пирамидата. Оказа се, че японската кръв на Ножа бе по-важна за него от американското му възпитание.

Джак обаче се бе хвърлил в последния момент и след отчаяна схватка над пропастта беше успял да забие Стълба на мястото му, миг преди двамата да паднат от гледащия надолу връх на пирамидата и да полетят в бездънния мрак.

Скалистите стени прелитаха покрай Джак с такава скорост, че се виждаха размазани. Двамата с Ножа падаха непохватно и се въртяха, крайниците им все още бяха преплетени.

Ножа блъскаше, драскаше и замахваше към Джак; накрая успя да го сграбчи за ризата и впи кръвнишкия си поглед в него.

— Ти! — изкрещя с все сили. — Ти го направи! Поне зная, че ще умреш с мен!

Джак парира серията побъркани удари на морския пехотинец.

— Не позна... — И внезапно изрита Ножа право в гърдите, отблъсна се от побъркания самоубиец... и в същото време грабна нещо от кобура на гърба му — нещо, което всеки морски пехотинец от елитните части винаги носеше.

Неговия „магхук“.

Ножа видя устройството в ръцете му и се ококори от ужас. Опита се да го сграбчи, но Джак вече бе извън обхвата му.

— Не! Не!

Джак се завъртя във въздуха — обърна се с гръб към Ножа и с лице към стената на бездната.

Натисна спусъка.

Чу се рязко изсвистяване.

Високотехнологичната захващаща кука излетя от подобното на пистолет устройство, металните ѝ нокти изскочиха, а петдесетметровото въже от подсилен найлон я последва като опашка.

Зъбците на куката удариха стената на бездната, застъргаха по нея в търсене на опора и — хак! — намериха грапавина в скалата и зацепиха. Въжето моментално се опъна и падането рязко и жестоко спря. На Джак му бе нужна цялата му сила, за да се задържи за изстрелващото устройство.

Но успя и докато политаше към вертикалната стена, последното, което зърна зад себе си, бе шокираната, бясна, безсилна, ужасена и победена физиономия на Ножа, който продължаваше да пада в черната пустота. Злата му мисия се оказа провал — провал, който се умножаваше стократно от осъзнаването, че Джак Уест го е надвил с едно от собствените му оръжия и че не му остава нищо друго, освен да умре самичък.

Джак удари стената на пропастта с такава колосална сила, че сблъсъкът едва не извади лявата му ръка от раменната става.

Тишина.

За момент остана да виси на въжето на магнитната кука и да се поклаща покрай стената на бездънната пропаст, високо над центъра на света и най-малко на триста метра под обърнатата бронзова пирамида на Върха. Въпреки огромните си размери сега тя определено изглеждаше мъничка.

Затвори очи и въздъхна. През живота си не беше изпитвал по-голямо облекчение.

— По дяволите, какво си мислеше, Джак? — прошепна той на самия себе си, затаи дъх и изчака притокът на адреналин да заглъхне.

Плясък на криле го накара да вдигне глава. Един малък кафяв сокол скитник кацна на рамото му.

Хор.

Вярната му птица го клъвна дружески по ухото.

Джак се усмихна уморено.

— Благодаря, Хор. И аз се радвам, че оцелях.

Откъм Върха се чува викове и Джак погледна нагоре. Хората на Вълка явно бяха открили, че Стълбът е поставен на мястото му, и сега пращаха група да се добере до него.

Въздъхна. Нямаше никакъв шанс да се изкачи навреме, още по-малко да им попречи. Може и да беше спасил света и живота им, и да бе убил предателя сред тях, но сега лошите щяха да грабнат плячката — наградата на Втория стълб, загадъчната концепция, известна само като топлина.

Нищо не можеше да направи, за да ги спре.

Обърна се към Хор.

— Идваш ли?

Отново погледна пирамидата високо горе, пое дълбоко дъх, нави въжето на магнитната кука, закрепил се за грубата повърхност на стената и започна дългото катерене обратно.

Нужен му бе почти цял час, за да изкатери стената на бездната — изстрелваше магнитната кука нагоре, изкачваше петдесетте метра въже, след което отново я изстрелваше.

Упражнението бе бавно, тъй като в по-голямата си част стената бе гола и гладка и понякога куката нямаше къде да се захване и просто падаше надолу към него.

Но след петдесетина минути катерене Джак най-сетне се прехвърли през ръба на пропастта и остана да лежи задъхан по гръб. Хор леко кацна до него.

Джак погледна великолепия подземен град, построен като допълнение към обърнатата пирамида, с неговите кухи кули и улици от черна като мастило течност. През гората от мостове и сгради се виждаше огромният зикурат, който се издигаше в центъра му. Цялата сцена бе озарена в кехлибарено от угасващите сигнални ракети на Вълка.

Естествено, цялата суперпещера вече беше пуста — екипът на Вълка отдавна се беше изтеглил.

Джак с тъга отбеляза, че са си тръгнали и неговите спътници, близнаците Адамсън и Морския рейнджър. Явно го бяха взели за мъртъв и с всички основания бяха забързали по дългия подводен проход, който водеше към открития океан и подводницата на Морския...

Движение.

Джак рязко се извъртя и закова поглед във върха на зикурата, който едва се виждаше между всички тези кули.

— Боже мой... — ахна той, когато разбра кого вижда.

Там, седнало съвсем само на върха на могъщото съоръжение, с клюмнала глава и едната ръка на превръзка, седеше малко момче. Най-добрият приятел на дъщеря му — Алби Калвин.

Оставен самичък в това огромно пусто място, с болки в раненото рамо и с очуканата пожарникарска каска на Джак Уест в скута, Алби беше изгубил всякаква надежда за спасение и чакаше последните сигнални ракети да угаснат със съскане. И изведнъж чу вика.

— Алби! Албииии!

Рязко вдигна глава — по бузите му отново течаха сълзи — и видя мъничка фигура до ръба на пропастта. Махаше му.

Джак.

Очите на Алби едва не изхвъркнаха от орбитите.

Джак бързаше през подземната миниметрополия към зикурата в центъра, като използваше дъсчените мостове на Вълка там, където можеше, и се прехвърляше с магнитната кука над по-широките улици, когато се налагаше.

Черната субстанция, изпълваща улиците на града, имаше вид на гъста тиня, полутечна и лепкава. Паднеш ли в нея, излизане нямаше.

Опита да се свърже по радиото.

— Морски рейнджър, обади се. Чуваш ли ме?

Отговор не последва.

Малката радиостанция нямаше достатъчно силен сигнал, способен да достигне подводницата на Морския рейнджър.

Джак забърза през подземния град по лъкатушещия си път.

Накрая се озова в подножието на зикурата, изкачи стъпалата, стигна върха, клекна до Алби и го прегърна, сякаш му бе роден син.

Алби прехвърли здравата си ръка през врата му и затвори очи. По бузите му продължаваха да се стичат сълзи.

— Мислех си, че ще умра тук, съвсем самичък в тъмното... — изхлипа той.

— Не бих позволил подобно нещо, Алби. — Джак пусна момчето от прегръдката си. — Прекалено добър приятел си на Лили... и мой. Освен това майка ти направо щеше да ми откъсне главата.

Алби го зяпна.

— Току-що падна в пропаст с човек, който се опитваше да избие всички по целия свят, а се страхуваш от мама?

— И още как. Стане ли въпрос за теб, майка ти става доста страшничка.

Алби се ухили. После вдигна пожарникарската каска на Джак от скута си и му я подаде.

— Това е твое, нали?

Джак я взе, нахлупи си я и стегна каишката. Само слагането на каската беше достатъчно, за да се почувства отново цял.

— Благодаря. Липсваше ми това чудо.

Кимна към превръзката на момчето.

— Какво стана?

— Простреляха ме.

— Боже мили, майка ти наистина ще ме убие. Кой?

— Онзи, дето падна с теб в пропастта. В Африка, в царството на неета.

— Може би все пак има справедливост на този свят — рече Джак. — Да се размърдаме, приятелче, това още не е приключило. Трябва да настигнем Морския рейнджър и близнаците.

Вдигна Алби на крака.

— И как ще го направим? — попита момчето.

— По старомодния начин — отвърна Джак.

Забързаха обратно през града към североизточното пристанище, като минаваха тичешком по мостовете или се прехвърляха с куката — в този случай Алби яхваше гърба на Джак.

След двайсетина минути пътуване по този начин стигнаха до склона и каменните стъпала, които се спускаха към закритото пристанище.

— Надявам се все още да не са излезли от тунела в открито море — каза Джак, докато сваляше каската и нагазваше до коляно във водата.

После заблъска металната каска в първото каменно стъпало под нивото на водата.

Разнесоха се глухи метални удари. Три къси, три дълги, после отново три къси.

Морзовата азбука, досети се Алби.

Джак поблъска каската в камъка още известно време, като този път предаваше нещо друго.

— Да се надяваме, че дежурният на сонара не я е забравил — каза накрая.

— Как ще разберат, че си ти? — попита Алби. — Може да си помислят, че е капан, че Вълка се опитва да ги накара да се върнат.

— Дадох им сигнал: „S.O.S. КАУБОИ, ВЪРНЕТЕ СЕ“. Близнаците получиха прозвищата си съвсем скоро и Вълка няма как да ги знае.

— А как ще разбереш дали са те чули?

Джак седна на горното стъпало и загледа мократа каска.

— Не мога да разбера. Остава ни само да чакаме и да се надяваме, че още не са се отдалечили прекалено много.

Чакаха, седнали на стълбището, изкачващо се от древното защитено пристанище, под умиращата светлина на сигналните ракети на Вълка.

Накрая ракетите започнаха да съскат и гаснат и сенките се удължиха. Величественият подземен град и господстващата над него пирамида, чакали в мрака векове, скоро отново щяха да се потопят в непрогледна тъмнина.

Когато и последната ракета започна да примигва, Джак прегърна Алби през рамото.

— Съжалявам, хлапе.

Ракетата угасна.

Мракът ги погълна.

Миг по-късно въздухът се изпълни със страховито свистене, последвано от плясък и звука на стичаща се вода по корпуса на...

Бам!

Лъч на прожектор разсече мрака, откри Джак и Алби на стъпалото и ги освети в кръг рязка бяла светлина. Беше толкова ярка, че трябваше да закрийт очите си.

Във водата пред тях се извисяваше руска подводница тип „Кило“, черна и огромна.

До външния прожектор се отвори люк и от него излезе Джей Джей Уикам, Морския рейнджър, дългогодишен приятел на Джак и

капитан на „Индийски нападател“. С него бяха близнаците Лаклан и Джулиъс Адамсън, експертите по математика и история на екипа.

— Джак! — възкликна Морския рейнджър. — А ти трябва да си Алби — Джак ми разказа за теб. Хайде, качвайте се! Влизайте! Тъкмо бяхме насред чудно измъкване, когато ни повика обратно. Махнем ли се оттук, можеш да ни разкажеш как си се спасил от сигурна смърт. А сега се размърдайте!

Джак не можа да сдържи усмивката си. Хвана ръката на Алби и двамата скочиха във водата и се покатериха по подводницата.

След час „Индийски нападател“ излезе от древния тунел и се насочи към Индийския океан, като се измъкна на косъм от фрегатата на южноафриканските военноморски сили, изпратена да провери водите около нос Добра надежда.

Щом се озоваха в безопасност, Морския рейнджър отиде в каютата на Джак. Откри го с Алби — Уест превързваше огнестрелната рана на момчето.

— Имаш късмет, че куршумът е излязъл — тъкмо казваше Джак. — Откъснал е парченце от рамото ти. До месец и половина пак ще можеш да го движиш съвсем свободно.

— А какво да кажа на мама? — попита Алби.

Джак зашепна заговорнически:

— Мислех си дали да не ти гипсирам ръката и да ѝ кажем, че си я счупил при падане от дърво.

— Става.

— Тъъ, Джак — прекъсна ги Уикам. — Сега какво правим?

Джак вдигна поглед.

— Прегрупираме се. Веднага щом се озовем в безопасна за радиовръзка територия, свържи се с останалите на „Халикарнас“ и им кажи, че срещата ни е на Края на света.

— Края на света ли? Мислех си, че е изоставен.

— Беше изоставен, което за момента е идеално за нас. Зоуи и Магьосника знаят координатите.

— Ще се погрижа — каза Уикам и излезе.

Джак остана загледан умислено след него.

Алби се размърда.

— Господин Уест?

— Да? — излезе от унеса си Джак.

— Онзи тип, Вълка, разполага с първите два Стълба, напълно заредени, а също така с Огнения камък и Философския камък. Онази английска дама, Йоланте, държи Четвъртия стълб. Ние нямаме нито свещени камъни, нито Стълбове, нищо. Изгубили ли сме битката?

Джак заби поглед в краката си и след известно мълчание отговори:

— Алби, нашата игра е различна от тяхната. Те искат власт, сила и богатства. А ние просто желаем светът да продължи да съществува. И щом още дишаме, значи сме все още в играта. Никоя битка не приключва преди нанасянето на последния удар.

КЕЙПТАУН, ЮЖНА АФРИКА

17 декември 2007, 06:00

Патрулният катер на южноамериканските военноморски сили влезе в пристанището в сянката на Тейбъл Маунтън.

Веднага щом подвижното мостче се спусна на кея, Джак Уест-старши — бащата на Джак и негов яростен противник в това начинание — слезе на брега и се качи в лимузината. Известен като Вълка, приближаващ шейсетте, той бе едър и як и изглеждаше точно като Джак Уест-младши с обветреното си лице и сините като лед очи, само че с двайсет години по-стар.

С Вълка беше петчленният му антураж — смесена група, представляваща коалицията от нации и организации, подкрепящи участието му в начинанието да положи шестте Стълба на шестте Върха — Китай, Саудитска Арабия, европейските кралски фамилии, както и собствената му военнопромишлена клика — групата „Колдуел“.

Китай се представяше от полковник Мао Гонли. Известен като Касапина от Тянанмън, той осигуряваше китайски оръжия и човешка сила за каузата. Мъртвешките му очи не издаваха никакви чувства дори когато застрелваше някого в тила.

Наред с Вълка представител на групата „Колдуел“ бе вторият му син, хладнокръвен агент от ГЕСГ, бивш боец от Делта Форс, с прозвище Рапирата.

Представител на Саудитска Арабия бе мъжът, който вече беше предал екипа на Джак Уест-младши — кльоцав и кокалест, с дълъг като на плъх нос, агент на прословутата саудитска Кралска разузнавателна служба, с прозвище Лешояда.

До Лешояда пристъпваше красив млад капитан от Обединените арабски емирства с прозвище Ятагана. Той беше първи син на главния шейх (и съответно брат на Мечо Пух), бе се присъединил към Лешояда в предателството към Джак и Мечо Пух и дори бе стигнал дотам да остави брат си да умре в една етиопска мина.

Последният член на антуража на Вълка беше жена — прекрасна и готова за действия дама към трийсетте — госпожица Йоланте Комптън-Джоунс, Пазител на Личния кралски архив на дома Уиндзор.

Когато шестимата се настаниха в лимузината, която трябваше да ги откара до военното летище на Кейптаун, Вълка извади от раницата си един блестящ Стълб и го подаде на Лешояда.

— Както се бяхме спазарили, саудитецо. Щом се добера до Втория стълб, напълно зареден, ти ще получиш Първия, също така зареден.

Лешояда взе Първия стълб, зареден на Първия връх в Абу Симбел, и го заразглежда с едва прикрито възхищение.

Когато отговори, очите му внимателно следяха Вълка.

— Пазарлъкът наистина беше такъв, полковник Уест. Благодаря, че спазихте уговорката. Желая ви успех в останалата част от мисията ви. Ако ви е нужна допълнителна помощ от кралство Саудитска Арабия, достатъчно е само да се обадите.

Лимузината стигна военната база, мина през портала, без я спрат за проверка, и спря до два частни самолета „Гълфстрийм-IV“, паркирани един до друг.

Лешояда и Ятагана се качиха в единия и незабавно излетяха.

Вълка, Рапирата, Мао и Йоланте останаха да гледат след отдалечаващата се машина.

— Нямам никаква вяра на саудитците — каза Мао. — Имат пари, но честта им е колкото на банда пустинни разбойници.

— Свършиха работа — сви рамене Йоланте. — Използвахме ги.

— И се справиха отлично — рече Вълка.

— И сега какво? — попита Мао.

— Сега си спечелихме отлагане с около три месеца, до март догодина — отвърна Вълка. — Това време ще ни е нужно, за да разберем местоположението на останалите четири Стълба и Върха.

— Вече разполагам с Четвъртия стълб — каза Йоланте. — За Третия се предполага, че е собственост на японската императорска фамилия. Доколкото разбрах, след Втората световна война бил изпратен екип американски агенти, които да се доберат до него, но акцията се провалила. Това вярно ли е?

Вълка кимна.

— По време на войната Хирохито го е скрил. Така и не го намерихме. Предполагаме, че все още се намира някъде в Япония.

Помълча и продължи:

— Което означава, че разполагаме с Втория и Четвъртия стълб. Тепърва трябва да намерим Третия, Петия и Шестия. Наред с това и четирите останали Върха трябва да бъдат открити преди завръщането на Тъмното слънце през март следващата година. Учените ми са работили върху данните за Стоунхендж, докато обикаляхме Африка. А и предполагам, че новият ни африкански приятел, шаманът на неета, също разполага с уникално знание.

— Ами онази коалиция от дребните нации? — изръмжа Мао. — Групата, водена от първия ти син, австралиеца.

— Вече не ги води — каза Вълка и си представи падация в бездната Джак. — Без него те са отслабени, но не и унищожени. Ирландката е страховит противник, както се убедихме в Африка, професор Епер също е жилав. В краткосрочен план трябва да се окаже натиск върху господарите им.

— А в дългосрочен? Ами ако пресекат пътя ни?

— Тогава ще ги смажем с превъзхождаща сила — отвърна Вълка.

— Добре — рече Мао. — Най-сетне.

ВЪЗДУШНО ПРОСТРАНСТВО НА НАМИБИЯ

17 декември 2007, 06:45

„Халикарнас“ се носеше с рев в небето, като правеше драматични виражи, за да избегне трасиращите куршуми, свистящи във въздуха около него. Стреляше преследващият ги F-15 на южноафриканските военновъздушни сили — първият от четирите изтребителя, които ги гонеха по петите.

Големият черен „Боинг 747“ летеше на запад. Пресече границата между мрачната Намибийска пустиня и Атлантическия океан и продължи над огромната синя шир.

Бягаха вече почти час, откакто южноафриканците (всичките им разходи бяха поети от саудитците) бяха вдигнали по тревога въздушен патрул, който да ги свали; през последните десет минути, когато изстребителите настигнаха големия самолет, бягството се бе превърнало във въздушно сражение.

„Халикарнас“ отвърна на огъня на водещия F-15 с една от 50-милиметровите картечници, монтирани във вътрешните секции на крилете.

Зад картечницата на дясната палуба, с гръб към пилотската кабина на носещия се с рев самолет, бе Зоуи Кисан. Прицели се в следващия ги F-15 и го обсипа с унищожителен залп от едрокалибреното оръжие.

Южноафриканският пилот се оказа доста умел — завъртя самолета си в свредел и излезе от обстрела.

— Скай Монстър! — извика Зоуи по радиото. — Това е все едно да се целиш с топ по мухи! Какъв е планът!

— Може и да са по-малки и по-бързи от нас, но ние можем да летим по-далеч от тях — отвърна гласът на Скай Монстър от пилотската кабина. — Горивото им би трябвало да е на привършване. Така че планът е следният — продължаваш да ги държиш на разстояние, докато не навлезе колкото се може по-навътре в океана и докато не решат, че керосинът им свършва и трябва да се връщат. Ще ги бием с обхвата.

Оказа се прав.

След няколко минути водещият южноафрикански изстребител пусна една ракета въздух — въздух AIM-9 „Сайдуиндър“, отказа се от преследването и обърна към континента с приятелчетата си.

Зоуи се погрижи за ракетата с директен микровълнов лъч, който буквално опече монтираната на върха ѝ инфрачервена насочваща система. „Сайдуиндър“-ът се заби в океана, без да навреди на никого.

Въздушното сражение бе приключило. Зоуи уморено тръгна към пилотската кабина на самолета; там, освен Скай Монстър седяха Магьосника и Лили.

И колкото и да бе шантаво, се хилеха. Лицата им направо сияеха.

— Зоуи — каза Магьосника. — Току-що получихме съобщение от Морския рейнджър. Джак е жив и Алби е с него. И двамата са в подводницата. Искат да се срещнем на Края на света.

— Слава богу — въздъхна с облекчение Зоуи. — Давай натам.

ОСТРОВ МАЛЪК МАКДОНАЛД

ИНДИЙСКИ ОКЕАН

20 декември 2007

3 дни по-късно

В долната част на Индийския океан, в един от най-затъntenите райони на света, има група голи скалисти острови.

Островите Кергелен се управляват от Франция, докато островите Принц Едуард са собственост на Южна Африка. Най-далеч на юг обаче, изложена целогодишно на ледените антарктически ветрове и бурните вълни, е островната група Хърд. Тя се администрира от Австралия.

Един от островите Хърд е Малък Макдоналд. На него не живеят животни и растителността е съвсем оскъдна. Човек буквално няма абсолютно никаква причина да ходи там. Може би именно затова през Втората световна война е бил използван от австралийския военноморски флот като снабдителна база с резервоари за гориво, складове и дори къса самолетна писта.

В началото на 90-те необходимостта от тази база отдавна бе отпаднала и в края на 1991 година тя бе затворена. На острова бяха оставени запаси консервирана храна и гориво, през изминалите шестнайсет години не бе открадната дори една консерва. Просто не си струваше усилията да се ходи дотам.

Именно затова никой на света не забеляза подводницата клас „Кило“ и черния „Боинг 747“, които пристигнаха на остров Малък Макдоналд два дни след драматичните събития при Втория връх.

Събирането на Джак и екипът бе весело събитие. Лили скочи в прегръдките му, прегърна го силно, после изтича при Алби и го прегърна още по-силно.

Зоуи и Джак също се прегърнаха и останаха прегърнати цяла минута.

— Алби ми каза за неета — тихо каза Джак. — Явно си била невероятна.

Зоуи не отговори.

Просто захлипа на рамото му и скри лице във врата му — отприщи насъбралия се стрес и емоции, които бе задържала в себе си, особено след кървавата среща с изгубеното племе африкански канибали.

Най-сетне каза през сълзи:

— Хайде следващия път да оставим на някой друг да спасява света.

Джак се разсмя и я погали по косата.

Над рамото ѝ видя Магъосника и археоложката и специалист по неета Даян Касиди. До тях стоеше младият неета Оно, който им беше помогнал да избягат от затънтеното в джунглите племе.

Магъосника се усмихна.

— Май колкото и отвисоко да паднеш, това не те убива, Джак.

— Позна — отвърна Джак.

— Ей — обади се Лили и се огледа разтревожено. — Къде са Мечо Пух и Стреч?

Топлеше се вода за душеве, отваряха се и се опустошаваха консерви. Джак разказа какво му се е случило, преди да пристигне в Кейптаун.

Разказа им накратко за събитията в мината в Етиопия, за предателството на Лешояда и Ятагана, за това как са го разпънали на кръст, за бягството им с Мечо Пух и за прощалния дар, който бяха получили от етиопските роби — прочутата двойна плочка на Тутмос.

Извади двете каменни таблички от раницата си: по време на събитията при Втория връх тя бе останала в подводницата.

Като ги видя, Магъосника ахна. После каза невярващо:

— Ако Тутмос наистина е Моисей... това означава, че тези плочки са Десетте за...

— Да — каза Джак.

— Господи...

— Колкото до Стреч — продължи Джак, — Вълка не го доведе в мината. Предал го е на Мосад в Израел, за да получи наградата от шестнайсет милиона долара за главата му.

— О, не! — изплака Лили.

— След като избягахме от мината, с Мечо Пух тръгнахме на юг към старата ферма в Кения — каза Джак. — Аз продължих към Занзибар да намеря Морския рейнджър, а Мечо Пух отиде да опасява Стреч от тъмниците на Мосад. Това беше преди девет дни. Оттогава нямам никакви вести от него.

Възцари се тежко мълчание.

Наруши го Лили.

— Когато бяхме във Висящите градини, Стреч се опълчи срещу взвод израелски войници и спаси живота ми. Избра нас пред тях и сега те го карат да си плати за това.

Ясно си спомни как попаднаха в плен на плаващите пясъци, как се бе качила на раменете на Стреч, за да подаде носа и устата си над повърхността, а той използваше цевта на снайпера си като шнорхел и дишаше през нея.

— Какво прави Мосад с израелски войници, които минат на противниковата страна? — попита Алби.

Джак хвърли поглед към Зоуи и Магьосника. Зоуи мълчаливо кимна. Магьосника сведе глава.

Отговори Джак. Гласът му бе тих, лицето — сериозно.

— Мосад не са известни с милостта си към враговете. Предатели като Стреч получават най-суровото наказание. Чувал съм истории за строго охранявани затвори в пустинята — местоположението им е засекретено. Там държат опасните престъпници под денонощна охрана и ги... малтретират... с години.

— Малтретират? — повтори Лили.

— С години? — обади се Алби.

— Дори Мечо Пух да успее да открие къде държат Стреч, спасяването му ще е невъзможно — каза Джак. — Все едно да проникнеш в базата „Гуантанамо“ и да се измъкнеш с някой терорист.

— Веднъж вече си го правил, тате — рече Лили. — Не можем ли да отидем и да помогнем на Мечо Пух?

Джак я погледна тъжно.

— Лили. Миличка. Има операции, които дори аз не бих се осмелил да опитам, и тази е една от тях. Съжалявам, наистина съжалявам, но ще трябва да оставим Мечо Пух да се оправя сам и да се съсредоточим върху основната мисия. Никак не ми е лесно да взема това решение, наистина никак, повярвай, но като претеглям възможностите и вероятността за успех, трябва да го направя. Съжалявам.

Сведе глава, но не и преди да забележи как го изгледа Лили. Никога не бе виждал такова изражение на лицето ѝ — на ужасно дълбоко разочарование. Изпита омраза към самия себе си.

— И как ще се съсредоточаваме? — кисело попита Лили.

— Първата ни работа е да върнем Алби при майка му в Пърт — каза Джак. — Направо ще побеснее, като му види ръката. А след Коледа те пращам при него. По-добре е двамата да стоите настрана от опасностите за известно време.

— Какво!? — запротестира Лили. — Ами вие?

— Ние ще се опитаме да открием останалите Стълбове и Върхове, преди през март догодина да настъпи краят на света.

ЧАСТНА МИСИЯ ПУСТИННАТА ТЪМНИЦА

ЧАСТНА МИСИЯ. ПУСТИННАТА ТЪМНИЦА

*Етиопия – Израел
Декември 2007
Преди и след втория краен срок*

**Етиопия — Израел
Декември 2007
Преди и след втория краен срок**

МИНАТА НА ВЪЛКА

ЛАЛИБЕЛА, ЕТИОПИЯ

11 декември 2007

Една седмица по-рано

Вълка и Мао Гонли излязоха от мината и спряха под ярките лъчи на слънцето.

Беше шест дни преди събитията при Втория връх.

Вълка току-що беше видял как синът му Джак Уест-младши загива от огромна каменна плоча. Несъмнено беше мъртъв. Мечо Пух долу пък щеше да бъде принесен в жертва от фанатичните пазители на мината.

Британката Йоланте ги чакаше спокойно и непринудено. Не толкова непринудено — със закопчани с белезници ръка и крак, кървящ от побоя, със завързани с мръсен парцал очи и проснат по корем на пода на пикапа — чакаше и Стреч.

Вълка застана над него, огледа го преценяващо и каза замислено:

— Лейтенант Бенджамин Коен. Бивш член на Саярет Маткал, прочутата израелска снайперистка част, откъдето е и прякорът ти Стрелеца. Прехвърлен в Мосад през две и трета и малко по-късно натоварен да се внедри в мултинационалния екип на Джак Уест-младши и да следи опитите му за откриване на парчетата от златния Пирамидион на Голямата пирамида. Прегърнал каузата на екипа и станал част от него, което в крайна сметка довежда до ужасно Соломоново решение, когато е трябвало да избираш между новите си приятели и старите си господари. — За момент замълча. — И избра новите си приятели.

Мао изсумтя отвратено.

— Именно заради това старите ти шефове от Мосад са те обявили за държавен враг пета категория, която обикновено е запазена единствено за бивши нацисти и терористични лидери. Обявиха цена за главата ти — шестнайсет милиона долара, които с най-голяма радост смятам да прибера. Направил си грешен избор, лейтенант Коен.

Притиснал глава в твърдия метален под на пикапа, Стреч затвори очи от ужас.

Една-единствена сълза потече изпод превръзката по бузата му.

Колкото и да е странно, Вълка лично откара Стреч в Израел.

Разбира се, Стреч остана със завързани очи през цялото кратко пътуване, по време на което чуваше как Вълка провежда разговори по сателитния телефон с екипа си, който преследваше Магьосника, Зоуи, Лили и Алби през Руанда и Конго.

Но за последния етап от пътуването към някогашните си господари Стреч бе упоен и светът около него потъна в мрак.

Когато се събуди, откри — за свой ужас — че е окачен в нещо като телефонна будка от подсилено стъкло и че ръцете и краката му са разпънати и вързани с вериги за четирите ъгъла.

Беше гол.

На дясната му ръка бе поставена интравенозна система — малката прозрачна тръбичка се издигаше някъде нагоре. Нещо като катетър, закрепен за слабините му, отвеждаше урината.

До резервоара стоеше Вълка и разговаряше с един възрастен мъж. Стреч го беше срещал само веднъж по време на службата си в Мосад — Мордехай Мюниц, свирепият бивш глава на организацията, сега неин „официален съветник“.

Плешив, тлъст и блед, с безжалостни черни очи, Мюниц бе участвал в групата, отвлякла Адолф Айхман от Аржентина през 1960 г. Освен това бе заловил и главния ръководител на Черния септември, организирал касапницата по време на Олимпийските игри в Мюнхен — при това жив. Оттогава никой не бе чувал нищо за терориста. Мюниц беше легенда в света на шпионските агенции и съвсем заслужено беше получил прякора си Стария майстор.

Стария майстор се обърна към Стреч и изгледа почти разчекнатото му голо тяло като ловец, оглеждащ уловен лъв.

Усмихна се без капка чувство и се видяха пожълтелите му зъби.

— Лейтенант Коен. Добре дошли в родината. Знаете ли, някои са на мнение, че предатели като вас трябва просто да бъдат екзекутирани за престъпленията си. Но ние от висшите ешелони на Мосад смятаме, че смъртта е твърде леко, твърде бързо наказание за такива индивиди — злосторници като вас не понасят последствията от действията си и не се замислят за онова, което са направили.

Докато Мюниц говореше, двама техници се качиха на стълби от двете страни на триметровата стъклена кабина. Единият бръкна отгоре, надяна на Стреч водолазна дихателна маска и я стегна. Маркучът бе свързан с кислородна бутилка, закрепена за стената на резервоара.

Вторият направи нещо много по-стряскащо.

Пъхна дебел пожарникарски маркуч в резервоара на Стреч, дръпна един лост и през маркуча започна да се излива воняща зелена течност. Записка бурно около стъпалата на Стреч, бързо се издигна до коленете... после до кръста му... до гърдите...

Тряс!

Двамата техници поставиха върху резервоара дебел стъклен похлупак и започнаха да го заваряват.

Да го заваряват...

Той гледаше объркано. Дихателната маска покриваше лицето му. Заваряваха го в резервоара!

Противната зелена течност продължаваше да се издига и вече стигаше гърлото му.

— Не, лейтенант Коен, смъртта е прекалено лека присъда за вас. — Гласът на Мюниц сега звучеше бе глух и далечен. — Вашето престъпление заслужава нещо повече — заслужава страдание. Точно тук е моята роля. Повярвайте ми, след няколко години тук долу с мен ще съжалявате горчиво, че не сме ви екзекутирали.

В следващия момент гадната зелена течност покри лицето на Стреч и той задиша бързо и отчаяно през маската.

Светът се размаза, покрит с бледозелена пелена.

Едва успя да види как Мюниц и Вълка си стиснаха ръце, след което Стария майстор подаде на другия някакво куфарче.

После Вълка си тръгна.

А после Мюниц се върна.

Застана със скръстени ръце пред Стреч и просто го загледа — гол, с приковани ръце и крака, потопен в гнусната зелена течност, затворен в заварения резервоар от бронирано стъкло.

Неспособен да помръдне — чуваше само собственото си дишане в тъпанчетата си.

Стреч гледаше размазаната фигура на Мюниц, вперила поглед в него.

После Стария майстор спокойно отиде при бюрото си, седна и се обади по телефона. И в един момент на чист ужас Стреч внезапно разбра как му е писано да прекара остатъка от живота си на този свят.

РИО ДЕ ЖАНЕЙРО, БРАЗИЛИЯ

31 декември 2007, 23:58

На Мечо Пух му трябваха почти три седмици и два милиона долара, за да го открие.

„Парите определено правят нещата по-бързи“, помисли си той. Цели шейсет години израелците се опитваха да заловят Волфганг

Линстрихт, но напразно. Един убиец на Мосад го беше открил в Буенос Айрес, но Линстрихт го беше пробол с кухненски нож, след като го беше проследил из мръсните улички на аржентинската столица.

Някога, преди много време, Линстрихт бил главен надзирател в прословутия нацистки концентрационен лагер Треблинка. Бил дясната ръка на Франц Щангъл — когато комендантът давал заповед някой да бъде застрелян, нареждането му се изпълнявало именно от едрия, висок близо два метра Линстрихт.

Когато Втората световна война приключила и високопоставените нацисти като Щангъл се пръснали, Линстрихт също успял да се измъкне и да избяга в Южна Америка, след което изчезнал.

Както беше открил Мечо Пух, Линстрихт се движеше непрекъснато из Южна Америка, за да не бъде заловен — от Бразилия в Аржентина, от Аржентина в Чили. Явно отвличането на Адолф Айхман от израелците му беше изкарало акъла. Но, както показваше епизодът с агента на Мосад, дори на 86 години и постоянно прегърбен, за да прикрие височината си, Линстрихт си оставаше смъртно опасен.

И ето го сега тук, точно от другата страна на улицата — старец, приказващ си с дългокрака бразилска проститутка наред фойерверките и празничната новогодишна атмосфера на Рио.

Мечо Пух ги наблюдаваше от сенките как тръгват към хотела на Линстрихт.

След като преди две седмици се разделиха с Джак на летището в Найроби, Мечо Пух се прибра в Обединените арабски емирства, за да се заеме с основната си цел — да разбере къде израелските тайни служби са прибрали приятеля му Стреч.

Освен това искаше да разкаже на баща си, главния шейх на Емирствата Анзар ал Абас, за гнусното предателство на брат си Ятагана.

По пътя за Дубай обаче научи от един приятел от разузнаването, че баща му внезапно изчезнал ден преди това. Казаха му, че старият шейх бил поканен от Ятагана в Рияд. Малко след това всички контакти с него прекъснали.

Дубай, каза приятелят му, сега се намирал в ръцете на другарчетата на брат му. Връщането там не било здравословно.

Въпреки положението в родината, да си втори син на главния шейх на Емирствата си имаше своите предимства. Мечо Пух имаше връзки в международната разузнавателна общност и солидни собствени суми (няколко милиона долара), които можеше да пилее свободно.

Цяла седмица води телефонни разговори, проучва, дава рушвети и разговаря със законни и не толкова законни наблюдатели от Мосад. Срещу четвърт милион си осигури подслушани от ЦРУ телефонни разговори между висши служители на израелските тайни служби.

След всичко това ключовото му откритие за Бенджамин Коен — някога известен като Стрелеца, но познат на Пух под името Стреч, което му бе дала Лили — бе, че той е „определен като враг пета категория на Държавата Израел заради измяна“.

Списъкът „Категория 5“ бе елитен, запазен за най-големите врагове на Израел.

Но въпреки връзките си с разузнавачи, подслушаните разговори и парите, Мечо Пух не бе в състояние да открие къде се държат заловените врагове от пета категория. Никой не знаеше. По-дребните риби се прибираха във военни затвори или такива със строга охрана. Но не и петаците. Ако ги държаха на топло, никой нямаше представа къде точно, а ако ги екзекутираха, никой не знаеше къде или как се изпълняват екзекуциите им.

Единственото, което се знаеше със сигурност, бе, че ако Израел залови враг пета категория, човекът просто изчезва от лицето на земята.

И така Мечо Пух замисли плана си.

Трябваше да намери държавен враг пета категория и да го предаде на Мосад — но не и преди да направи още едно нещо.

Мишената, която си беше избрал, бе Волфганг Линстрихт.

Фойерверките експлодираха в небето над Рио.

Десет минути след настъпването на новата година, докато последните празнични огньовете пламтяха над града, Мечо Пух изрита вратата на стая номер 6 на занемарения хотел на самия бряг.

Волфганг Линстрихт скочи гол от леглото, изблъска жената от себе си и посегна за пистолета в дрехите си, но Мечо Пух бе по-бърз.

Сигурно изглеждаше страховито за стария германец — як, тъмноок, брадат арабин, носещ се към него през мръсната стая. Изрита Линстрихт и го просна на земята, преди той да успее да се добере до оръжието, след което заби електрошоковия тейзър в ребрата му.

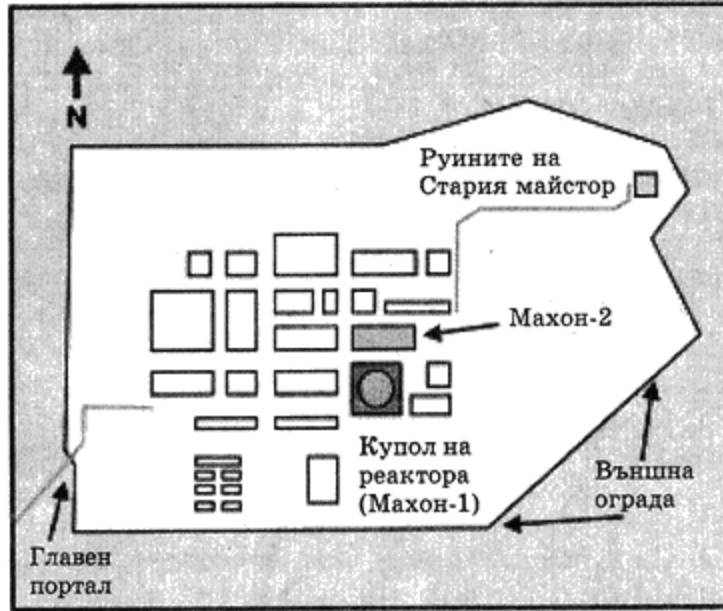
Линстрихт се загърчи диво и се свлече на пода. Проститутката изпищя.

— Изчезвай — изръмжа ѝ Мечо Пух.

Тя грабна дрехите си и се втурна навън, а той се наведе над проснатия в безсъзнание Линстрихт в мухлясалата стаичка.

Извади капсулата — беше колкото обикновено хапче за главобол, — пъкна я в устата на Линстрихт и запуши носа му, за да я преглътне.

После се обади в Мосад.

ЦЕНТЪР ЗА ЯДРЕНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ ДИМОНА,
ПУСТИНЯТА НЕГЕВ, ИЗРАЕЛ

ИЗРАЕЛ И ОКОЛНИТЕ СТРАНИ

ЦЕНТЪР ЗА ЯДРЕНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ ДИМОНА

ПУСТИНЯ НЕГЕВ, ИЗРАЕЛ

10 януари 2008, 05:30

Десет дни по-късно Мечо Пух лежеше проснат по корем сред възвишенията на пустинята Негев в безплодното сърце на Израел.

На двеста метра пред него се намираше огромен военен обект, в който доминираше блестящ сребрист купол с височина дваисет метра. Около него имаше петнайсетина сгради с размерите на складове, два високи бетонни комина и грозд сателитни чинии и радиоантени. На всеки ъгъл на базата бяха разположени установки на противовъздушната отбрана — обслужваха се денонощно, както бе забелязал Пух.

Това бе центърът за ядрени изследвания Димона, туптящото сърце на израелската програма за ядрено въоръжаване, чието съществуване Израел нито бе потвърдил, нито отрекъл още от шейсетте години на миналия век.

На Мечо Пух му беше добре известно, че Израел притежава ядрени оръжия — всъщност около двеста — и че ги произвежда именно тук, в Димона, поради което обектът бе най-добре охраняваният в страната.

Именно затова му се видя странно, че миниатюрният GPS предавател, който бе пхнал в гърлото на Волфганг Линстрихт, го доведе на това място. След като прибраха германеца по сведенията на Пух, агентите на Мосад бяха предприели тридневна почти околосветска обиколка, която завърши тук, в Димона.

Според GPS приемника на Пух Линстрихт беше отведен в малка, подобна на бункер постройка, наполовина вкопана в земята в изолирания североизточен ъгъл на базата.

Пустинята Негев е едно от най-безплодните места на Земята.

Из каменистите ѝ хълмове и долини могат да се открият руините от древни пътни станции, разположени по маршрута на подправките. Освен това често се срещат мини и кариери от римската епоха — огромната солна мина Бакаба на цар Ирод се намира на четиридесет километра от Димона, недалеч от по-малката солна мина Укаба. Единствените забележителности на района са рушащите се скалисти плата и кратери. Това е мъртва земя — огромна и пуста, към която не проявява интерес почти никой. Нищо не вирее в Негев.

На Мечо Пух му бяха нужни четири дни, за да се добере до позицията си недалеч от оградата.

Четири дни предпазливо и бавно пълзене, за да не задейства някой сензор за движение; спане под камуфлажно термоодеяло, което трябваше да скрие топлинната му сигнатура; неподвижно лежане през деня, за да не го забележат патрулите, които периодично обикаляха периметъра на комплекса.

Беше изгубил половин ден в търсене на някаква слаба точка в оградата — и я бе открил във формата на малка ерозирана цепнатина в скалата, която минаваше в основата на оградата на източната страна на комплекса. Втората половина от деня мина в ровичкане на цепнатината, за да я разшири достатъчно, та да се промъкне през нея.

След това се беше оттеглил и бе чакал до сутринта, преди да предприеме следващия си ход.

Причината — според събраните данни предишната вечер Димона трябваше да получи голяма пратка обогатен уран и охраната щеше да бъде засилена.

Сведенията се оказаха верни — през цялата нощ базата бе осветена като футболен стадион. Блестяха прожектори, усилен патрули обикаляха оградата. Към полунощ пред главния портал на западната страна на комплекса пристигна тежкотоварен камион — с покрит с олово контейнер в каросерията и ескортиран от джипове с картечници петдесети калибър, влезе в базата и се насочи към сградата Махон-2, която служеше за съхраняване и обогатяване на ядреното гориво.

Сутринта, след като всичко бе преминало без инциденти, допълнителната охрана бе освободена и Пух бе готов да се обзаложи, че пазачите на базата са се отпуснали и се радват, че всичко е минало по мед и масло. Бдителността им щеше да намалее. Щяха да са по-нехайни.

Мечо Пух погледна към масивния сребрист купол, издигащ се над базата — основния реактор, известен като Махон-1.

„Време е за шоу“ — каза си той.

На зазоряване Мечо Пух направи следващия си ход.

Промъкна се под оградата и изтича приведен към изолирания бункер. Малко количество експлозив се справи с ключалката на тежката стоманена врата и Мечо Пух беше вътре.

Тъмни бетонни коридори, още по-тъмно бетонно стълбище, спускащо се в земните недра, и изведнъж — странна противна миризма, от която носът му се сбърчи. Миришеше на формалдехид.

Като се движеше бързо и безшумно, стиснал своя МР-7 и воден от мигащия GPS приемник, Мечо Пух излезе в някакво по-широко помещение...

... и челюстта му увисна.

— Аллах милостиви... — прошепна той ужасено.

Намираще се в древно подземно съоръжение, изградено от римски строители преди повече от две хиляди години — множество арки от пясъчник и украсени колони изпълваха всяка страна от правоъгълното помещение с височина колкото триетажна сграда. От едната страна имаше малък басейн, отдавна останал без вода — някогашна римска баня.

В единия ъгъл имаше голямо бюро и кожено кресло с висока облегалка, обърнато към източника на ужаса на Мечо Пух.

В противоположната страна на помещението, подредени в три реда от по четири, така че да се вместват в римските арки, се издигаха дванадесет резервоара с размерите на голяма телефонна будка.

Всеки резервоар бе пълен догоре със светлозелена течност, в която бяха потопени разпънати хора — голи хора с дихателни маски и интравенозни системи и катетри.

Изведнъж Мечо Пух разбра какво е това.

Стена с човешки трофеи.

Живи човешки трофеи.

Приличаха на дузина Хари Худиновци^[1], провалили се в един и същи опит за измъкване от аквариум. От дихателните маски излизаха мехурчета. Някои от нещастниците примигваха — значи бяха будни и в съзнание в течните си адове.

„Ето значи какво се случва с най-омразните врагове на Израел“ — помисли Пух.

И моментално разбра от какво е противната миризма — зелената течност наистина бе формалдехид, може би разреден, а формалдехидът е чудесно консервиращо вещество. Тези хора бяха живи консервирани в резервоарите.

Призля му.

Тръсна глава, за да прогони ужасната мисъл, и тръгна да търси приятеля си.

В първия резервоар бе Волфганг Линстрихт, потопен в зелената мътилка, със затворени очи, заспал. В следващия имаше друг възрастен бял мъж, непознат, в третия — по-млад, с характерната дълга брада на ислямски екстремист, а в четвъртия...

... Стреч.

Приятелят му бе разчекнат в зелената течност, с клюмнала глава и затворени очи.

Мечо Пух заблъска стъклената стена на резервоара и очите на Стреч се отвориха. Отначало се присвиха в зеления сумрак, но после като че ли Стреч осъзна, че човекът пред него не е онзи, когото вижда обикновено.

Ококори се, като позна Мечо Пух. От дихателната му маска излезе порой мехурчета.

— Дръж се — каза Мечо Пух, макар че Стреч едва ли можеше да го чуе. — Ще те измъкна...

И в същия миг усети ужилване в тила. Пресегна се и напипа малка стреличка.

После ръката му внезапно се отпусна. Заля го ужас, когато си даде сметка, че не е в състояние да движи крайниците си.

Свлече се на пода пред резервоара на Стреч. Цялото му тяло изведнъж бе престанало да му се подчинява.

Чу глас.

— Човек не бива да влиза в паяжината, освен ако не е съвсем сигурен, че паякът няма да се върне да си нагледа мухите.

В ползрението на Мечо Пух се появи възрастен мъж, плешив, тлъст и блед, с гадна усмивка. До него застана израелски войник с упойващ пистолет в ръка.

— Здравей, Захир ал Анзар ал Абас — жизнерадостно каза старецът. — Аз съм Мордехай Мюниц. Вече два дни те наблюдаваме с топлинните камери. Осигури невероятно забавление на мен и на охраната на базата. Наистина си коварен курвенски син. Това, че стигна чак дотук, е наистина впечатляващо. Глупаво, но впечатляващо.

Стария майстор се ухили.

— Харесваш ли живата ми човешка украса? Разределеният формалдехид действа добре — великолепен консервант е, макар че след десетина години канцерогенните му свойства си казват своето и предизвикват у гостите ми наистина много болезнени тумори. Научих тази техника на „живо затворничество“ от един руски приятел, бивш съветски генерал, който си има своя собствена колекция. Дватамата с него водим дружеско съревнование кой ще събере по-впечатляваща колекция от човешки същества.

Мечо Пух не можеше да помръдне.

Мюниц сви рамене.

— Като се има предвид дългият мълчалив живот, който очаква приятеля ти, днес ти му поднесе рядък дар — събитие. Поздравления. Лейтенант Коен ще гледа как умираш пред очите му.

Мечо Пух лежеше безпомощен на пода, с широко отворени очи и безполезни крайници.

И в един внезапен момент на откровение видя часовника си — същия, който му бе дал Джак на летището в Найроби, когато се бяха разделили. Часовникът, който според Джак имаше алармен GPS предавател, който Пух можеше да задейства, ако бъде заловен или се озове в опасност.

Насочи цялата си воля към това дясната му ръка да се пресегне към лявата китка, към часовника, но колкото и да се напрягаше, колкото и отчаяно да фокусираше мисълта си върху нея, ръката не искаше — не можеше — да помръдне.

Часовникът, единственото му средство да съобщи на някого къде се намира, си оставаше мъчително близо, но недосегаем.

Отпусна безсилно глава върху твърдия мраморен под и в този момент разбра, че спасителната операция е приключила, че е била едно доблестно, но глупаво начинание, обречено на провал.

Затвори очи, отвратен от себе си...

... и в същия миг някъде отвън се чу глух разтърсващ тътен, който изненада както Мечо Пух, така и Мордехай Мюниц.

Навсякъде из Центъра за ядрени изследвания Димона виеха сирени и проблясваха тревожни светлини.

Огромнен облак черен дим се издигаше от единия край на Махон-2, склада за съхраняване на уран до главния купол на реактора, Махон-1. Овъглените останки на гигантския камион, който бе докарал пратката уран миналата нощ, лежаха на димяща купчина при товарното отделение на сградата.

Хора с униформи и цивилно облекло тичаха с все сили колкото се може по-надалеч от дима. След минута към катастрофата забързаха две пожарни и три джипа с войници, облечени в жълти защитни костюми.

Въпреки външната си неугледност Махон-2 бе всъщност най-важната сграда в целия комплекс. По време на серията вече сдобили се с позорна слава посещения на американски ядрени експерти в периода 1962 — 1969 г. израелците бяха построили фалшива стена и изцяло фалшива контролна зала, за да скрият четирите подземни нива под сградата — нивата, в които произвеждаха ядрените си устройства.

Инцидент на това място означаваше истинска катастрофа.

В бункера си Стария майстор вдигна телефонната слушалка.

— Какво става!

— Имаме ситуация четвърто ниво, сър — развълнувано отговори гласът от другия край на линията. — Целият персонал трябва незабавно да се евакуира. Моля, явете се на мястото за преброяване.

Мюниц затвори и хвърли поглед към Мечо Пух, който все така лежеше на пода на помещението.

„Не — помисли си. — Арабинът е пламенен, не може да му се отрече, но не му стига акъл да подготви подобно нещо.“

Кимна на личния си телохранител.

— Да вървим.

Двамата забързаха навън от украсения с трофеи кабинет на Мюниц, изкачиха стълбището и отвориха тежката стоманена врата на леговището на Стария майстор. В следващия миг войникът бе свален с два изстрела от пистолета „Дезърт Игъл“ на Джак Уест-младши.

Джак беше с яркожълт защитен костюм, със свалена на гърба качулка.

Бърз като змия, Мюниц извади оръжието си, но Джак го простреля в ръката и пистолетът отлетя настрани. Стария майстор

изрева, хвана се за ръката и стисна зъби по-скоро от ярост, отколкото от болка.

— Добро утро, генерале. Аз съм Джак Уест-младши. Дойдох да прибера приятелите си.

Джак блъсна закопчания с белезници и със запушена уста Мюниц в подземното му леговище и влезе след него.

— Е, това си е наистина малко страшничко... — каза, когато видя редиците резервоари с враговете на Израел.

Закрачи право към Мечо Пух и коленичи до него. Мечо Пух едва дишаше — парализата започваше да го обхваща.

— Джак... — изпъшка той. — Как...

— После ще ти разправам — каза Джак, извади спринцовка от бойния си екип под защитния костюм и бързо и точно я заби право в сърцето му.

Мечо Пух рязко седна, дишаше тежко и пресекливо. Очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите.

— Това ще прогони сутрешната сънливост — рече Джак.

Докато Пух идваше на себе си, Джак вече отиваше към резервоара на Стреч. Спря пред него — само за момент, който обаче му се стори цяла вечност — и погледна приятеля си, потопен в зеления разтвор, обгърнат от утробна тишина, поддържан жив от системата — жив дишащ трофей.

После вдигна пистолета и стреля два пъти в дебелото стъкло, като се целеше така, че куршумите да не улучат тялото на Стреч.

Предният панел се напука и се пръсна под натиска на течността. Зелен водопад рукна навън и се заплиска около краката на Джак, докато пред него не остана само празен резервоар без предна стена и висящият в него Стреч, все още прикован и с дихателната маска на лицето.

Гледаше ги замаяно.

Джак му кимна отсечено.

— Добре дошъл на собственото си спасяване. Това беше половината операция. Време е да започваме втората половина.

Пресегна се и свали дихателната маска. Стреч се закашля и се задави, след което пое дъх с пресъхналото си гърло. Джак свали

системата и се зае с болезненото махане на катетъра. След това простреля четирите вериги и Стреч залитна свободен от резервоара, все още с оковите на китките и глезените, сякаш си беше надянал някакви зловещи гривни.

Джак се наведе напред и го пое върху раменете си, сякаш спасяваше пострададал от пожар.

После затича към стълбите с пистолета в едната ръка и Стреч на гърба.

— Ами останалите? — попита Мечо Пух, докато пъхтеше след тях. — Онези в другите резервоари?

— Днес ме е грижа само за един от тях — мрачно отвърна Джак. — За разлика от Стреч, онези другите са вършили ужасни неща. Така че ако все още са им останали приятели, те да си ги спасяват. Хайде. Трябва да се измъкваме.

— Как ме намери? — попита Мечо Пух, докато тичаха нагоре по стълбите. — Така и не натиснах алармата на часовника.

Джак отговори, без да се обръща:

— Бутонът задейства активна аларма, но часовникът праща постоянен пасивен GPS сигнал, както и информация за пулса. Май пропуснах да ти го кажа.

— И е предавал през цялото време...

— Измина много километри през последния месец, приятелю. — Джак хвърли бърз поглед към Мечо Пух. — Тел Авив, Хайфа, Буенос Айрес. И Рио за Нова година, макар да не ми се вярва да си отишъл там заради фойерверките. Станал си ловец на нацисти. Когато те видях да се появяваш в Негев до най-важния ядрен център на Израел и да оставаш тук дни наред, разбрах, че си го намерил. Задържахме се, искахме да видим как ще се справиш. Но когато преди малко видяхме, че пулсът ти се ускорява, решихме, че малко помощ ще ти е от полза.

— Ние? — попита Пух. — Кой е с теб?

В този момент изскочиха навън. Една израелска военна линейка наби спирачки точно пред тях. Зад волана беше Зоуи, също с жълт защитен костюм.

— Всички — отвърна Джак и сърцето на Пух подскочи от радост.

— Как изобщо успяхте да влезете в базата? — попита Мечо Пух, докато се качваха в линейката.

— Че как иначе? — Джак го изгледа. — С пратката уран. Откъде мислиш, че Израел си осигурява висококачествена уранова руда?

— Не знам. Откъде?

— От най-големия производител на уран на света — Австралия.

Разбира се, нещата бяха малко по-сложни.

Казаното от Джак за ръчния часовник бе истина. Първо от остров Малък Макдоналд, а след това и от щабквартирата на Специалните въздушни части във Фримантъл, Джак бе следил движението на Мечо Пух по целия свят.

Когато видя, че Пух отива в Негев и остава в района — в района на Димона, известен на всяка военна организация на света — Джак разбра, че арабинът е открил къде Мосад държи Стреч.

Въпросът беше дали Пух ще може сам да измъкне приятеля им.

След няколко обаждания Джак откри, че от Австралия за Димона пътува пратка уран. Вече беше преполовила Индийския океан и пътуваше към израелското пристанище Елат на Червено море.

Джак уреди със Зоуи да пресрещнат пратката и двамата долетяха на кораба под прикритието на нощта преди три дни заедно с двама доверени военни инженери и един генерал-лейтенант, чиито заповеди никой не можеше да отмени.

По облицования с олово контейнер, в който се превозваше урановата руда, бяха направени някои бързи промени: отвън той бе двадесет и седем метра, но след намесата им вътрешната дължина се скъси на двадесет и пет; в единия край беше направена малка кухня — малка, но достатъчно голяма, та Джак и Зоуи да могат да се вмъкнат в нея.

Иронията, че щяха да минат през охраната на Димона, използвайки същия трик, който бяха използвали самите израелци срещу американските инспектори през шейсетте, не остана незабелязана от Джак.

Бяха взети и други предпазни мерки. Морския рейнджър беше на позиция, а Скай Монстър бе изпратен в Западен Ирак да се срещне с някои бивши колеги на Джак от австралийските Специални въздушни

сили. Лили и Алби останаха в дома на Алби в Пърт — тази мисия бе твърде опасна, за да вземат и тях.

Така Джак и Зоуи влязоха в Димона, скрити в контейнера с урана, наблюдаваха пулса на Пух и чакаха. Ако Пух успееше да влезе и да се измъкне жив, просто щяха да се махнат с празния контейнер на следващия ден. Но ако пулсът на Пух изведнъж се променеше...

— Намери ли ги? — извика Джак на Зоуи, докато качваше Стреч във военната линейка и го слагаше да легне на носилката.

Зад волана Зоуи се обърна да му отговори, но се сепна, когато видя Стреч — гол, блед като смъртник, целия мокър от някаква зелена течност.

— Господи... Да! Намерих две! — И потупа двете дебели сребристи куфарчета на седалката до себе си.

— Тогава да се разкарваме оттук! — каза Джак и затръшна задната врата.

Линейката подскочи и полетя напред.

В Димона цареше истински пандемониум.

Из базата летяха пожарни. Виеха сирени. Мъже в защитни костюми тичаха с все сили към димящата грамада на Махон-2. Медицински екипи товареха кашлящи хора в линейки и ги откарваха на пълна скорост.

Когато три такива линейки се понесоха към главния портал на Димона, четвърта военна кола изскочи от една странична уличка и се включи в малкия конвой.

На изхода четирите коли бяха спрени от охраната. Пух се беше скрил под носилката на Стреч, а Джак и Зоуи бяха сложили качулките на жълтите си костюми, така че през противогазите се виждаха само очите им.

Пазачът погледна Стреч — завързан за носилката, с кислородна маска, мокър, блед и гадно зеленикав, направи отвратена гримаса и извика:

— Давай! Давай!

Зоуи натисна педала до дупка и линейката излетя от Центъра за ядрени изследвания Димона.

— Предполагам, че имаме двайсетина минути, докато разберат кои сме и какво сме взели — каза Джак.

Носеха се на запад след трите други военни линейки.

— Което означава тридесет минути, докато ни открият с хеликоптери — рече Зоуи.

— Къде отиваме? — попита Мечо Пух, който бе коленичил отзад до Стреч. — Нали все пак имате някакъв план за измъкване?

— Да, но не е така оригинален, какъвто бе планът за влизане — отвърна Джак. — А ти как смяташе да се измъкнеш?

— По същия начин, по който се вмъкнах. Бавно и с търпение.

— Е, нашият план определено не е такъв.

— И все пак, къде отиваме?

— Тези линейки отиват на запад към Биршеба, ако може да се вярва на плана за аварийно евакуиране на Димона. Трябва да завием на юг и да стигнем до Ароам, това е недалеч от Укаба.

— А колко далече е оттук?

— Към четиридесет километра — отвърна Джак. — Което означава, че ще е малко напечено.

След пет километра конвойт линейки стигна до едно разклонение и трите първи коли завиха надясно към Биршеба. Линейката на Джак обаче зави наляво и моментално даде газ по пустинната магистрала. Огромната пустош на Негев профучаваше от двете им страни.

Точно петнадесет минути по-късно на хоризонта зад тях се появиха първите преследващи хеликоптери — американски „Апачи“.

Щурмови вертолети.

Джак ги видя в страничното огледало, после погледна напред... и видя възвишението, на което се намираха прашните развалини на Ароам — руините, до които искаше да се доберат, преди хеликоптерите да ги настигнат...

... линейката изкачи възвишението и Джак се обнадежди, когато видя какво ги чака — прекрасен черен „Боинг 747“, стоящ на празната

пустинна магистрала до купчина по-малки развалини, с прибрани криле и високо вдигната опашка. Черен самолет, който можеше да бъде единствено „Халикар...“

... но точно тогава един от преследвачите се появи отдясно, зави, увисна ниско точно пред линейката с насочени към тях оръжия и им отрязва пътя за спасение!

Отляво имаше черен страничен път и Джак извика на Зоуи:

— Завий!

Линейката поднесе, зави наляво, даде газ и вдигна облак прах, който се завихри около увисналия „Апачи“.

Малко по-нататък пътят стигаше до порутени каменни развалини — римските останки от Ароам.

Щом видяха внезапния завой на линейката, другите три хеликоптера ускориха, настигнаха я и я заобиколиха в широк кръг.

Зоуи наби спирачки, колелата се плъзнаха и линейката спря.

Радиостанцията в кабината изпращя.

— На вниманието на линейката! Знаем кой сте, капитан Уест! Няма начин да се измъкнете. Излезте от колата с вдигнати ръце или ще бъдете унищожени!

— Джак... — каза Зоуи.

— Момент. — Джак взе радиото и натисна бутона за говорене. — Израелски вертолетен патрул. Чувам ви, но ви съветвам да се оттеглите на разстояние два километра и да поддържате тази дистанция.

— Ама че тъпа шега — отвърна израелецът.

Вместо отговор Джак грабна едното сребристо куфарче от седалката между него и Зоуи, слезе от линейката и го вдигна високо над главата си, за да могат от обкръжилите ги хеликоптери да го видят добре.

— Това да ви е познато? — попита той по радиостанцията. — Казах: два километра, и нито сантиметър по-малко. Веднага.

В ефира настъпи мълчание, последвано от:

— Това е... Мамка му. Разбрано, капитане. Изпълняваме.

Мечо Пух следеше размяната на реплики отначало с любопитство, а после с изумление.

— Какво има в куфара, Ловецо?

— Със Зоуи не прекарахме цялата нощ в контейнера, Пух. Когато си оставен в Махон-2 за дванайсет часа, можеш да се сдобиеш и с

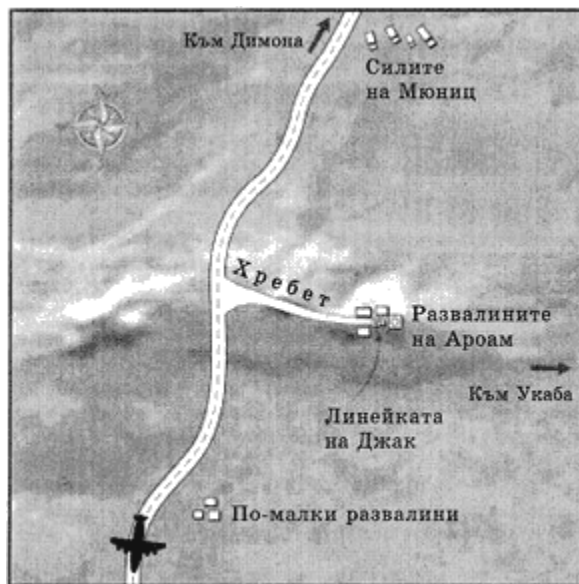
други неща, които да ти помогнат да се измъкнеш. Това куфарче — добави Джак — е израелска преносима атомна бомба.

— Преносима атомна бомба?! — възкликна Мечо Пух.

— Говори се — каза Джак, — че израелците са скрили подобни бомби на тайни места във всички големи градове на света — Ню Йорк, Вашингтон, Лондон, Москва, Париж — както и в градовете на ключовите си врагове — Дамаск, Техеран и Кайро. Те са върховната застрахователна полица на Израел. Малки ядрени устройства. Мощност четиридесет килотона, радиус на поражение два километра, минимално радиационно замърсяване — но всичко в рамките на този радиус се изпарява. Хубаво нещо, което да споменеш мимоходом на неприятелите си.

— И какво ще правим? — попита Пух. — Не можем да стигнем до „Халикарнас“. Положението е патово.

— Точно това целя — отвърна Джак.

РАЗВАЛИНИТЕ НА АРОАМ

Положението наистина бе патово — безизходица наред с пустинята.

Римските руини при Ароам някога са били станция по древния път на подправките. Единствената им забележителност е дълбокият кладенец. Днес дори туристите не си правят труда да спират тук.

След двадесет минути на сцената се появиха останалите израелски преследвачи.

Още шест хеликоптера, както и конвой превозни средства по магистралата — командни микробуси, камиони с войници, противовъздушни джипове.

В главния команден микробус, със зачервено от ярост лице, седеше Мордехай Мюниц.

Разбира се, вече беше станало ясно, че експлозията в Димона не е причинила изтичане на радиация. Заложеният от Джек взрив бе разрушил само външната стена на Махон-2, но на място като Димона при каквато и да било експлозия трябваше да се спазват пълните спешни процедури.

Но сега израелците бяха доволни — бяха успели да отрежат пътя на Джек до самолета му. Всеизвестно е, че обсади като тази завършват в полза на силата, на чиято страна е времето и запасите. А израелците разполагаха с цялото време на света.

Генерал Мордехай Мюниц вдига бинокъла си.

Видя големия черен „Боинг 747“ на четиристотин метра зад развалините на ниското възвишение. През изминалия половин час сцената не се беше променила. От време на време сред руините се забелязваше движение — някоя фигура минаваше пред вход, подаваше се глава.

— Какво ще правим със самолета им? — попита един лейтенант. — Вертолетите очакват инструкции.

— Не го унищожавайте — спокойно рече Мюниц. — Трябва да си мислят, че имат шанс да се измъкнат.

Доближи радиостанцията до устните си.

— Капитан Уест. Капитан Джек Уест-младши. Обадете се. Искам да поговорим.

След малко се разнесе гласът на Джек. Връзката не беше добра и говорителят пращеше.

— Сделка ли предлагате, генерале?

Мюниц завъртя очи.

— Що за въпрос, капитане! Кажете ми честно, какво се надявате да постигнете тук? Спасителната ви операция, колкото и доблестна и изобретателна да бе, се провали. Не можете да се измъкнете.

— Не си и помисляйте да атакувате руините. Видя ли някой да приближава на по-малко от два километра, ще детонирам атомната бомба.

— Какво искате? — хладно попита Мюниц.

— Искам достъп до самолета ни и свободен коридор до сирийското въздушно пространство. Не си представям, че ще направите опит да свалите самолет с ядрен заряд над израелски населени места, нито пък някоя от бомбите ви да гръмне над Сирия.

— Няма да стане.

— Смятате да ни изтощите с обсада ли, генерале?

— Капитан Уест, дайте да си говорим сериозно. Дори да се качите в самолета, ще ви сваля веднага щом излетите. Тогава куфарчето ви ще се превърне просто в мръсна бомба, а мръсните бомби са от нищожно значение тук, в пустинята.

— Тогава какво ще кажете просто да гръмна бомбата точно тук, в този момент, и да умрем заедно? Ударната вълна ще е достатъчна, за да ви унищожи заедно с нас.

— Не сте такъв, Уест. Чел съм профила ви. Няма да убиете онези, които обичате. Тъкмо обратното, предпочитате да рискувате собствения си живот за тях.

— И аз знам нещо за теб, Стари майсторе. Не искаш да умреш. Да видим кой ще мигне пръв.

— Не блъфирам, капитане.

— Аз също.

И точно в този момент, час след началото на обсадата, се случиха няколко неща едновременно.

— Сър! — обади се ефрейторът от свързочната конзола. — Току-що се обади въздушен патрул две! Наблюдават самолета в съседната долина. Някой току-що е изтичал от втората група развалини към него! Самолетът рулира по магистралата...

— Какво прави...? — Мюниц се намръщи.

— Сър! — До командния микробус дотича друг войник с някакви планове в ръце. — Развалините, където са се окопали! Те са древен вход към солната мина Укаба, която минава под това плато.

— Солна мина... — Мислите на Мюниц запрепусаха.

„Нима под това плато е имало солна мина?“

— Къде са другите входи и изходи на мината?

— Огромна е, сър. Има над десет входа, някои са на цели петнайсет километра отук. Най-близкият е в съседната долина, точно до самолета им. При втората група развалини.

Мюниц изруга: най-после проумя плана на Джак.

Изобщо не го бяха сгасцили в Ароам. Той беше искал да дойде тук, точно до тези руини. Искал беше хеликоптерите да го настигнат. Искал беше да създаде безизходното положение тук и да се измъкне през тунелите на мината до самолета си, докато си губят времето да преговарят...

— Спрете самолета, веднага... — изръмжа Мюниц.

— Сър! — тревожно извика трети войник, който седеше зад конзолата за следене на радиацията. — Сър! Гайгеровите броячи и пасивните уреди току-що полудяха! Бомбата е в работен режим! Току-що я е активирал...

— Можем ли да се доберем навреме до нея? — попита Мюниц.

— Не. Основната фаза за задействане е пет минути, не можем да стигнем и да я обезвредим за толкова кратко време. Ще гръмне!

— Всички назад! — изрева Мюниц. — Колкото се може по-надалеч. Взривът няма да ни засегне, но ударната вълна ще ни достигне. Бързо, бързо, бързо! Този тип е ненормален.

Израелските военни се оттеглиха обратно на север с цялата скорост, която можеха да развият колите им.

В същото време големият черен „Боинг 747“, който бе прикован в съседната долина, се издигна в небето, направи завой и полетя право към най-близката граница — тази с Египет.

След пет маломощната, побираща се в куфар атомна бомба се взриви.

Проблясъкът бе ослепителен.

Последва колосален гръм, земята се разтърси, след което в небето на пустиня Негев се издигна огромен облак с формата на гъба, подобно на някаква отвъдна сила, освободена от хилядолетен плен.

За петте минути, с които разполагаха, Мюниц и хората му успяха да се отдалечат на дванадесет километра от епицентъра. За тях атомната гъба изглеждаше като небостъргач, издигащ се на южния хоризонт. Поради компактния размер на устройството

електромагнитният импулс успя да наруши комуникациите им само частично.

Дълго време Мордехай Мюниц просто се взираше във високата осемдесет етажа гъба, растяща от земята.

— Сър. Какви са заповедите ви? — попита лейтенантът.

Мюниц стисна зъби.

— Вдигнете по тревога изстребители. Да настигнат боинга и да го свалят!

Двата изстребителя F-15 излетяха от намиращата се недалеч база и след двацет минути прихванаха „Халикарнас“, който летеше над Синайския полуостров, доста навътре в египетското въздушно пространство.

„Може би Уест си въобразява, че ще е в безопасност, щом прекоси границата — помисли си Мюниц. — Сигурно смята, че изстребителите ще се върнат, след като се намира над суверенна египетска територия.“

Не го направиха.

Израелските изстребители просто навлязоха в египетското въздушно пространство и водещият изстреля две ракети „Сайдуиндър“ към бягащия самолет.

И двете улучиха целта.

И големият черен боинг просто експлодира в небето, разцепи се по средата, изкоруби се, оранжеви пламъци лумнаха по корпуса му и той полетя с бясна скорост към земята, оставяйки след себе си дълга черна опашка, и се заби в скалистия склон на някаква планина в Синай.

С „Халикарнас“ беше свършено.

По-късно от службите на египетските ВВС, които наблюдаваха този район, щяха да докладват за три обекта, навлезли незаконно в египетското въздушно пространство онази сутрин — два изстребителя F-15 и голям цивилен лайнер.

Двата изстребителя напуснаха района малко след навлизането в него, докато лайнерът просто изчезна от радарите. Беше направена

проверка, но не бяха открити съобщения за изчезнали пътнически самолети.

Интересното обаче беше, че точно преди двата изстребителя да настигнат лайнера, египтяните бяха забелязали миниатюрна сигнатура, отделила се от големия самолет и спуснала се под него.

Сигнатурата бе много малка и твърде слаба, за да е някакво летателно средство — по-скоро приличаше на призракен сигнал, който оставя скочил парашутист. Дежурните я взеха за шум и не й обърнаха внимание.

В пустинята Негев, на петнайсетина километра източно от черната атомна гъба, издигаща се на мястото, където доскоро се намираха развалините на Ароам, Зоуи, Мечо Пух и Стреч пътуваха към границата с Йордания.

Караха стар джип от времето на Втората световна война, който Джак и Зоуи бяха оставили тук преди това — автомобил без електроника, която да излезе от строя заради електромагнитния импулс.

Подобната на лабиринт солна мина под развалините наистина беше огромна и тунелите ѝ се разклоняваха във всички посоки. Един от тях вървеше на юг към долината с черния боинг, а друг — на изток. Когато Джак тръгна на юг, за да го видят как се качва на самолета — и в същото време разговаряше с Мюниц по радиото, — останалите отдавна бяха влезли в мината и бяха забързали на изток, с което получиха близо час преднина.

Единствените неща, които бяха останали при развалините на Ароам по време на експлозията, бяха линейката, няколко грубо направени манекена с човешка форма, които Джак на всеки няколко минути помръдваше, за да създават впечатление за активност, и, разбира се, самата бомба.

След няколко часа джипът пресече границата с Йордания и се озова пред море от пясъчни дюни. Когато изкачи първата, ченетата на Стреч и Мечо Пух увиснаха.

Защото долу ги чакаше „Халикарнас“.

Големият черен боинг се извисяваше гордо на асфалтовия път между гигантските дюни. Черният брониран корпус и монтираните на

крилете картечници му придаваха особено застрашителен вид. До него, също тъй гордо, стоеше Скай Монстър.

— Привет, народе — жизнерадостно каза той.

— Но как... — запъна се Мечо Пух. — Мислех, че...

Скай Монстър се ухили.

— Спомни си как Джак се сдоби с „Халикарнас“ — той бе един от няколкото спасителни самолета, разположени от Саддам Хюсеин на различни места в Ирак. Един от няколкото. Приятелчетата на Джак от специалните части в Западен Ирак намериха преди време един от тях и Джак им се обади да им каже, че му трябва.

Скай Монстър им подаде слушалки и микрофон.

— Обадете се.

— Измъкнахте ли се? Добре — каза гласът на Джак. — А сега, ако нямате нищо против, някой ще бъде ли така добър да ме прибере? Катапултирах наред едно проклето нищо! Някъде в Синай съм...

— Стига си циврил, Уест, тъпият план си беше твой. — Скай Монстър се ухили. — Ще се видим на мястото за среща, както се уговорихме. Ще трябва да се добереш дотам на собствен ход.

— Ясно — отвърна Джак. — А, Пух и Стреч... радвам се, че отново сте с нас.

Стреч и Мечо Пух се усмихнаха.

— Джак — изграчи Стреч.

— Да?

— Благодаря.

ЗАНЗИБАР

14 януари 2008

Два месеца преди третия краен срок

След четири дни Джак се събра с групата си в леговището на Морския рейнджър, скрито на източното крайбрежие на Занзибар под един отдавна изоставен морски фар, и веднага отиде да види Стреч.

Стреч — вече възстановил се и отпочинал — седеше в леглото с лаптоп в скута.

— Не бях сигурен, че ще дойдеш — каза Стреч. — Имам предвид там.

— Отвори ми се дупка в графика — отвърна Джак. — А и всъщност Мечо Пух вече беше свършил цялата мръсна работа.

— Това татко ли е? — обади се глас от лаптопа.

Стреч обърна компютъра, за да може Джак да види Лили на екрана. Тя все още бе в дома на Алби в Австралия и досега не бе имала представа за мисията за спасяването на Стреч.

— Можеше да ми кажеш какво ще правиш — нацупи се тя.

— Не можех — отвърна Джак. — Беше прекалено опасно дори да ти казвам. Съжалявам.

— Но... — Тя се поколеба. — Бях ужасна. Извинявай, тате.

— Не се извинявай, хлапе. Беше права — каза Джак. — И инстинктите ти също бяха прави. Не изоставяме никой от приятелите си. Измъкваме ги — или умираме, докато се опитваме. Съжалявам, че трябваше да те държа настрана.

Лили се усмихна.

— Гордея се с теб, тате.

— Харесва ми да те карам да се гордееш. Благодаря. — Джак се обърна към Стреч. — Страхотно е, че пак си тук, приятел. Хапни и събирай сили, защото нещата ще станат напечени.

— Защо? Сега пък какво има?

— Сега трябва да отгатнем къде са другите Стълбове и Върхове и да ги намерим.

[1] Хари Худини (1874–1926) — прочут американски илюзионист. — Б.пр. ↑

СРЕЩА НА УМОВЕ ПЕТИМАТА ВЕЛИКИ ВОИНИ

СРЕЩА НА УМОВЕ. ПЕТИМАТА ВЕЛИКИ ВОИНИ

*Занзибар
Януари – февруари 2008*

Занзибар Януари — февруари 2008

Екипът на Джак се събра около кръглата маса в остъкления кабинет в подземния док на Морския рейнджър. Тъмносивата конична кула на откраднатата подводница клас „Кило“ се извисяваше зад прозорците.

Джак седеше начело на масата, Магьосника и Зоуи бяха до него. Мечо Пух и Стреч седяха с близнаците Лаклан й Джулиъс Адамсън. Скай Монстър се беше разположил на един диван под прозореца и дремеше, а Джей Джей Уикам наблюдаваше от входа.

Тук бе и най-новият член на групата, археоложката Даян Касиди. Докато екипът на Джак бе в Израел, тя бе завела Оно в един приют за

сираци в Момбаса, където помагаха на откъснатите от близките им туземци да се адаптират към модерния свят. Бе използвала времето и за да отиде до Щатите и да се свърже със семейството и приятелите си, за да ги успокои, че е жива. Беше се върнала вчера, изгаряща от желание да предостави на спасителите си всяка информация, която би могла да им осигури.

Макар да се намираха в Пърт, Лили и Алби също присъстваха благодарение на осигурената видеовръзка.

На масата бяха разстлани всевъзможни листа — различни бележки на Магъосника, Джак и близнаците, фотографии на Стоунхендж, карти с нанесени на тях означения, както и обобщаващата схема на Магъосника:

НАГРАДИ

(според Рамзес II от Абидос)

1. Знание
2. Топлина
3. Зрение
4. Смърт
6. Власт

ШЕСТТЕ СТЬЛБА

- Продълговати нешлифовани диаманти;
- Трябва да бъдат „пречистени“ от Фил. камък, преди да бъдат поставени в Машината;
- Местонахождение? Великите домове на Европа; Може би „Петимата воини“???

Са-Бенбен
(или „Огненият камък“)
Взаимодейства по уникален начин с всеки от шестте Рамзесови камъни:

1. Философският: пречиства Стьлбовете.
2. Стоунхендж: дава местоположението на върховете на Машината.
3. Делфи: позволява наблюдаването на Тъмното слънце.
4. Плочки: съдържат последното заклинание.
5. Жертвен: дава датите, на които трябва да бъдат поставени Стьлбовете.
6. Чаша: неизвестно.

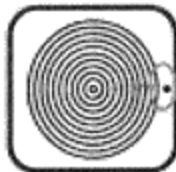
Яйце на Фаберже – алхимически трудове на Нютон
Изворът на Нес...?
Равноденствие/Великден'08

ВЕЛИКАТА МАШИНА

Но какво означават ТРИЪГЪЛНИЦИТЕ?

ТРЯБВА да са налични Са-Бенбен И Философският камък! Те са в основата на всичко!!!

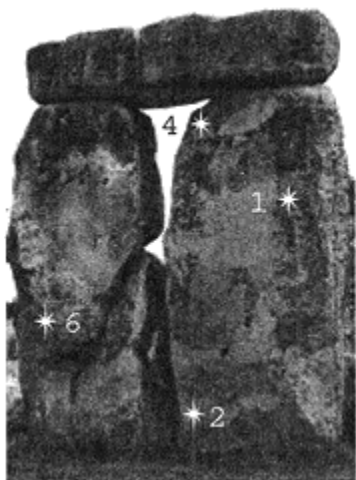

Скоростта на приближаване трябва да се изчисли. Обади се на близнаците!

16 467 X 365.25
Средна скорост = 125,445 км/с
Максимален резултат през 1962 г. – 10,57
Но през 1991 г. е 10,72. Расте.

Залязване и изгряване на Титан (дек. 2007)
Връзка? Евентуална възможност за наблюдение?

— Добре — каза Джак. — Докато ние прониквахме в свръхсекретни бази, Магьосника е работил по следващата фаза на мисията ни. Макс, датите.

Магьосника стана и написа на дъската:

3-ти Стълб — 11 март

4-ти Стълб — 18 март

5-и Стълб — 18 март

6-и Стълб — 20 март (двойно равноденствие)

— За да си наясно, Даян, нека обясня най-общо — каза Магьосника, докато пишеше. — В края на миналата година в една секретна база недалеч от английския бряг поставихме Огнения камък върху Жертвения камък на маите — един от Шестте свещени камъка — и така получихме тези изключително важни дати. На тях трябва да бъдат положени останалите четири Стълба на съответните им Върхове. Както виждаш, датите са групирани в рамките на март тази година.

— Четвъртият и Петият стълб имат една и съща дата — отбеляза Мечо Пух. — Възможно ли е?

— Така е — отвърна Магьосника. — Три пъти проверих.

— Което означава? — обади се Стреч.

— Което означава, че Четвъртият и Петият стълб трябва да бъдат сложени на местата им едновременно.

— Но тези върхове могат да са къде ли не по света...

— Знаем — каза Джак. — Но ще се върнем на това по-нататък. Магьосника ми каза, че единадесети и осемнадесети март са дати за небесно явление, известно като Изгряването на Титан — събитие, което съвпада с поставянето на първите два Стълба в Абу Симбел и Тейбъл Маунтън. Последната дата, двадесети март, не е Изгряване на Титан.

— А какво? — попита Морския рейнджър.

— Много важно събитие. При всички други Юпитер, Сатурн и най-големият спътник на Сатурн, Титан, изкривяват светлината на Тъмната звезда. Това изкривяване донякъде я отслабва. На двадесети март обаче ще бъде различно. Магьосник?

Магьосника обясни:

— Двадесети март две и осма е рядко събитие, което се случва веднъж на хиляди години. Става въпрос за двойно равенство, при което както нашето Слънце, така и двойникът му, Тъмната звезда, се намират на противоположните страни на Земята. Само на тази дата Юпитер и Сатурн няма да ни защитават от лъчите на Тъмната звезда. Тогава тя ще се появи изцяло иззад тях и ще излъчи смъртоносната си светлина право към планетата ни.

— Което означава, че на тази дата Машината трябва да е готова и всички Стълбове да са поставени по местата им — каза Джак.

— Или какво? — попита Морския рейнджър.

— Или ще бъдем свидетели на края на света — отговори Магьосника.

— И как по-точно ще изглежда този край на света?

Магьосника помълча известно време.

— Облъчена със страховитата енергия на Тъмната звезда, планетата ни ще получи вътрешни спазми, от които повърхността ще полудее. Представете си, че всички вулкани на Земята изригнат в един и същи момент. Представете си цунами, разбиващи се на всеки бряг. Представете си земетресения при всеки разлом. И всичко това ще продължи години! Подземните изригвания ще затоплят океаните и ще ги превърнат във врящи кошмари. Небето ще потъмнее от пепелта и атмосферата бързо ще се изпълни със серни газове от ядрото на планетата. Въздухът ще стане отровен за дишане.

— Нашата планета е много яка, но това не може да се каже за живота на нея — продължи той. — Хората могат да живеят единствено

на повърхността на Земята, а след двадесети март тази повърхност ще се превърне в адска среда, напълно враждебна към живота — черни облаци, кипящи морета, безкрайни пожари и задушавачи газове.

Замълча за миг и въздъхна.

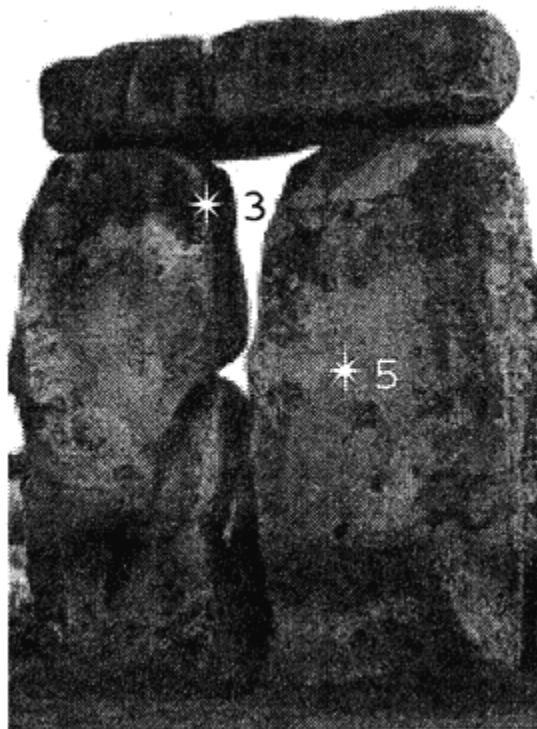
— Ефектно, страховито и тотално. Ето как ще изглежда краят на света.

Колкото до местоположенията на останалите Върхове, екипът на Джак разполагаше със снимки на трилитите на Стоунхендж, осветени от лъчите на Тъмната звезда и посочващи местата на шестте храмови светилища върху древни карти на света — карти, които (за съжаление) изобразяваха бреговите линии много преди нивото на океаните да се покачи до сегашното си положение. Това правеше определянето на точните местоположения на Върховете изключително трудно.

Въпреки това близнаците бяха посветили всеки ден от изминалия месец на решаването на неимоверно тежката задача да сравняват древните брегови линии със съвременните и да търсят съответствия.

— И какво открихте? — попита ги Даян Касиди.

— Тъй като е следващ поред, съсредоточихме усилията си върху третия лъч, който достигна Стоунхендж — каза Лаклан. — Ето този.

Завъртя лаптопа си, така че Касиди да вижда екрана:

— Бреговата линия от точката, отбелязана с тройка, е трудна за определяне — каза Джулиъс. — Тя може да бъде източният бряг на който и да е континент, страна или суша — Африка, Индия, Аржентина, Швеция, дори някъде из островите на Северна Канада. Дори мащабът е подвеждащ, тъй като не е същият като африканския.

— Проверихме всяка книга, до която успяхме да се доберем, за покачването на нивото на океана и допотопните брегови линии... — каза Лаклан.

— И? — попита Джак.

— И изобщо не сме близо до решението — тъжно отвърна Лаклан.

— Иначе казано, нужен ни е повече материал, за да продължим, Джак — каза Джулиъс. — Трябва ни повече информация.

На масата се възцари тишина.

Наруши я Даян.

— Може би имам нещо, което би свършило работа.

Даян вдига малката си раница — единственото, което бе взела със себе си при бягството им от неета — и извади от нея орфан бележник в кожена подвързия.

Отвори го и запрелиства страница след страница нарисувани на ръка изображения и гъсто изписани бележки.

Спря на страница, на която бе написано:

СТИХЪТ НА ВОИНИТЕ

(СФИНКСЪТ, ГИЗА)

*„Първият
ще бъде най-благороден от всички, учен и воин
едновременно.*

*Вторият
е роден водач и никой не ще постигне по-голяма
слава от неговата.*

*Третият
ще бъде най-великият воин на всички времена.*

*Четвъртият
е великият завоевател, търсец единствено слава, но
славата е измама.*

*Петият
ще се изправи пред най-голямото изпитание и ще
трябва да реши дали всички да живеят, или да умрат.“*

Под стихотворението имаше изрисувани йероглифи и карти, както и нахвърляни бележки.

Даян погледна Магъосника.

— Така и не ме попита защо се заех да търся неета в Африка, Макс.

— Аз... ами... реших, че си тръгнала да ги търсиш просто за да провериш дали прочутото изгубено племе наистина съществува.

— Макар и да станах нещо като експерт по неета, аз не търсех племето. Аз също знам за Шестте свещени камъка и Стълбовете. Познанията ми върху неета бяха просто резултат от по-мащабното ми проучване — да открия дали тези прословути свещени камъни и диамантени тухли наистина съществуват. Реших, че като първоначални

собственици на един от Шестте свещени камъка — Делфийското кълбо — неета може би разполагат с информация за останалите — и те определено разполагаха. Моето търсене е същото като вашето, само че основната ми отправна точка — това стихотворение, „Стихът на воините“ — беше различна. — Даян се обърна към Джак. — Знаеш ли за него?

— Аз знам — обади се Магъосника вместо Джак. — Било е открито върху плоча между предните лапи на Сфинкса. Наполеоновите войници са я изкопали.

— Точно така. И в момента въпросната плоча се намира в Британския музей.

— И с какво е важно стихотворението? — попита Джак.

— Макс е подозирал, че е важно. Нали, Макс? — каза Даян.

— От известно време. Но не можех да му намеря мястото.

Даян кимна към обобщаващия лист на Магъосника.

— Ти дори споменавах „Петимата воини“ в схемата си като възможни пазители на Стълбовете.

— Така ли? — Джак погледна листа и с изненада откри, че археоложката е права.

Беше изписано под заглавието ШЕСТТЕ СТЬЛБА:

„Местонахождение? Великите домове на Европа;
Може би «Петимата воини»??”

— Смятам, че стихотворението е пряко свързано с общото ни търсене — каза Даян. — Смятам, че в него се говори за петима души, които в хода на историята са оказали най-силно влияние върху съдбата на Огнения камък, Шестте свещени камъка, Стълбовете и Върховете.

Даян прожектира стихотворението на бялата дъска и започна да огражда различни думи с маркер и да добавя бележки отстрани.

Докато пишеше, говореше с увереността на експерт:

— Както много добре знаем, Голямата пирамида е била построена от Хуфу. Сфинксът обаче се намира пред втората пирамида в Гиза, построена от Хафре, сина на Хуфу, поради което дълго време археолозите просто приемаха, че той също е дело на Хафре. Днес

обаче мнозина египтолози смятат, че Сфинксът всъщност е дело на Хуфу, строителя на Голямата пирамида.

— Имаме известен опит с Голямата пирамида — учтиво отбеляза Джак.

— Но може би все още не сте осъзнали монументалната важност на строителя ѝ — отвърна Даян. — Имам предвид, че Голямата пирамида, Златният пирамидион, Огненият камък — и трите са изключително важни за вашата мисия. И трите са създадени от Хуфу. Именно той е разполагал с всички тях. Това не предполага ли, че Хуфу вероятно е разполагал с някакво познание — някакво много важно и съществено познание — за вашата Машина?

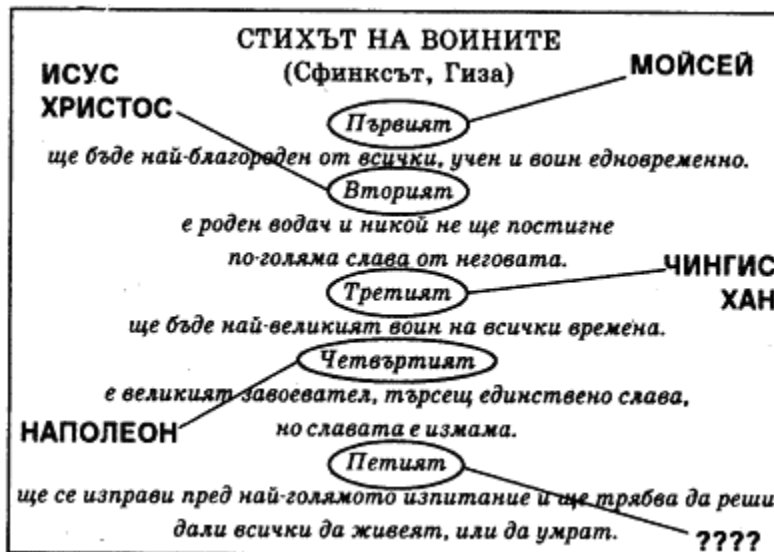
— Предполага, като се погледне от този ъгъл — каза Джак и изгледа Магьосника.

Старият професор сви притеснено рамене.

— Съсредоточихме се върху Рамзес и неговите шест камъка.

— Напълно разбираемо — каза Даян, докато довършваше писането върху дъската. — Но задавали ли сте си изобщо въпроса откъде са се взели въпросните свещени камъни? И откъде са шестте продълговати диамантени стълба? В един момент би трябвало всички те да са били заедно, нали? И първия път, когато ги откриваме заедно, е при Хуфу. Именно затова в някои текстове Огненият камък, шестте свещени камъка и шестте Стълба биват наричани събирателно „Съкровището на Хуфу“ или „Мъдростта на Хуфу“. И отговорът на това какво се е случило със Съкровището на Хуфу се крие в това стихотворение, създадено преди повече от четири хиляди години.

Даян тържествено отстъпи настрани от бялата дъска, за да покаже творението си:

— Чингис хан... Наполеон... — прочете Магьосника на глас.

— Исус Христос... воин? — изненада се Зоуи.

Джулиъс кимна към дъската.

— Мисля, че на мястото на четвъртия воин си имала предвид „Лаклан Адамсън“. Той също е велик завоевател. Само да можеш да го видиш как си реше косата сутрин. Направо завладяващо...

— Ха-ха-ха — отвърна Лаклан.

— Точно това проучвах — каза Даян. — Именно то ме отведе при неета, за да проверя с каква информация разполагат за стихотворението. Изобщо не очаквах, че ще ме заловят и ще ме поробят.

Джак дълго мълча, загледан в бялата дъска. Накрая каза тихо:

— Това е пророчество...

Даян кимна.

— Да, капитане. Точно това е. Предсказание, прозрение за петимата, които през вековете ще окажат най-голямо влияние върху съдбата на Съкровището на Хуфу — Огнения камък, Шестте свещени камъка и шестте Стълба.

— Значи смяташ, че ако тръгнем по следата на тези петима велики воители, ако разгледаме живота и историята им, ще открием Стълбовете, а може би и някакви данни за местоположението на останалите Върхове — каза Джак.

— Абсолютно точно — отвърна Даян Касиди.

— Добре — каза Джак. — И как разбра, че именно тези типове са воините, споменати в стелата на Сфинкса? Така де, защо не са някои други велики пълководци като Роули или Нелсън...

— ... Цезар или Ханибал... — добави Зоуи.

— ... Саладин или Александър... — обади се Мечо Пух.

— ... Хитлер, Патън или Ромел... — включи се и Джулиъс.

— Знаем, знаем — вдигна ръце Даян. — Повярвайте ми, проверих всички тези личности и не само тях, преди да се спра тъкмо на тези. Отне ми години работа.

— Извинявай. И как реши, че са точно те?

— Добре. Така. Да започнем с Моисей. Нека си припомним, че историческата и библейска личност, известна ни като Моисей, е била всъщност египетски жрец на име Тутмос. Мое или Мозис означава просто „син на“, така че Тутмос означава „син на Тот“, египетския бог на мъдростта. Следователно човекът Моисей е съименник на един от Рамзесовите камъни — Двете плочки на Тутмос.

— Известни също и като Десетте заповеди — каза Мечо Пух. — Това го знаем. — И кимна към Двете плочки на Тутмос.

— О, да бе, вярно — каза Даян.

— И как по-точно откри, че Моисей е първият воин от стихотворението? — попита Джак.

— Това стихотворение не е единственият древен текст, в който се споменават петимата прочути воини — каза Даян. — Има и още два. Единият е от клисурата Ву в Китай и обикновено се приписва на философа Лао Дзъ. Вторият пък е от развалините на Каракорум в Монголия. Ето го първия.

Даян им показва една много стара фотография в тон сепия, прикрепена към бележника ѝ. На нея се виждаше каменен пиедестал, върху който имаше надпис с древни китайски знаци. Тя го преведе:

ПЕТИМАТА

„1. Смирнен свещеник, син на великия бог на мъдростта, ще избяга от дома си и от великата омраза на царя.

2. Пророк, лечител, съвършен човек, ще умре на ужасно дърво.

3. Господар на войната, но и най-мъдър владетел, чието царство ще се въздигне от безплодното плато.

4. Той ще търси империя, но ще открие единствено сълзи, царството му не ще просъществува и двадесет години.

5. Смъртна битка между баща и син, единият се бие за всички, а другият — за един.“

— Видях този пиедестал, когато бях в клисурата Ву — каза Магъосника. — Все още си е там, макар и на три метра под земята.

Даян показва втора фотография, на която се виждаше голяма чугунена врата, покрита с гвоздеи и символи, които приличаха на вариант на стара китайска писменост.

— Езикът е монголски — обясни тя. — Вратата е от портата на Каракорум, Черния град, столицата на ханството. От времето на Чингис хан е.

Всички прочетоха превода на Касиди:

ПЕТИМАТА НАЙ-ВЕЛИКИ ВОИНИ

„Първият, воинът — свещеник, ще изнесе съкровището от древната земя и ще положи началото на велико потекло.

Вторият, воинът — цар, ще събере два царски рода и така ще продължи линията на Бога цар. Той ще раздели съкровището на две и ще остави завинаги белега си върху света.

Третият, воинът — конник, вярно ще пази съкровището в залите си от желязо и ще го предаде на онези, които сметне за достойни.

Четвъртият, воинът — император, ще търси съкровището за собствена слава и ще успее само в още по-голямото му разпръсване. То завинаги ще остане недосегаемо за него.

Петият, великолепият воин, ще бъде по време на Второто пришествие и ще реши съдбата на всички.“

— Ето така се спрях върху Моисей, Исус, Чингис и Наполеон — каза Даян. — Когато съпоставиш и трите източника, както и множеството други исторически свидетелства, се вижда как всички те съвпадат. Все още не зная кой е последният, петият воин — текстът от Черния град казва, че той ще се яви по времето на „Второто пришествие“, което е връщането на Тъмната звезда през март.

Лаклан Адамсън се обърна към Джак.

— Смъртна битка между баща и син, Джак. Възможно е да става въпрос за теб и онзи задник баща ти, изправени един срещу друг на края.

Джак го изгледа косо.

— Сериозно се съмнявам, че съм споменат в някакво древно пророчество. Освен това текстовете не уточняват дали петият воин е бащата, или синът. Воинът може да е баща ми, бащата на Мечо Пух или дори някой друг, с когото още не сме се сблъскали.

Зоуи все още не изглеждаше убедена.

— Исус Христос няма славата на воин. Той е бил човек на мира.

— Но е носил меч — възрази Магьосника. — И в един прочут откъс от Евангелието на Лука подканва последователите си да идат да си купят мечове.

— И мнозина от последователите му са били революционери, подклаждащи въстание против Рим — добави Джулиъс.

— А Наполеон? — не се предаваше Зоуи. — Воинът — император? Та неговото е по-скоро провал, отколкото успех.

— Така е, но наистина се е провъзгласил за император на Франция — отговори Джак. — Освен това е бил маниак на тема Египет. Именно благодарение на него разполагаме с Розетския камък, по който са разчетени йероглифите. А също така е известно, че е бил посветен за масон вътре в Голямата пирамида. Няма друг западен лидер с по-тесни връзки с Египет от него.

Джак се обърна към Даян Касиди.

— Това е много полезно. Може би наистина си попаднала на нещо. Да приемем за момента, че си права, и да разгледаме малко по-подробно тези четири исторически личности — Моисей, Исус, Чингис и Наполеон. Хайде, време е всички да залегнем над книгите. Искам да съпоставите тези четирима воители с всичко, което знаем за Машината, Стълбовете и Върховете. Покрийте всичко, от астрономия и

египтология до древни митологии; от местата на Върховете, които посетихме — Абу Симбел и Кейптаун — до Аристотел, Рамзес, Хуфу, Йероним, неета и големите домове на Европа. Всичко и всички. Търсете връзки, допирни точки, всякакви общи неща, които могат да ни отведат до останалите Стълбове и Върхове. А ти, Зоуи, се поогледай за други претенденти за титлата „велик воин“ в случай, че доктор Касиди е допуснала грешка. Хайде, народе, да се размърдаме.

ЗАНЗИБАР

Февруари 2008

Месецът преди третия краен срок

През следващите няколко седмици екипът се потопи в проучвания. Изчетоха всичко, което успяха да открият за четиримата известни „най-велики воини“ — Моисей, Исус, Чингис хан и Наполеон — като отбелязваха пътуванията им, текстовете, които бяха оставили, или книгите, написани за тях.

Изчетоха Библията и останалите известни евангелия; прочетоха великото произведение „Тайната история на монголите“, описващо постиженията на Чингис хан, като навсякъде търсеха каквото и да било споменаване за древно познание, „мъдрост“ или „съкровище“.

На всеки два дни правеха събрания, на които Джак записваше основните точки върху бялата дъска в стаята.

Естествено, проучванията им показаха някои доста любопитни връзки.

Например големите домове на Европа се наричаха Deus Rex (Бог цар) — името, използвано в монголския текст от Черния град, описващ линията на Исус Христос.

Това бе записано на дъската.

Освен това се оказа, че Наполеон е проявявал необичаен интерес към Рамзес II. По време на прочутата си експедиция в Египет той дал изрична заповед всички находки, свързани с Рамзес Велики, да бъдат доставяни лично на него.

Един надпис, открит в руините на двореца на Рамзес в Луксор, буквално го обсебил. Той гласял:

„Самотен бехен стои на стража

на входа на най-великото светилище.“

Разбира се, под „най-великото светилище“ се имаше предвид Шестият и последен Връх. А „бехен“ се оказа рядка разновидност на кафеникавочерен базалт.

Наполеон наредил на учените си да претърсят целия Египет за паметници, изработени от бехен. Най-прочутата им находка бил Розетският камък, но освен него били намерени само няколко малки обелиска, като никой от тях не се издигал пред входа на някакво подземно светилище.

Оказа се, че освен манията си по Египет Наполеон проявявал и необичаен интерес към астрономията — и най-вече към Сатурн и Юпитер.

Френският император бил заинтригуван от въпроса защо орбитите на тези две планети понякога изостават от предсказанията с изчисления. Сякаш, отбелязал той, на движението им по небето въздействала някаква външна сила.

— В артилерийското училище Наполеон бил обучаван от Пиер Симон дьо Лаплас... — съобщи Зоуи на групата при едно от събиранията им.

— Лаплас? — оживи се Магьосника. — Той е един от най-великите математици на всички времена. Именно негова е концепцията за метъра. Освен това е бил водеща фигура в астрономията. Някои твърдят, че превъзхождал дори Исак Нютон в областта на небесната механика.

— Е, когато станал император на Франция, Наполеон взел Лаплас в двора си, за да се консултира с него по астрономически въпроси и по-точно — да открие причината за забавянето в орбитите на Сатурн и Юпитер — каза Зоуи.

— Значи Наполеон е знаел много за Египет и за орбитите на Сатурн и Юпитер — каза Джак. — Вероятно можем да приемем, че е знаел също и за Тъмното слънце.

Това също бе записано на дъската. При споменаването на Исак Нютон Стреч също се включи.

— Проследявах споменаването на Магьосника за алхимическите трудове на Нютон. Той е бил фанатик на тема алхимия, така

наречената „наука“ за превръщането на оловото в злато. Това е била неговата мания. Писал е за нея повече, отколкото по която и да било друга тема.

— И какво?

— Всичко е много объркано и сложно и най-често не ми говори абсолютно нищо. Можете да ме сметнете за луд, но понякога ми се струва, че Нютон е използвал термина „алхимия“ като кодова дума за нещо друго.

— Исак Нютон е бил прочут с потайността си, а дори по негово време алхимията вече е била развенчана — каза Магьосника. — Така че изобщо не бих се изненадал, ако неговата „алхимия“ е всъщност шифър за някакъв друг вид трансформация.

— В трудовете му има ли споменаване за Тъмното слънце? — попита Джак.

— Не открих такова — отвърна Стреч. — Или поне не пряко.

— Значи Нютон има отношение към въпроса? — попита Джак.

— О, със сигурност — отвърна Магьосника вместо Стреч. — Дори днес сър Исак Нютон си остава един от най-големите специалисти по движението на планетите. В края на краищата той пръв е предсказал точно Изгряването на Титан. Като се имат предвид залитанията му по езотеричното и огромното количество трудове, които не е публикувал, напълно е възможно да е открил Тъмното слънце, но да е запазил знанието за себе си. Много е опасно да не вземаме под внимание Нютон.

Това също бе записано на дъската.

Един спокоен следобед Джак отведе Магьосника в кабинета си, за да поговорят насаме. Искаше да обсъдят нещо, което го безпокоеше.

— Макс, наградата за полагаането на Първия стълб, знанието, беше много напреднало познание. Втората награда, топлината, е тайната на вечното движение. Имаш ли идея какви са останалите четири?

Магьосника сви рамене.

— Най-вече предположения. Информацията за естеството на наградите е в най-добрия случай откъслечна. Да вземем третата — зрение. Дали тя означава виждането на бъдещето? На миналото? Или

способността да четеш сърцата на хората? Веднъж четох за един египетски ритуал на кръвта, при който жрецът порязва собствената си длан и после стиска свещен скъпоценен камък в окървавената си ръка — и така получавал видения. А пък нашият китайски приятел и философ Лао Дзъ навремето заявил, че най-великото нещо, което може да види човек, е времето на собствената си смърт, така че да може да се подготви за нея. Като се има предвид връзката на Лао Дзъ с начинанието ни, това може да е алюзия за наградата, известна като зрение.

— Ами останалите? — Джак зачете от обобщителния лист на Магьосника: — Живот, смърт и власт?

— Помниш ли какво каза Стреч за Исак Нютон онзи ден? — отвърна Магьосника. — Че може би е използвал думата „алхимия“ като код за нещо различно от преобразуването на оловото в злато? Често съм се питал дали алхимичните му търсения не са били всъщност опит да превърне обикновената продължителност на човешкия живот в по-голяма.

— Значи смяташ, че наградата живот е дълголетие...

— Харесва ми метафората на Нютон — каза Магьосника. — Че обикновената продължителност на живота ни е олово, а удължената — злато.

— А тогава какво мислиш за петата награда — смърт?

— Като съберем някои египетски източници като Текстове от пирамидите и Книгата на мъртвите, предполагам, че тази награда е някакъв вид оръжие. Способността да причиниш смърт на враговете.

Джак се замисли.

— Възможно ли е двете награди живот и смърт да са свързани някак? Смърт да бъде някаква възможност да убиваш, а живот да е противоотровата? В края на краищата тези два Стълба са единствените, които трябва да бъдат положени едновременно.

— Ммм, не се бях замислял за това — рече Магьосника. — Определено е възможно.

— А какво ще кажеш за последната награда? — попита Джак. — За власт?

Магьосника разпери ръце.

— Това е наградата на наградите — абсолютната земна власт за онзи, който отблъсне Тъмната звезда. Но каква форма приема тази

власт, никой не знае...

На вратата се почука.

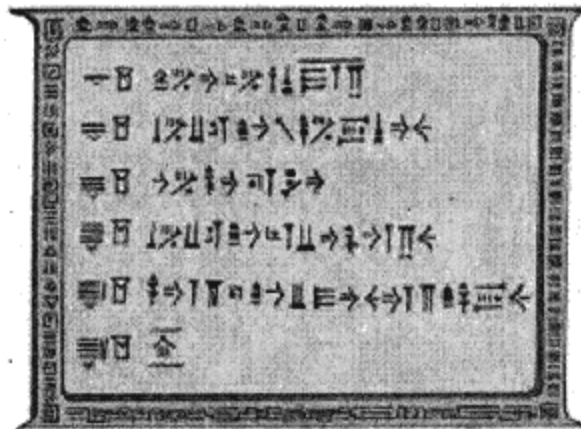
Зоуи пъкна главата си в стаята.

— Привет. Лили току-що се обади от Австралия. Казва, че има да съобщи нещо много важно.

Групата се събра в стаята за срещи и се обърна към екрана и бялата дъска.

Магьосника стоеше в предната част на помещението. Видеовръзката с Пърт работеше и на компютърния екран се виждаше лицето на Лили.

Магьосника прожектира на екрана цифрова снимка. На нея се виждаше златната плочка, която двамата със Зоуи бяха фотографирали при Първия връх в Абу Симбел — плочката, съдържаща описанието на всички шест Върха:

— Е, какво има? — попита Зоуи.

— Не мога да повярвам, че не го бях видяла досега — рече Лили.
— Вгледайте се по-добре в лявата страна на плочката и ще видите Тот-числата за всеки Връх, представени като хоризонтални чертички. Под всяко число обаче ще видите и един V-образен знак. Това е Тот-символът за пречистване.

Зоуи сви рамене.

— Естествено. Пречистването на всеки Стълб от Философския камък.

— Отчасти — каза Лили. — Вгледайте се по-внимателно. Под числата за последните три Върха има по два такива знака.

— Я, вярно... — каза Лаклан.

— Хм... — изсумтя Джулиъс.

Джак се намръщи.

— Какво означава това? Нещо като двойно пречистване ли?

— Да — каза Лили.

— Току-що проверявах базата си данни за споменаване на втора форма на пречистване — обади се Магъосника. — Изглежда, че тъй като Тъмното слънце ще е много по-близо до Земята в края на март и съответно ще излъчва по-силно, на Машината ѝ е необходима допълнителна форма на пречистване за последните три Стълба. Ключовият източник, който намерих, е този.

И прожектира на екрана друго изображение — древноегипетска стена, покрита с йероглифи.

— Това е от една зала в Сакара, южно от Гиза — каза Магъосника. — Надписът гласи:

*„Пречисти последните три също в моята купа,
в чистите води на Извора на Черната топола.
Направиш ли го, Близнакът на Ра
ще бъде удовлетворен
и ще изсипе даровете им върху теб.“*

— Даровете им? — повтори Стреч. — Тоест последните три награди ли?

— Точно така — отвърна Магъосника.

— Значи за да спрем Тъмното слънце при последните три Върха — рече Джак, — трябва да пречистим последните три Стълба не само чрез Философския камък, но и във водите на този „извор на Черната топола“...

— ... и това трябва да бъде направено „в моята купа“, или в чашата на Рамзес II, последния от Шестте свещени камъка — довърши Магъосника.

— Онзи, който така и не успяхме да открием — каза Джак. — Това ще е проблем. Лили, Алби, Магъосник — искам от тук нататък да

се занимавате само с този въпрос. Да разберете какво се е случило с тази чаша и къде се намира този извор.

Проучването продължи.

Между събранията и четенията Джак и другите войници в екипа излизаха, за да поддържат бойната си форма.

Джак и Зоуи правеха дълги сутрешни кросове покрай пустия бряг. Мечо Пух си направи манекен в естествени размери от чувалчета пясък и мятеше по него ножове, а Стреч, който вече почти бе влязъл във форма, се упражняваше в стрелба.

Един ден, по настояване на Лили по видеофона, той нарисова върху манекена усмихнато лице. Лили кръсти мишената „Джордж“. От тук нататък, когато някой излизаше да тренира, обикновено го правеше с думите „Отивам да убия Джордж пет-шест пъти“. Когато прибираха злощастния манекен — изпускащ пясък, понякога обезглавен, обикновено без един или друг крайник — неизменно се намираще някой, който да каже съчувствено: „Горкият Джордж“.

Проучването продължаваше.

Бяха открити още връзки между великите воители и бялата дъска се запълни. Скоро обаче стана ясно, че някои от най-обезпокоителните — и най-важни — връзки се въртят около един конкретен воин.

Исус Назарянина.

— Нито един човек не е имал по-голямо въздействие върху света от Исус Христос.

Лаклан правеше презентация за групата заедно с брат си Джулиъс. (Както обикновено, близнаците носеха съпернически си тениски — тази на Лаклан имаше надпис „Стюи Грифин за президент“, на което Джулиъс отговаряше със „Стюи Грифин е зъл гений“.)

— Въпросът дали Исус е бил син на божество ще оставим за друг път — каза Лаклан. — Засега е важно, че и атеисти, и вярващи сме съгласни, че е бил човек, живял в района на Юдея преди около две хиляди години. Учението му се разпространява от организацията, известна ни като Църквата, но си остава под въпрос дали въпросната

организация не е всъщност просто съживена версия на египетския култ към слънцето...

— Вече имахме дискусии с тях по този повод — каза Джак.

— ... да, но даваш ли си сметка колко важен за църквата е Великден тази година? Магьосника дори го споменава в края на обобщителния си лист.

— Осветли ме, ако обичаш.

— Както вероятно знаете, датата на Великден се мени всяка година, но знаете ли как се изчислява тя?

— Как? — попита Мечо Пух.

— Първоначално се е правело по следния начин — неделята на Великден се пада през първата неделя след първото пълнолуние след пролетното равноденствие в северното полукълбо — каза Джулиъс.

— Иначе казано, в неделята след първото пълнолуние на пролетта — обясни по-протичко Лаклан.

— Слънчев култ — отбеляза Стреч.

— През тази година обаче се случва нещо много специално — каза Лаклан. — През две и осма година Великден се пада точно на равноденствието. Денят на пресмятането ни е двадесети март, а тази година на двадесети март е Велики четвъртък, началото на Великденския празник, който отбелязва смъртта на Исус и предполагаемото му възкръсване.

— Слънцето в равноденствие и връщането на Тъмната звезда — каза Джак. — Това е свършена религиозна буря.

— И това е вярно. За Католическата църква двадесети март две и осма година е върховната свещена дата — каза Лаклан. — Тогава всичко, в което вярват те, се събира в едно.

— Мислиш ли, че са още в играта?

— Църквата може и да е млъкнала след твоята битка с агентите ѝ при Голямата пирамида, но би било грешка да смятаме мълчанието ѝ за бездействие. Лично аз бих приел, че ще наблюдават много внимателно мисията ни, особено с приближаването на двадесети март.

— А сега да се върнем на самия Исус — продължи Джулиъс. — Както повечето от вас знаят, той бил наречен „месия“ — прозвище, което придобива религиозно значение през годините, но което всъщност е термин, свързан с потеклото. Има много изследвания върху произхода на Исус по бащина линия. Баща му Йосиф е от царското

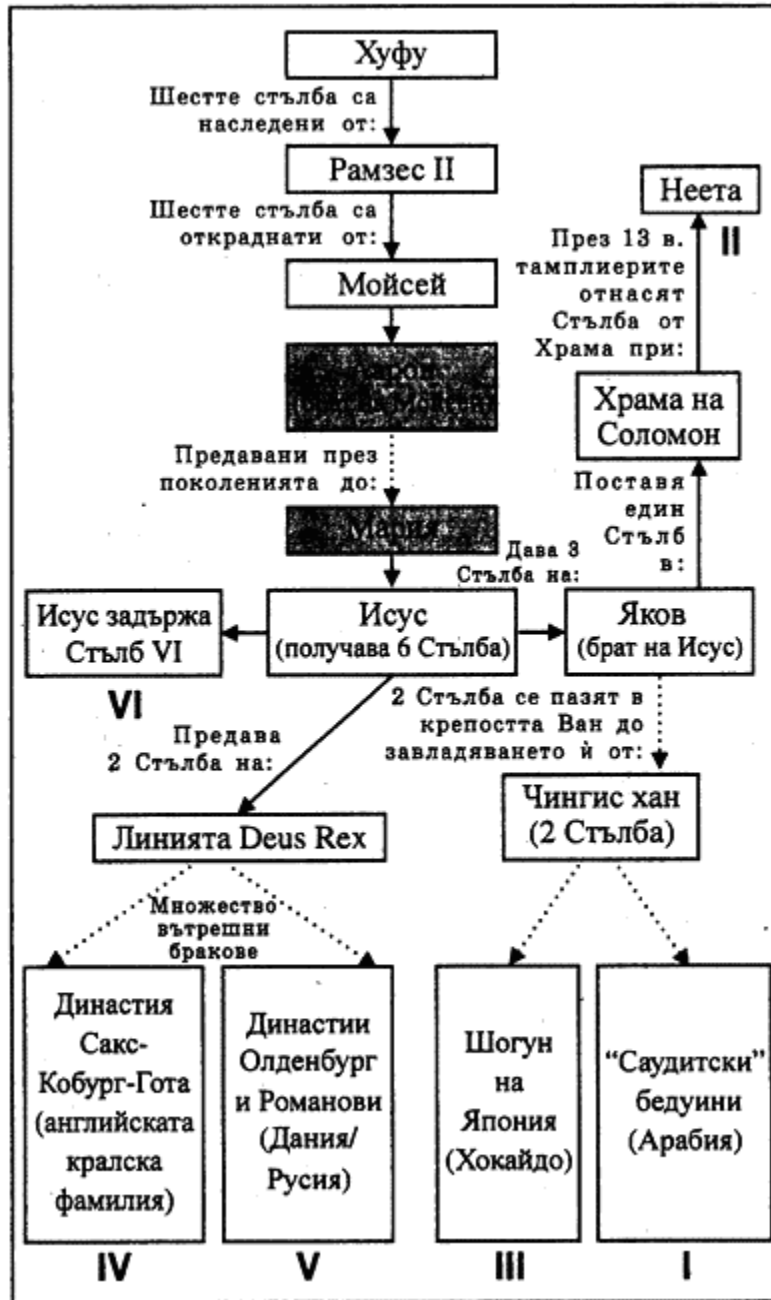
коляно на Давид. По бащина линия Исус е от богатата фамилия. Не е бил никакъв беден дърводелец. Всъщност абсолютно никъде в Библията не се споменава Исус да е работил.

— По майчина линия обаче нещата стават още по-интересни — продължи Лаклан. — Мария е била от рода на Аарон, който също е царски. Ще ме попитате ли кой е Аарон?

Лаклан се ухили.

— Аарон е бил брат на Моисей. Исус, нашият Втори воин, е бил много, много далечен потомък на семейството на Моисей, който пък е нашият Първи воин.

— Според едно от стихотворенията на доктор Касиди — продължи Джулиъс — Вторият велик воин — Исус — „ще раздели съкровището на две и ще остави завинаги белега си върху света“. Е, знаем, че Исус наистина е оставил белега си върху света. Според нас да „раздели съкровището на две“ означава, че е разделил шестте Стълба на две групи по три. И тъй, след много проучвания и малко запълване на празнини, двамата с Лаки съставихме следната диаграма, която обобщава хипотезите ни относно местоположението на шестте Стълба:

— Изглежда сложно, така че нека обясня — каза Джулиъс. — Първо, трябва да тръгнем назад от онова, което ни е известно в момента — че саудитците са получили Първия стълб, неета — Втория, а англичаните — Четвъртия. Те са отбелязани с латинските цифри I, II и IV на схемата. Като знаем тези крайни точки, нека се върнем назад към Иисус. Как е разделил шестте Стълба на две групи? Ами, те са важно родово наследство, така че най-вероятно е искал да ги запази в

семейството... Така че ако отново тръгнем от онова, което ни е известно, според нас Исус е задържал три Стълба за най-близките си — станалото вече прочуто семейство на Мария Магдалина, което се появява във Франция малко след разпъването на Исус. Това е свещената владетелска линия или Deus Rex, за представители на която се смятат някои европейски династии. Както знаем, британската кралска фамилия притежава един такъв Стълб — Четвъртия. Смятаме, че благодарение на вековете династически бракове и войни друг един Стълб е бил поделен между датската кралска фамилия и потомците на последния руски цар Николай Втори от династията Романови.

— Каза, че Исус е задържал за себе си три Стълба — обади се Джак. — Дотук стана дума само за два. Какво според вас е станало с третия?

Лаклан погледна Джулиъс.

— Нямаме причина да смятаме, че е изнесен от Юдея след разпъването на Исус. Макар историците да са уверени, че Мария Магдалина е отишла във Франция, никой не може да твърди със сигурност, че Исус изобщо е напуснал Юдея. Предполагаме, че е останал там и е задържал Стълба за себе си.

— Какво?! — възкликна Магъосника.

— И какво е станало с него? — попита Зоуи.

— Ами... — Лаклан се поколеба. — Смятаме, че Стълбът е бил погребан заедно с Исус.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да намерим гроба на Исус Христос?! — слиса се Зоуи.

— В общи линии, нещо такова — извинително отговори Джулиъс.

— Независимо дали е възкръснал от мъртвите, или не, никой никога не е откривал гробницата, в която е бил положен да почива, било в Йерусалим или другаде — каза Лаклан.

— И как ще я открием ние? — попита Зоуи.

— Намерихме само един древен документ относно Исус, в който се споменават както вечното му жилище, така и „мъдростта“ му — писмо на арамейски, открито в една църква в Южна Франция, за което се смята, че е от брата на Исус Яков до Мария Магдалина. То е доста смътно, но се превежда по следния начин:

*„Той почива в мир
на място, където дори могъщите римляни
се боят да отидат.
В бяло царство,
където не остарява.
Неговата мъдрост лежи все още с него,
защитена от близък,
който пръв посреща всички крадци.“*

— Без имена, без местоположения — каза Зоуи. — Типично.

— Но пък има ясно споменаване на „неговата мъдрост“ — отбеляза Даян.

Зоуи въздъхна.

— Това писмо може да е написано от всекиго...

— Ами другите три Стълба, които е притежавал Исус? — обади се Джак, за да поднови дискусията. — Те къде са отишли?

Лаклан кимна.

— Да, да. В Евангелие на Петър се споменава, че Исус е дал „три мъдрости“ на Яков малко преди да бъде задържан в Гетсиманската градина. Според нас става дума за трите останали Стълба. Да не забравяме, че те са били семейно съкровище, а Яков също е бил наследник. Освен това Исус му е имал огромно доверие.

— Ако отново тръгнем назад от онова, което ни е известно — че тамплиерите са плякосали Храма и са откраднали Стълба, който в крайна сметка се оказал у неета — можем да стигнем до заключението, че вероятно именно Яков е скрил този Стълб в Храма — каза Джулиъс. — Като потомък от Давидовото коляно, той е имал привилегирован достъп до светая светих.

— Колкото до другите два Стълба, Яков е приключил земния си път в крепостта Ван, голям град в съвременна Турция, между Черно и Каспийско море — каза Лаклан. — Пътят, по който е стигнал дотам, е описан много подробно, селище по селище, пак в Евангелието на Петър.

Лаклан отвори една книга на фотография на стар пергамент, върху който имаше дълъг направен на ръка списък:

<i>Йерусалим</i>	<i>Дибон</i>
<i>Ефраим</i>	<i>Медеба</i>
<i>Йерихон</i>	<i>Рабат Амон</i>
<i>Гилгал</i>	<i>Дамаск</i>
<i>Масада</i>	<i>Алепо</i>
<i>Еин Геди</i>	<i>Диарбекир</i>
<i>Еин Бокек</i>	<i>Ерзурум</i>
<i>Планина Содом</i>	<i>Ереван</i>
<i>Кир Моаб</i>	<i>Ван</i>
<i>Ароер</i>	

— Яков отива във Ван, а познайте кой разграбва града хиляда години по-късно с войските си? — каза Джулиъс. — Чингис хан. Още една връзка между Петимата воители.

— Интересно — каза Джак. — Дали Чингис е нападнал Ван само за да се добере до Стълбовете?

— Не знаем, но е възможно. Така или иначе, Чингис хан се е сдобил с двата Стълба, пазени във Ван, и един от тях — Първият — се озовал в саудитската кралска фамилия. Не е известно как се е озовал там, но знаем, че в знак на благодарност за помощта, оказана на войската му за тайното заобикаляне на Хорезъм от запад, Чингис хан е дал на водача на бедуините „подобен на тухла камък с изумителна красота, каквато никой никога не бил виждал“. Стотици години по-късно въпросното бедуинско племе станало династията Сауд.

— А какво е станало с последния Стълб? — попита Джак. — Вторият, който е попаднал у Чингис хан?

Джулиъс прожектира портрет на Чингис хан от 13 в.

От екрана строго и заплашително ги загледа монголец с дълга сива брада. Беше облечен в броня от кожа и бронз, с як шлем и петогълен щит в едната ръка, покрит с кабари и релефни изображения. Очите му бяха завладяващи и в тях гореше сила и авторитет.

— „Атакувай свирепо, но винаги имай план за отстъпление“ — каза Джулиъс. — Това е прочутата военна аксиома на Чингис хан, както и основна теза на безброй книги за бизнес самоусъвършенстване от осемдесетте.

— Знаете ли, че Чингис е покорил цял Китай и половината Европа? — попита Лаклан.

— В общи линии — отвърна Джак.

— Но така и не е покорил Япония — каза Лаклан. — А тя е била много по-близо от Европа. Питал ли си се защо?

— Защо? Имам предвид — трябвало ли е да се питам?

— Около хиляда двеста и двадесета година Чингис хан предприел тайно пътуване до най-северния остров на Япония Хокайдо, където уж се срещнал с японския император и неговия първи военачалник, шогуна — каза Джулиъс. — Чингис хан харесал императора, но бил още по-впечатлен от шогуна, който държал реалната власт в Япония. Правилно си дал сметка, че именно шогунът е отговорен за подреденото и почтено управление на японското общество. Предвид хаоса в собствената му империя и постоянните вражди между синовете му заради наследството, по-късно Чингис хан писал, че оставил на шогуна „мъдростта на живота ми“.

— Стълб... — каза Магъосника.

— Смятаме, че това е бил Третият стълб. Въпросният шогун, Хойо Йошитоки, има уникален релеф на надгробния си камък — бял продълговат предмет с три хоризонтални реда текст върху него.

— Шогуните щели да управляват Япония през следващите сто години като военна хунта, със серия императори фигуранти, но в крайна сметка императорската фамилия си възвърнала контрола над страната, вероятно заедно със Стълба — каза Лаклан.

— Това подкрепя историята на Йоланте, че японската императорска фамилия е скрила своя Стълб от Щатите в края на Втората световна война — каза Джак.

— Американците не са били единствените, които са се опитвали да се доберат до него — рече Джулиъс. — Един от внуците на Чингис хан, Кублай, се опитал на два пъти да нахлуе в Япония, но и двата пъти претърпял неуспех и бил отблъснат от войските на шогуна. Намерихме монголски запис за кампаниите му. Любопитното е, че Кублай нападал затънтения северозападен бряг на Хокайдо, известен с отвесните си скали и бурно море. Районът няма абсолютно никаква стратегическа стойност, но въпреки това Кублай го атакувал два пъти.

— Мислите, че Кублай хан е искал да си върне Стълба на дядо си — обади се Морския рейнджър.

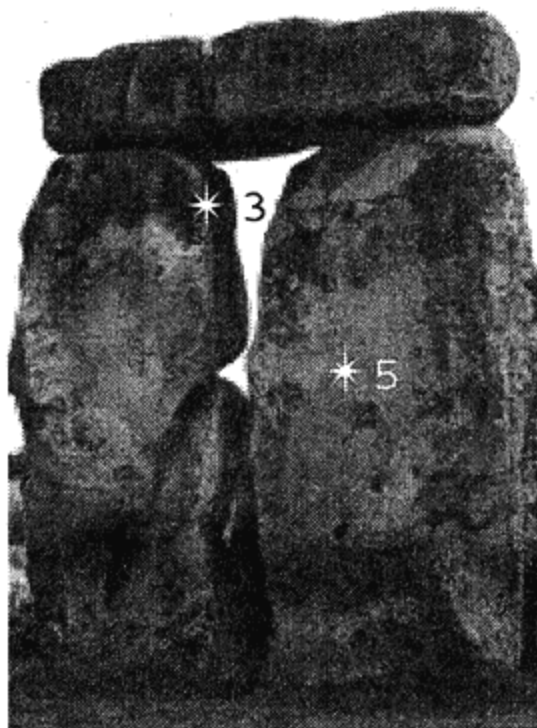
— Точно така.

Джак се облегна назад и погледна към Магъосника.

— Всичко това е добре, но...

— И още едно нещо.

Лаклан прожектира на екрана една от снимките на Стоунхендж:

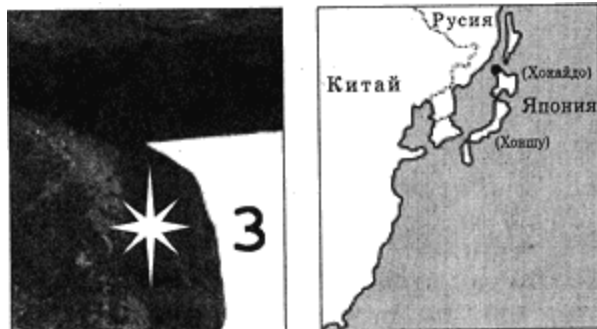

— Нали виждате бреговата линия, отбелязана с тройката? Вдъхновени покрай тайното пътуване на Чингис хан и провалените кампании на Кублай, май успяхме да разберем къде се намира Третият връх.

Джак се наведе напред. Останалите също.

— Къде?

— През хилядолетията бреговата линия се е променила значително и тъкмо затова беше толкова трудно да стигнем до отговора. — Лаклан показва две други изображения. — Отляво имаме близък план на изправения камък в Стоунхендж. Отдясно е съвременна карта.

— Както виждате, цели морета са се намърдали в ниските места на сушата — огромни потоци, които създали Корея и всички японски острови. И точно там е Третият връх — на северозападния бряг на Хокайдо в Япония.

— Великолепна работа, момчета — каза Магьосника. — Но...

— Но Връх без Стълб не ни върши никаква работа — довърши Джак.

— Така е — съгласи се Лаклан. — Още не сме свършили.

— Моите извинения.

Лаклан продължи:

— Малко след смъртта на Чингис хан пристигнали пратеници на шогун. Заварили на трона сина му Угедай. Според един свитък в музея в Шанхай те поднесли на Угедай изключително странен дар — прекрасно стъкло кълбо с мътнобял цвят и размерите на футболна топка и покрито със сложни рисунки. Заедно с подаръка имало и съобщение от шогун до Чингис:

„Велики хане, след девет дълги години делото е завършено. В храмовото светилище бе построен лабиринт по наш проект, подобен на вече съществуващия там, който да пази твоя славен дар за моя народ.

За мен е чест да ти поднеса това яйце на безкрил дракон, открито в храмовото светилище по време на разкопките ни. На него са изобразени величествените скали над входа на светилището, както и пет други най-прекрасни гледки. Майсторската му изработка няма равна на себе си.“

— Значи Чингис хан е дал на японците Третия стълб като дар, а те са го скрили в самия Трети връх — каза Магьосника. — Стълбът е във Върха...

Лаклан се обърна към Джак.

— Връх без Стълб може и наистина да е безполезен, но бих казал, че Връх със съответния му Стълб в него си е направо страхотно...

— Разби ме — отвърна Джак.

— Безкрил дракон? — обади се Мечо Пух. — Това пък какво е?

— Терминът „яйце на безкрил дракон“ е много особен — каза Джулиъс. — Но нека се замислим. Как би изглеждал един дракон без криле?

— Като динозавър... — каза Лили по видеоканала.

— Точно това мислим и ние. — Лаклан кимна. — Предполагаме, че въпросното яйце на безкрил дракон е всъщност някаква вкаменелост на динозавърско яйце или стъклена версия на такова, украсено с рисунки.

Джак се обърна към Магьосника.

— Макс? Да има някакви прочути яйца, за които би трябвало да знаем?

— Само най-прочутите — каза Магьосника. — В края на деветнадесети век руските царе поръчали прочути бижута във формата на яйца на майстора Петер Карл Фаберже. Споменавам ги в обобщителния си лист. Яйцата на Фаберже са великолепни, редки и на практика безценни. Върху едно от тях, изработено от злато и изгубено по време на болшевишката революция, явно е имало изобразени пейзажи като онези, за които говорят близнаците. Като се има предвид връзката на руската царска фамилия с Машината, често съм се питал дали въпросното яйце не е било изработено като дубликат на това или може би на друго подобно драконово яйце. Щом в този Връх е намерено яйце, вероятно има и други, които владетелските фамилии вече притежават.

— Ако е така, това би могло да обясни донякъде познанията на Йоланте — каза Джак.

— Определено.

— Е, каквото и да представлява, това драконово яйце е в основата на всичко — каза Джак. — Ако пейзажите по него

изобразяват входовете на този и на останалите пет Върха, ще трябва да го намерим.

— Сред изображенията на племето неета имаше и свещено кълбо като това, което описвате — намеси се и Даян Касиди. — Ако бащата на Джак все още пътува с техния магьосник, най-вероятно също знае за въпросното яйце.

— Ще трябва да приемем, че Вълка прави абсолютно същото, което правим и ние — каза Магьосника. — Проучва и планира. Същото се отнася и за представителите на династиите, особено ако притежават яйцето на Фаберже.

— Имам човек, който държи баща ми под око — каза Джак малко загадъчно. — Според него през последните две седмици Вълка се е окопал в американската база в Диего Гарсия. И да знае за това, все още не е предприел действия.

— Според посланието на шогуна — каза Алби по видеовръзката — драконовото яйце било намерено във Върха, което би трябвало да означава, че е било оставено от древните създатели на Машината.

— А това означава, че ни трябва Лили, за да го разчете. — Джак се обърна към компютъра. — Май пак си в играта, хлапе.

— Иха! — извика радостно Лили.

Джак се обърна към близнаците.

— Намирано ли е голямо непокътнато яйце на динозавър в Монголия или Япония?

— Не — отвърна Джулиъс. — Нито едно.

— Да изясним нещата — обади се Зоуи. — Значи казвате, че ако открием това яйце и съчетаем изображенията върху него с информацията, с която разполагаме за бреговата линия на Хокайдо, можем да намерим Третия връх и Третия стълб, така ли?

— Да — отвърна Джулиъс.

— Да — повтори Лаклан.

— Значи го намираме — решително заяви Джак и се обърна към близнаците. — Добре, мои специалисти по Монголия, къде е отишло то? Къде според вас се е озовало това яйце на безкрил дракон?

ВТОРА БИТКА УБЕЖИЩЕТО НА ХАНА

Монголия
28 февруари 2008
12 дни преди третия краен срок

ВЪЗДУШНО ПРОСТРАНСТВО НАД ЗАПАДЕН КИТАЙ

28 февруари 2008, 08:00
12 дни преди третия краен срок
(2008 е високосна година)

— В убежището на Чингис хан — разнесе се гласът на Лаклан по високоговорителя в основния салон на „Халикарнас“. — Там се е озовало.

— В убежището му? — повтори Джак.

Той, Лили, Зоуи и Магьосника летяха към Монголия. Бяха предположили, че яйцето се намира в някогашната империя на Чингис хан, и бяха тръгнали нагам, докато близнаците проучваха по-подробно проблема.

По пътя се бяха отбили за Лили в Пърт. Докато я вземаха, Алби спомена нещо за откритие, което направил относно Чашата на Рамзес II, затова Мечо Пух, Стреч и близнаците бяха изпратени не къде да е, а в Англия. Даян Касиди се бе върнала в Америка по свои си причини и щеше да им помага от разстояние.

За съжаление на Лили, Алби нямаше да участва в това пътуване. След като се бе прибрал с превързана ръка, майка му категорично отказваше да го пусне където и да било.

— Докато четяхме „Тайната история на монголите“, попаднахме на няколко странни споменавания на нещо, наречено „убежището на хана“ — каза гласът на Джулиъс. — Явно става въпрос за някакво тайно укрепление, вероятно и мястото, където е държал всичките си съкровища, наградени при многобройните му завоевания. Дори синовете му не знаели къде се намирало то и това ги вбесявало невероятно. Местоположението му е една от най-големите загадки на историята.

— Че как иначе — иронично рече Джак.

— Твърди се, че било построено от двадесет и пет хиляди роби от Хорезъм, а когато било готово, всички били избити, за да не издадат местоположението му — каза Лаклан.

— Отколешен ефективен начин за пазене на тайни — отбеляза Магьосника.

— И как смятате да го намерим? — попита Зоуи.

— Иманярите открай време търсят Убежището — каза Лаклан. — Можем да направим само онова, което вече правим — да свързваме на пръв поглед нямащи нищо общо помежду си точки и да се надяваме, че ще получим представа къде да търсим. Например в монголската литература има съобщения, че след кампаниите си Чингис хан имал навика да се оттегля в затънтеното село Унджин в земите на уйгурите, за да медитира и да се възстановява...

— Или да скъта още малко награбена плячка — довърши вместо него Джак. — Като яйцето.

— Именно — потвърди Лаклан. — Унджин все още съществува, а някогашните земи на уйгурите съответстват на съвременната монголска провинция Баянхонгор. Намира се в югозападната част на страната и включва в себе си голяма част от пустинята Гоби. Отдалечена е, трудно се стига до нея, а почвата в северната половина на района е вечно замръзнала.

— На трийсетина километра западно от Унджин има интересна географска особеност — добави Джулиъс. — Пустинна равнина в подножието на Алтай, покрита с различни по големина метеоритни кратери, общо около тридесет на брой. Навсякъде около тях има десетки погребални могили, някои колкото купи сено, а други с размерите почти на пирамиди.

— Май е подходящо място за начало на търсенето — каза Джак. — Карайте в този дух, Каубои.

— Джак. — Скай Монстър се появи от пилотската кабина и му подаде разпечатка. — Току-що дойде от Пайн Гап.

Пайн Гап бе свръхсекретна комуникационна станция в един затънт район на Австралия, недалеч от Алис Спрингс. Ръководена съвместно от австралийски и американски военни, базата се използваше от Съединените щати за координиране на сателитните комуникации с Азия и Близкия изток. Американците обаче не знаеха, че днес австралийският оператор в Пайн Гап скришом следи техните предавания.

— Какво е това? — попита Зоуи.

— От моя човек, който държи под око Вълка. — Джак прегледа разпечатката. — Преди половин час в Пайн Гап са уловили кодирана радиовръзка на честотите на американския флот. Моят човек не разполага с ниво на достъп, което да му позволи да разшифрова самия разговор, но може да види откъде идва сигналът — от Югозападна Монголия. Има и GPS координати.

Джак въведе координатите в компютъра.

— Кучият син е напуснал Диего Гарсия. — На екрана се появи карта. — И сега е в провинция Баянхонгор, Монголия, на петнайсет километра западно от село Унджин. Мамка му!

— Близнаците се оказаха прави... — каза Зоуи.

— Да — съгласи се Джак. — Само дето ние се оказахме твърде бавни. Закъсняхме. Вълка е тръгнал по същата следа и вече е там.

— Джак, има и още — каза Скай Монстър и му подаде втора разпечатка.

Джак я прочете бързо...

... и пребледня.

— О, не... не...

— Какво има?

— От Пайн Гап току-що са прихванали втора група шифровани съобщения от абсолютно същия район един час след сигнала по честотата на флота. Само че те можели да бъдат дешифрирани, тъй като не са американски.

— И?

— Криптиращите алгоритми съответстват на онези, които в момента се използват от специалните служби на Японските въоръжени сили — каза Джак. — Две от съобщенията са разчетени. Първото гласи: „Кажете на гарнизона в Йоми да остане на позицията си в залата на Орочи“.

— Йоми? — Джак погледна Зоуи. — Познанията ми по география на Япония не са от най-силните.

— Няма да откриеш Йоми на никоя карта — отвърна тя. — Това е името на подземния свят в японската митология, също като Хадес или Тартар...

— А залата на Орочи?

— Орочи е гигантски осемглав змей, също от митологията. Но никога не съм чувала за негова зала.

— Ясно — каза Джак. — Второто съобщение не е така загадъчно: „Враговете са открили убежището на хана. В никакъв случай не бива да стигнат до яйцето. Направете всичко необходимо“.

— Танка и Братството на кръвта са по следите на Убежището — продължи Джак. — По дяволите, май ще стане доста многолюдно.

— Джак, ти спомена, че съобщенията били кодирани с алгоритъм, използван от японските специални части — каза Зоуи. — Мислиш ли, че Танка се ползва с неофициална помощ от страна на японските военни?

Джак я изгледа.

— Не зная. Възможно е. Така или иначе, ние пак се влачим на опашката. Скай Монстър, закарай ни там веднага!

„Халикарнас“ спря на бруленото от ветровете плато на трийсет километра северно от затътеното монголско селище Унджин. На юг от платото се ширеше безбрежната шир на пустинята Гоби.

Гоби е враждебно за човека място — безплодно, сухо, ужасно студено или ужасно горещо — но в края на февруари „ужасно студено“ си беше чистата истина.

Прехвърчаше сняг. Всичко наоколо бе сиво. Хапещи ветрове се носеха през равнината, пронизваха до кости, денем температурата не се качваше над -22 градуса. Съчетанието от ниска температура и високо надморско равнище не позволяваше използването на хеликоптери — роторите просто не можеха да осигурят подемна сила в редкия студен въздух. При липсата на писти пък големите самолети като „Хали“ имаха сериозни трудности — всъщност точно това бе причината да кацнат толкова далеч.

Щом големият черен боинг кацна и спря, от него изскочиха две малки точки и се понесоха през пустинята — два всъдеходни мотора на четири колела.

Джак караше единия, с Магъосника на задната седалка и Лили в скута му. Зоуи управляваше втория, а с нея се возеше Скай Монстър. Непривикналият да пътува под управлението на някой друг як пилот с ужас се бе вкопчил в кръста ѝ. Всички бяха със зимна екипировка — дебели анораци, качулки, очила, ръкавици.

Докато прехвърляха едно ниско възвишение, Джак огледа терена през цифровия си бинокъл.

Намираха се в подножието на Алтайските планини, които минаваха в дълга линия от запад на изток и служеха като северна граница на част от Гоби.

Пустинята беше огромна — простираше се чак до хоризонта на юг, запад и изток, по-plosка и от тепсия, по-безкрайна и от безкрая. През бинокъла Джак видя тесен път, водещ на изток на десетки километри, без да направи нито един завой.

Всичко — планини, път, равнина — бе замръзнало.

А после Джак забеляза нещо в далечината... на пътя... нещо се движеше.

Голям белезникав облак прах.

И се приближаваше към тях.

Зоуи също го забеляза.

— Какво е това...?

Джак понечи да каже нещо за пясъчна буря, но увеличи образа и видя онова, което се намираще пред облака.

Два танка.

Китайски, Тип-90. Зад тях имаше две дълги колони — още танкове и бронирани машини, несъмнено пълни с китайски войници.

Не можеше дори да предположи колко са — спокойно можеха да са и над хиляда. Китай имаше над 1,6 милиона войници — най-голямата армия на света. Стоварването на хиляда души в пустинята Гоби не беше никакъв проблем.

Дали Вълка и китайският му съюзник полковник Мао Гонли командваха тази огромна сила?

За момент Джак се въодушеви при мисълта, че може и да успее да изпревари Вълка и да стигне пръв до Убежището на Чингис хан.

От хълма се откриваше изглед към дълга тясна долина, изпъстрена с идеално очертани метеоритни кратери, покрити със сивкавобял пласт сняг. Между тях бяха пръснати конични хълмчета — погребални могили, повечето високи само по два-три метра, но други се извисяваха на петнайсет и дори на трийсет метра.

Джак огледа долината през високотехнологичния си бинокъл.

До една от по-големите могили видя военни машини — бронетранспортъори и джипове, всичките с червени звезди. Бяха спрели до нещо като тесен тунел, който като че ли водеше в гигантска могила.

„Преден отряд — помисли Джак. — По дяволите! Вълка наистина е стигнал пръв тук. Сигурно е довел по-малкия мобилен екип, към който идва да се присъедини по-голямата китайска сила...“

Но когато увеличи картината, не видя между машините никакво движение. Нямахше дори охрана. Всъщност май нямаше жива душа.

Обхванат от любопитство, Джак увеличи образа още повече и пред очите му се появи ужасяваща картина.

До китайските военни машини имаше... трупове — десетина, всичките проснати по очи в локви кръв.

— Втасахме я — изпъшка той. — Че Вълка е тук, тук е, но май японските ни приятели също са пристигнали.

Джак, Лили, Магьосника, Зоуи и Скай Монстър стояха до китайските военни машини пред гигантската погребална могила, която се издигаше над тях поне на трийсет метра.

— Лили, стой настрана — каза Джак и тръгна към труповете.

Всички бяха простреляни в главата. Екзекутирани.

— Китайски специални части, както и двама души на Вълка от ГЕСГ — каза той и добави, без да е нужно: — Избити.

— Джак — повика го Зоуи. — Ела да видиш.

Стоеше до тесния тунел, който водеше под могилата.

Джак отиде при нея и видя, че всъщност не е тунел. А тясна цепнатина с поне стотина грубо издялани стъпала, които се спускаха под могилата.

Намръщи се и изгледа Зоуи въпросително.

— Представа нямам — отвърна тя.

— Магьоснико?

— Имам чувството, че тази могила не е никаква могила — отвърна той.

— Скай Монстър, оставаш тук и поддържаш радиовръзка. Зоуи, Магьосник, Лили, след мен — каза Джак, вдигна своя МР-7 и заслиза надолу.

Едва се провираше между тесните стени. Ако погледнеше нагоре, щеше да види небето, но точно в момента погледът му бе насочен право напред, по протежение на цевта на автомата.

Изведнъж стълбището свърши и Джак спря. Пред него се разкри зашеметяваща, наистина зашеметяваща гледка.

Джак гледаше нещо, било някога метеоритен кратер. Само че сега този кратер беше покрит.

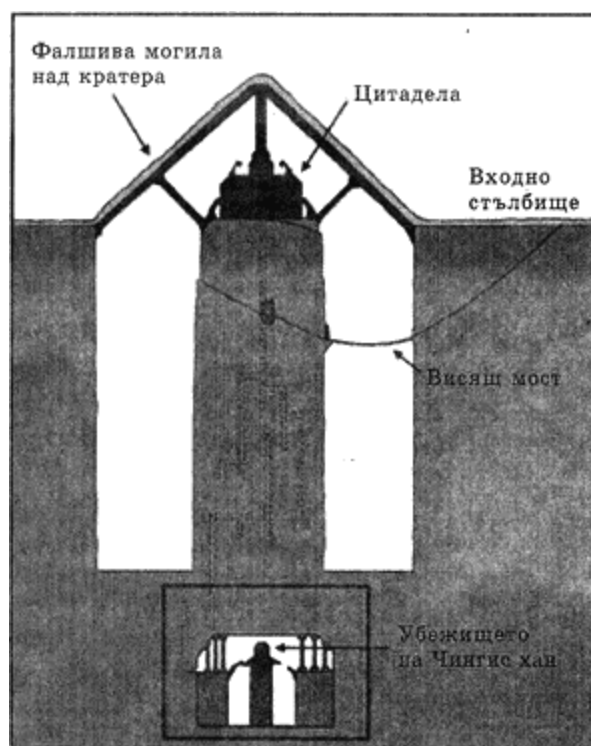
А в центъра му, върху висока скала, имаше нещо огромно и черно, изработено сякаш от чугун.

Цялостното впечатление бе за кула с размерите на петнайсететажна офис сграда, построена в средата на дълбока кръгла яма. И беше прекрасна, истинско произведение на изкуството.

Вертикалните каменни стени бяха облицовани с чугунени плочи (някои паднали), но отбранителното съоръжение на върха изглеждаше като излято — масивно и тежко, с плътността на наковалня.

Магьосника спря зад Джак.

- Казах аз, че това не е могила.
— И позна...

КУЛАТА В КРАТЕРА

Джак огледа „тавана“ на метеоритния кратер. Над черната кула подобно на копие се издигаше яка желязна колона. Не беше декоративна — играеше ролята на централен стълб, поддържащ коничния „таван“, който започваше от върха ѝ и се спускаше към краищата на кратера.

Четири дебели железни поддържащи греди излизаха от кулата и образуваха скелета на покрива; стотици дървени запълваха празнините между тях, така че отвън коничната структура да приеме формата на примитивна погребална могила.

— Хитро — отбеляза Зоуи. — Из цял Китай и Монголия има хиляди могили като тази. И под повечето няма нищо друго, освен нечий труп. Затова правиш тайното си убежище да прилича на една от тях.

До седемстотингодишната цитадела в средата на кратера обаче се стигаше по много по-съвременен начин — по висящ мост от стоманени въжета, който пресичаше широката трийсет метра пропаст.

Стандартен модел на американските военни.
— Вълка — каза Джак.

Тръгнаха по дългия люлеещ се мост.

Джак пръв стигна платформата на външната страна на обшитата с желязо кула. От нея започваше стръмно стълбище, водещо по спирала нагоре към ниската масивна черна цитадела.

Мостът, платформата и външното спирално стълбище се намираха в обхвата на кулите за стрелци, така че никой натрапник — поне в миналото — не би могъл да влезе с лекота в цитаделата.

Тук имаше още окървавени трупове, както и множество гилзи, говорещи за ожесточена престрелка — само че този път телата бяха на китайци и на американци... плюс най-малкото един мъртъв японски войник, облечен в черен боен екип.

— Господи, как само мразя да пристигам последен — промърмори Джак.

Продължи заедно с Лили, Зоуи и Магьосника към върха, където ги посрещна грамадна зейнала порта от черен чугун, взривена със съвременни експлозиви. Тук лежах още двама мъртви бойци от ГЕСГ. Кръвта им бе все още топла.

— Очилата — нареди Джак.

Щом тук вече имаше две групи лоши, нямаше намерение да разкрива присъствието си с фенерчета или сигнални ракети. Всички сложиха очилата си за нощно виждане.

— Добре, влизаме.

В цитаделата на върха на кулата имаше сложна мрежа вертикални шахти. Всяка беше четириъгълна, с облицовани с гладки чугунени плочи стени, без никакви опори за хващане. Всички се спускаха към зловещи черни дълбини.

Тук-там обаче имаше ниски хоризонтални тунели, които свързваха някои от шахтите с други, но винаги оставяха част вертикален мрак под себе си, като по този начин се образуваха ями с гладки стени, от които непредпазливите грабители на гробници не

биха могли да се измъкнат, освен ако нямаха въжета, по които да се изкатерят до по-горните нива.

Магьосника се възхищаваше на конструкцията.

— Фалшив покрив, метална обшивка, ями. Чингис хан не е искал никой да открие това място, или ако го открие, да не може да излезе жив от него.

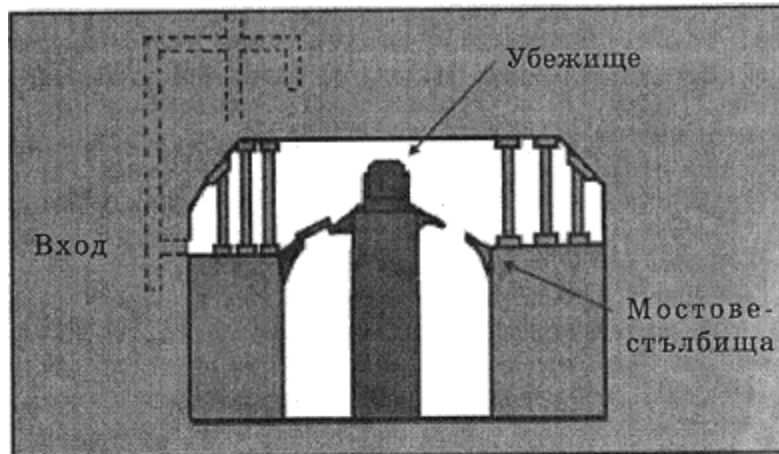
Джак забеляза, че някои от свързващите тунели са запълнени с чакъл и прах. По всичко личеше, че хората на Вълка са си пробивали път с пневматични чукове. А това би трябвало да отнеме време.

Помисли си, че в този случай май е извадил късмет, че е пристигнал последен — изпреварилите го бяха свършили досадното гадаене и черната работа вместо него.

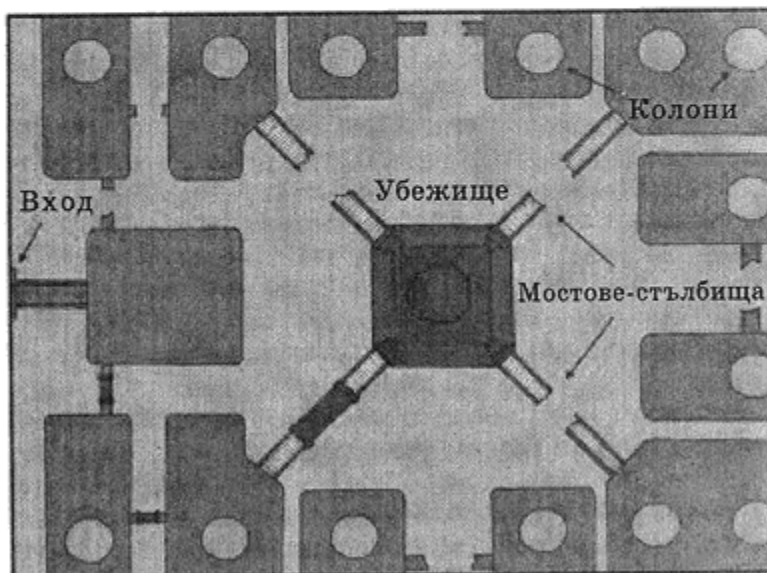
Висящите въжета показваха шахтите, които Вълка беше преодолял успешно; а от време на време попадаха и на светещи пръчки, които показваха правилния хоризонтален тунел, по който да продължат.

Всичко това спомогна за необичайно бързо спускане през системата капани.

След двайсетина минути спускане по въжета и пълзене през тъмната мрежа от шахти и тунели Джак, Лили, Магьосника и Зоуи стигнаха последния тунел. Той също беше запълнен с чакъл и боклуци, но тук бяха изоставени и пневматичните чукове, използвани за създаването на цялата тази каша.

ИЗГЛЕД ОТСТРАНИ

ИЗГЛЕД ОТГОРЕ

УБЕЖИЩЕТО НА ЧИНГИС ХАН

Последният тунел завършваше с украсена желязна врата, пред която лежах още два трупа на американци...

Внезапна експлозия.

Къса и рязка.

Джак вдигна автомата.

Беше дошла от другата страна на желязната врата.

После се чу вик — гласът бе на Вълка:

— Шибани самоубийци!

Джак се втурна към вратата.

Монголия, 07:00

Един час по-рано

Шейсет минути по-рано от прага на същата врата, при която сега стоеше Джак, Вълка наблюдаваше с мрачно задоволство картината пред себе си.

След като бе изгубил девет часа в мъчително ориентиране през системата вертикални шахти и бе използвал пневматични чукове, за да си пробие път през плътния чакъл, който запълваше някои от тунелите, най-сетне бе стигнал до прочутото убежище на великия хан.

То се намираше в средата на величествена изкуствена пещера, изсечена в земята под кратера.

И то каква пещера.

Черни железни колони поддържаха високия таван, а в пода бяха прокопани дълбоки ровове, които образуваха неравномерна мрежа от препятствия, над които минаваха тесни каменни мостове.

Единственият проблем бе, че всички тези мостове бяха разрушени — в средните им части зееха празнини, които препятстваха достъпа до центъра на пещерата — Убежището.

Правоъгълната структура с размерите на гараж бе изработена от плътно черно желязо и приличаше на колосален сейф.

Беше поставена върху висока скална колона на десет метра над останалата част от огромното помещение, заобиколена от най-широкия ров. Четири моста — стълбища се изкачваха към нея във формата на X и пресичаха рова, но като всички други, те също бяха разрушени в средата.

Напълно омаян, Вълка погледна надолу в рова.

Стотици хиляди човешки кости лежах на дъното му, на шейсет метра под него. Забеляза, че стените на рова са облицовани с гладки чугунени плочи, също като вертикалните шахти. Паднеш ли долу, изкачване нямаше.

— Жертвоприношения? — попита Рапирата, който бе застанал до него.

— Не. Това са костите на робите от Хорезъм, които са построили това чудо. Двайсет хиляди души. Когато строежът бил завършен,

сигурно просто са ги хвърлили в рова и са оставили оцелелите при падането да умрат от глад в мрака и да се изяждат едни други.

Погледна сина си и сви рамене.

— Никога не е хубаво да си от губещата страна във война, но по онова време е било наистина адски зле. Хайде.

Поставиха върху разрушените стари мостове леки платна, по които можеше да се мине над мрежата ровове и да се стигне до югозападния мост — стълбище, водещ нагоре до Убежището.

След като приключиха с полагането им, Вълка включи радиостанцията.

— Охрана, докладвайте.

— Сър. Докладва екипът от повърхността, при транспорта. Тук всичко е чисто. Регистрираме единствено китайските ни подкрепления — пристигат от базата си на границата.

— Сър. Докладва екипът на кулата, при висящия мост. Всичко е чисто.

Специално платно с опори за краката бе спуснато върху разрушената част от моста — стълбище, който водеше към Убежището.

Когато всичко беше готово, Вълка за момент се загледа в ниското черно съоръжение, кацнало на скалната си кула над него.

Кимна доволно.

После тръгна по възстановения мост и стана първия човек от над седемстотин години, влязъл в Изгубеното убежище на Чингис хан.

Вдигнал над главата си светеща пръчка, от която се лееше кехлибарена светлина, Вълка пристъпи в претъпканото помещение.

Всевъзможни съкровища и трофеи бяха натрупани на безразборни купчини покрай черните стени — златни корони, проблясващи скъпоценни камъни, бокали и потири, мечове и щитове, стоманени и дори бронзови шлемове и наколенници.

Всичко това бе наградено от покорени владетели и разбити армии — колосална плячка от войните, водени от един от най-великите воители на всички времена.

Вниманието на Вълка обаче бе грабнато от предмета, поставен гордо в самия център на помещението.

Там се издигаше великолепен каменен олтар, изработен от цял блок черен мрамор. Беше покрит с дълбоко изрязани символи, всички инкрустирани със злато. Сам по себе си олтарът бе безценен, но въпреки това служеше просто като пиедестал на онова, което се намираще върху него.

Във вдлъбнатина с формата на купа в горната част на олтара имаше голям яйцевиден предмет с размерите на футболна топка.

Не, поправи се Вълка.

Не яйцевиден. Беше си истинско яйце.

Вкаменено яйце на динозавър.

Вдигна светещата пръчка и се загледа във фините резби и рисунки по заоблената, подобна на стъкло черупка. Резби на Света на Тот и великолепни рисунки на пейзажи и брегови линии, планини и водопади.

Рисунките му напомняха за средновековното японско изобразително изкуство — бяха изненадващо живи, с ясни очертания и триизмерна дълбочина. Внезапно Вълка осъзна, че може би японските художници дължат много на откриването на това яйце от шогуна.

Подобно на първородния си син, Джек Уест-старши все още можеше да се възхищава на находки като тази. Вперените му очи и плувналото в пот лице блестяха на светлината на светещата пръчка, докато се взираше във великолепието пред себе си.

А после видя две изображения, които го сепнаха — някакво пирамидално скално образувание в пустиня, което разпозна като скалните острови с форма на пирамиди в Абу Симбел в Египет, както и грамадна планина с плосък връх, надвиснала над обрасъл в растителност бряг. Това можеше да е единствено Тейбъл Маунтън в Кейптаун.

— Първите два Върха... — ахна той.

Огледа и останалите четири пейзажа върху яйцето — те показваха местоположението на другите четири Върха.

— Господи, това нещо наистина е златна жила. Рапира! Донеси апаратите и лазерния скенер и веднага сканирай помещението!

След минута Рапирата се появи с цифров фотоапарат и лазерния скенер. С него дойде и д-р Феликс Бонавентура, археологическият

съветник на Вълка от Масачузетския технологичен институт, който наред с Макс Епер бе един от водещите експерти в света по Машината.

Бонавентура се загледа благоговейно в яйцето през кръглите си очила.

— Абу Симбел и Кейптаун. Това нещо можеше да ни е много полезно миналата година.

— Без майтап? Фотографираме и сканираме помещението с находките, както са по местата си, после вземаме всичко — каза Вълка, отстъпи настрана и вдигна радиостанцията до устата си. — Охрана, докладвайте.

Чу се само прашене.

Никакъв отговор.

Вълка се намръщи.

— Охрана. Докладвайте.

Пак никакъв отговор.

— Какво, по...

Шляп!

Главата на войника от ГЕСГ, стоящ на входа до Вълка, експлодира и той се свлече на пода като парцалена кукла.

Шляп-шляп-шляп-шляп-шляп!

Заглушен автоматичен огън се изсипа върху чугунените стени около Вълка, куршумите рикошираха и вдигаха хиляди искри. Още двама от хората му се строполиха, направени на решето.

Вълка се метна на пода и намери прикрытие до входа.

До него Рапирата бързо извади своя „Зиг Зауер“, но той излетя от ръката му, избит от куршум, който едва не му отнесе и пръстите.

Вероятно тъкмо загубата на оръжието му спаси живота. Войникът от ГЕСГ до него вдигна карабината си да отвърне на огъня точно когато на входа на Убежището се появиха две облечени в черно фигури, въоръжени с автомати „Щаер-АУГ“ със заглушители. Моментално пратиха войника на оня свят, но само взеха под прицел Рапирата, Вълка и Бонавентура, които бяха невъоръжени.

Това изясни някои неща на Вълка — тези мъже бяха достатъчно добре обучени и дисциплинирани, за да правят разлика между заплахата и невъоръжени хора в разгара на битката.

Нападателят влязоха в помещението с уверени стъпки и вдигнато оръжие и Вълка успя да ги разгледа по-добре. Бяха с черни

бойни екипи, с хоккейни каски и черни предпазители, които скриваха устата им. На коланите им имаше пистолети „Глок“ и стоманени звезди за мятане, а към предпазителите на китките им бяха прикрепени компактни, но смъртоносни арбалети. Виждаха се единствено очите им — очи, в които се четеше смъртна заплаха.

Японски очи.

Автоматите „Щаер“, предпазителите на устата, звездите на нинджа и арбалетите — всичко това ги издаваше като членове на Първа десантна бригада на Японските въоръжени сили — специални ударни части, съвременни нинджа.

След двамата убийци влезе по-възрастен японец. Вълка го разпозна моментално.

Беше Танака Танка.

Танка хвърли съвсем бегъл поглед на блестящите съкровища и нареди на единия от хората си:

— Скенерът и твърдият диск. Унищожете ги.

Скенерът и твърдият му диск бяха направени на пух и прах.

— Цифровият фотоапарат също — каза Танка, когато видя как Бонаventura се мъчи да скрие устройството.

То му бе отнето и също пръснато на милион парчета. Бонаventura се мръщеше.

Танка застана пред великолепното древно яйце върху каменния олтар и го изгледа преценяващо.

— Наистина е прекрасно. И е изпълнено с толкова много познание.

Хвърли тържествуващ поглед на Вълка, прикрепил малко взривно устройство към горната част на яйцето и включил часовниковия механизъм на детонатора.

Отстъпи назад.

— Спокойно можете да гледате, полковник Уест, експлозивът не е голям. Само внимавайте с летящите парчета.

Взривното устройство издаде рязко пиукане. После...

Бам!

Взривът бе кратък и рязък. В мигновения ярък проблясък яйцето просто изчезна, пръсна се на безброй стъклени фрагменти, които

полетяха във всички посоки, удариха се във всички стени и изпопадаха със звън на пода.

Яйцето, украсено от високоразвитата древна цивилизация, с цялата безценна информация, способна да спаси света, вече не съществуваше.

— Шибани самоубийци! — извика Вълка.

Танка изобщо не се трогна.

— Честта е много по-чиста мотивация от алчността, полковник. Именно тя мотивира онзи млад човек, когото внедрихме в екипа ти.

— И който пицтя по целия си път към смъртта — озъби се Вълка.

— Тя мотивира цялата японска нация — каза Танка. — Знаем за Третия връх на брега на Хокайдо. Знаем за него от векове. Той е свещен за народа ни, най-святото място в нашата страна. В момента се пази от японски военни кораби. Няма да влезете в Третия връх, още по-малко — да откриете Стълба в него.

— Какво, да не смяташ да ме убиеш? — присмя му се Вълка.

— Да, смятам — отвърна Танка, извади мълниеносно пистолета си и стреля.

Бам!

Вълка бе улучен право в гърдите и отлетя назад, размахал ръце и крака. Блъсна се в купчина златни бокали и урни и остана да лежи неподвижен на пода.

Рапирата изрева, скочи право срещу дулото на пистолета и...

— Йобу, какво правиш? — чу се кротък глас.

Танка се завъртя — стреснат, че чува истинското си име — и видя на входа човека, когото най-малко предполагаше, че може да срещне на това място.

Магъосника.

До него стоеше Джак Уест с МР-7 в ръце и държеше на прицел двамата японски войници от специалните части, които бяха влезли в Убежището с Танка. Другите двама ниндзи, които бяха слезли с тях, лежах в безсъзнание на стъпалата непосредствено до входа. Като видя живия Джак, Рапирата се опули.

— Макс? — каза невярващо Танка.

— Къде е яйцето, Йобу?

— Вече го няма. Унищожих го.

— Унищожил си го? Не...

— Съжалявам, че така и не ти казах истинската цел, поради която изучавах Машината с теб, Макс.

— А аз съжалявам, че така и не видях омразата в теб, Йобу.

— Сега се бием на противоположни страни, приятелю.

— Не мисля, че вече съм ти приятел.

— Щом яйцето е отишло по дяволите, нямаме работа тук — прошепна Джак на Магьосника. — Скоро ще цъфне половината китайска армия. Трябва да тръгваме...

Магьосника огледа Убежището и като че ли забеляза нещо.

— Още не...

Така и не завърши изречението си.

Защото в същия момент Танка измъкна от колана си граната, дръпна халката, вдигна я над главата си и изкрещя: „Банзай!“ ...

... в мига, когато Вълка се надигна от пода зад него с убийствен поглед — черната защитна жилетка се виждаше през неравната дупка от куршума в якето му — и „Зиг Зауер“ в ръка.

Стреля, като първо свали най-опасните мишени — двамата японски нинджи. Те се строполиха, улучени в челата и с пръснати черепи.

Без да престава да дърпа спусъка, Вълка насочи оръжието към Танка и го улучи три пъти в гърба. Танка рухна на колене... и изпусна задействаната граната.

Тя заотскача от пода с глухи изкънтявания, въртеше се бясно.

Джак я гледаше.

Вълка я гледаше.

Рапирата я гледаше.

Гранатата избухна в затвореното помещение на древното Убежище.

От ударната вълна стените потрепериха и от входа изригна облак дим.

Точно в мига на детонацията Джак избута Магьосника навън, грабна някакъв стар железен монголски щит, подпрян до входа, и го вдигна между себе си и огнената топка, която се носеше към него.

Силата на удара го отхвърли заедно с щита и той за частица от секундата изпита удовлетворение, че бе решил да остави Лили при входа на пещерата със Зоуи.

В Убежището Вълка и Рапирата се хвърлиха зад мраморния олтар, който до днешния ден бе служил за постамент на прочутото яйце, и също се спасиха от смъртоносния взрив. Спътникът им Феликс Бонаventura пък клекна зад някаква обкована ракла и покри главата си с ръце.

В крайна сметка само Танка изпита цялата сила на взривената граната. Тялото му отлетя, блъсна се с ужасна сила в металната стена и се свлече неподвижно на пода.

В ъглите на помещението горяха пламъци. Вълка и Рапирата се изправиха и се въоръжиха с автоматите на мъртвите японски войници.

— Твоят апарат още ли е у теб? — извика Вълка на Рапирата.

— Да! — Рапирата вдигна втория цифров апарат, прост модел „Сони“, който Танка не бе забелязал.

— Колко снимки на яйцето направи? — попита Вълка.

— Шест или седем. От всички страни.

— Това ще ни свърши работа — каза Вълка. — Феликс! Ставай! Време е да се махаме отгук!

Все още проснат по гръб на каменните стъпала непосредствено до Убежището, Джак видя как Вълка и Рапирата вземат автоматите на убитите японци.

Трябваше да мисли бързо.

Вълка и Рапирата срещу него и Магьосника бе абсолютно неравностойна битка.

„А щом не можеш да се биеш, трябва да бягаш.“

Погледна към възстановения мост зад себе си — водеше към входа на пещерата, където ги чакаха Зоуи и Лили.

— Зоуи! Скрийте се някъде! — каза Джак по радиото, докато преценяваше собствените си възможности.

Можеше да тръгне към възстановения мост, но това щеше да е първото място, по което щеше да открие огън Вълка, щом излезе от Убежището. Двамата с Магьосника щяха да бъдат застреляни в гръб, докато бягат.

Затова Джак помъкна Магьосника в обратната посока, около ниската постройка на Убежището, все така хванал автомата си и новопридобития железен щит.

Заобиколи чугунената постройка и видя разрушения мост — стълбище на североизточния ъгъл, който се намираше точно срещу възстановения път в югозападната част.

Ако успееш да прескочат дупката, можеха да потърсят убежище между колоните на подобната на остров платформа отсреща.

Магьосника сякаш прочете мислите му и погледна пропастта в средата на моста — беше широка около четири метра.

— Джак, не мога да скоча толкова далеч...

— Намираме се по-нависоко, което прави разстоянието по-малко.

— Въпреки това не мисля...

— Налага се, приятелю, иначе умираш.

Стигнаха до стъпалата на разрушения мост и забързаха надолу.

Сграбчил щита и автомата, Джак скочи пръв, без изобщо да забавя крачка.

Прелетя над пропастта и се приземи успешно върху пращната долна част на моста.

Обърна се и махна на Магьосника.

— Давай, Макс!

Магьосника като че ли се поколеба, после прехапа устни, засили се и скочи.

Полетът на възрастния мъж далеч не бе така грациозен колкото този на Джак, нито толкова атлетичен.

Макс се блъсна с гърди в първото горно стъпало на долната част, пръстите му задраскаха отчаяно в търсене на опора, краката му увиснаха над шейсетметровата пропаст и костите на дъното на рова.

Джак го сграбчи за китката и задърпа, за да го измъкне.

— Нали ти казах, че ще се справиш.

— Трябваше вече да съм научил, че не бива да се съмнявам в теб, Джак...

— А би трябвало да се съмнява, Джак — разнесе се друг глас, който накара и двамата да погледнат нагоре. — Да, би трябвало.

Над тях, на горния край на разрушения мост, с насочен към тях японски арбалет, стоеше Вълка.

Джак и Магьосника бяха абсолютно незащитени — Джак лежеше по корем на стъпалата, хванал Магьосника, който висеше от

разрушения мост с гръб към Вълка.

Вълка гледаше надолу към тях.

— Вече два пъти се връщаш от оня свят, синко. Ловците май са трудни паяци за мачкане.

Джак не отговори. Беше прибрал оръжието си, за да помогне на Магьосника, а праметнатият на гръба му щит не му осигуряваше защита. Остана да лежи неподвижно, без да пуска Магьосника. Търсеше с поглед Рапирата, но от този ъгъл не можеше да види къде е.

Вълка се ухили.

— За жалост, времето е от значение и се налага да тръгвам. Но ако не мога да смажа живота ти, Джак, може би ще успея да премажа духа ти.

Вдигна арбалета и Джак зачака края, пригответи се за острата болка от забилата се в главата му стрела...

Вълка стреля.

Джак видя как стрелата изхвърча от арбалета, но тя летеше твърде бързо, за да я проследи, и зачака удара...

Магьосника внезапно се замаята свирепо и хватката му около китката на Джак отслабна. В същия миг Джак осъзна, че Вълка изобщо не се е целил в него. А в Магьосника. В гръба му.

Насълзените очи на Магьосника срещнаха неговите.

— Джак...

— О, господи, не! — изпъшка Джак и от очите му също бликнаха сълзи.

Магьосника изведнъж стана по-тежък, хватката му се отпусна и Джак трябваше да напегне всички сили, за да го задържи.

Над тях Вълка се обърна да си върви, като хвърли последен поглед към жалката картина — сина си с мъртвото тегло на стареца.

Вълка отстъпи настрана и зад него се показа Рапирата. Държеше автомат „Щаер“ със заглушител.

Джак видя оръжието и очите му се изцъклиха, защото Рапирата свали предпазителя. Джак събра всичките си сили, залюля Магьосника, издърпа го на моста и го бутна надолу. После се хвърли след него.

Рапирата откри огън.

Куршумите отскачаха от дебелия щит на гръба на Джак, докато той тичаше приведен по моста и се мъчеше да прикрие и Магьосника.

Накрая стигна до него, сграбчи го и го издърпа зад най-близката колона в основата на моста.

Още куршуми обсипаха масивната колона. Джак клечеше под прикритието ѝ, притискаше Магьосника към гърдите си и по бузите му се стичаха сълзи.

Внезапно градушката от куршуми спря и пещерата се изпълни с тишина. Зловеща тишина.

А после Джак чу вика на Вълка:

— Ето ти и един безплатен съвет, синко! Не можеш да победиш. Не можеш, защото не си достатъчно добър! Бива те, но не си идеален. Успяваш да оцелееш заради съобразителността си, но рано или късно този късмет ще свърши.

Джак не каза нищо. Но слушаше.

Вълка продължи да вика:

— Биеш се заради кекавите си приятелчета. А аз се бия, за да победея. Както откриваш много добре в момента, не си от класата ми! Не си герой, така че спри да се опитваш да станеш герой! Духът ти вече е пречупен, синко!

Гласът млъкна, последваха бързи отдалечаващи се стъпки.

На Джак не му оставаше друго, освен да стои свит зад колоната, сграбчил Магьосника, и да се взира в нищото. Стъпките на Вълка се отдалечаваха все повече. Накрая заглъхнаха и в изпълнената с миризма на барут от стрелбата пещера се възцари абсолютна тишина.

Вълка, Рапирата и Бонавентура излязоха от грамадната кула над Убежището след половин час и не забелязаха Зоуи и Лили, които се криеха в тъмната долна част на вертикалната шахта при входа към пещерата.

Минаха по висящия мост, измъкнаха се от скрития кратер, излязоха в равнината и отидоха при Мао Гонли, който чакаше на километър и половина от могилата начело на огромната си военна сила.

— Сдоби ли се с яйцето? — попита Мао.

— Не, но направихме снимки — отвърна Вълка. — Мао, блудният ми първороден син е вътре. Приеми го като подарък — оставям го на теб. Прави с него, каквото си решиш.

Мао се усмихна.

— Благодаря. Ще си направя трофей от главата му.

— Тъй да бъде — рече Вълка. — Аз трябва да стигна до Хокайдо.

Една самотна фигура наблюдаваше тази среща от горния край на стълбището към кратера — Скай Монстър.

Зоуи го беше предупредила по радиото, че Вълка излиза от могилата, и Скай Монстър се беше скрил зад един от изоставените камиони.

Видя как Вълка и хората му си тръгват, а внушителната сила на Мао поема към кратера.

— Ох, мамка му! — изруга той и забърза надолу.

Джак бе коленичил зад колоната и държеше треперещия Магьосник.

Окървавеният връх се подаваше от гърдите на Магьосника и от него висеше орфанно парче плът. Стрелата на Вълка беше минала почти цялата през тялото.

Магьосника дишаше плитко и на пресекулки и говореше с трескава бързина:

— Ох, Джак, Джак... щитът му... щитът... и олтарът... видя ли... не е, това не е... — И после сякаш изведнъж излезе от делириума си. — Ох, Джак. Надявах се, че няма да свърши по този начин.

— Няма да свърши — каза Джак. — Ще те измъкна.

— Не и този път, приятелю. Не и този път...

Старецът се закашля, гърдите му се свиха конвулсивно и от устата му бликна кръв. Стрелата беше пронизала белия дроб.

— Макс, дръж се! Трябва да се бориш. Това е делото на живота ти...

— Не, Джак. — Магьосника бе странно спокоен. — Сега това търсене вече е твое. Твое, на Зоуи и на Лили.

По бузите на Джак потекоха сълзи. През всичките му приключения Магьосника бе негов верен приятел и ментор — от откриването на новородената Лили във вулкана в Уганда до

конструирането на невероятната му изкуствена ръка; до отглеждането на Лили с пъстрия му екип в Кения; до времето, когато Магьосника, макар да бе ужасен шофьор, бе спасил изпадналата в безсъзнание Лили от Абу Симбел, като гонеше „Халикарнас“ и в същото време бягаше от десетки неприятелски преследвачи; до равносметката след ужасната екзекуция на съпругата му Дорис от ръцете на Маршал Джуда.

— Не мога да го направя без теб — изломоти Джак.

— Напротив, можеш. Винаги си можел. И баща ти не е прав за теб. Ти си много по-добър от него не защото си смел и ловък, а защото те е грижа. Грижа те е за хората и това те прави герой в моите очи. Джак, за мен бе чест да бъда на твоя страна през всичките тези години.

В този момент дойдоха Зоуи и Лили.

— Господи, Макс... — изпъшка Зоуи, като видя стрелата и кръвта.

— Магьоснико! — изпищя Лили. — Не!

— Лили. — Гласът на Магьосника бе ведър и спокоен. — Сладката Лили. Ти си като внучката, с която така и не бях оцастливен. Обичам те.

Лили го прегърна и се разрида.

— И Зоуи. — Магьосника се усмихна и се видяха окървавените му зъби. — Храбрата Зоуи. Вече ти ще трябва да се грижиш за Джак... и Лили...

— Ще се грижа, Макс.

— Знаеш ли... — Магьосника се намръщи. — Джак се... Джак се канеше да ти предложи да се ожените навремето.

— Ей... — започна Джак.

Зоуи се обърна към Джак и го изгледа ококорено.

— Беше... — още един свиреп пристъп на кашлица — малко след мисията за Пирамидиона. Но тебе те извикаха в Ирландия, а той замина за Пърт. И като изпусна момента, изгуби кураж. Никога не го бях виждал това — Джак Уест да изгуби кураж.

Зоуи все така гледаше Джак.

Магьосника се изкиска.

— Това беше единственият случай. И съм доволен. Защото е доказателство, че е човек...

Изкашля се свирепо още три пъти. От устата му потече още кръв.

Погледна нагоре към тримата. Очите му бяха тъжни, но също така спокойни и умиротворени.

— Джак, Лили, Зоуи. Направете го. Спечелете. Спасете този ужасен, отвратителен свят. Аз трябва... трябва да тръгвам и да видя отново моята мила Дорис...

И с тези думи очите му се затвориха, тялото му се отпусна и в тъмната подземна кухня на Джак, Лили и Зоуи не им оставаше друго, освен да коленичат до падналия си приятел и да сведат глави.

Джак затвори очи, за да задържи сълзите си.

Мисли за Магьосника изпълниха ума му — милата му усмивка, търпеливият начин на обясняване, жаждата му за знания. Представи си свят без него и го заля неопишуема мъка.

После се събуди гневът — дълбока ярост към Вълка, който знаеше много добре какъв удар за Джак ще е смъртта на Магьосника. Вълка му беше правил много ужасни неща, но това надхвърляше всичко.

Докато Джак стоеше на колене, свел глава и с все още затворени очи, в слушалката му се разнесе глас.

— Ловецо... — Беше Скай Монстър. — Не знам какво става там долу, но горе ситуацията адски бързо се сговнява.

Джак примигна и рязко се изтръгна от унеса си, сякаш бе събуден от дрямка. Войникът в него отново застана на първо място.

— Какво има?

Скай Монстър стоеше на кулата при висящия мост, който минаваше през кратера, и бързо развиваше болтовете му. Последният се освободи и големият люлеещ се мост полетя надолу и увисна вяло край другата страна на кратера.

— Кратерът скоро ще бъде нападнат от малка армия — докладва той.

Секунди след като мостът се удари във външната страна на кратера, на платформата се изсипаха първите китайски войници и откриха огън.

— Събори висящия мост — нареди Джак.

— Вече е направено. — Скай Монстър забърза по спиралните стъпала по външните стени на кулата. — Сега какво ще...

Така и не довърши изречението, защото точно в този миг някакъв снаряд улучи покрива над кратера и последва гигантска експлозия.

Покривът се разтърси ужасно...

... и започна да се разпада.

Огромни дървени и чугунени греди с размерите на цели дървета се посипаха в кратера, като една прелетя на косъм от Скай Монстър. Последваха ги грамадни снежни преспи.

В кратера проникнаха снопове слънчева светлина и го осветиха великолепно.

После втори — и трети, и четвърти — снаряд улучи коничния покрив и го унищожил. Цялата структура рухна в кратера и откри небето над кулата за първи път от седемстотин години.

Докато покривът се сипеше около него, Скай Монстър си мъкнеше задника нагоре по спиралното стълбище. Когато стигна чугунената цитадела на върха на кулата — и се озова малко над нивото на околния терен — видя пълния ужас на положението си.

Хиляда и петстотинте души на Мао — редици и редици мъже, танкове, артилерия, бронетранспортъри и снегомобили — стояха покрай целия ръб на кратера и го заобикаляха напълно.

— Да си го начукам... — изпъшка Скай Монстър. — Никога не сме загазвали чак толкова.

Джак покри безжизненото лице на Магъосника с якето му. Лили тихо хлипаше.

— Хайде, Джак — нежно каза Зоуи. — Трябва да действаме.

— Искам да го вземем с нас.

— Не можем. Ако оцелеем от тази лудница, може да се върнем за него. А и, честно казано, сигурно би бил щастлив да почива тук с Чингис хан.

Джак рязко се обърна към нея.

— Какво каза?

— Казах, че сигурно би бил щастлив да знае, че е погребан заедно с Чингис хан.

— Това не е гробницата на Чингис хан — рече Джак. — Тя така и не е била открита. Това е убежището му, неговата съкровищница.

Зоуи сви рамене.

— Онзи саркофаг ей там навежда на други мисли.

— Какъв саркофаг?

— Онзи мраморният, дето е плеснат в средата на помещението. Да не искаш да кажеш, че не си го видял?

Джак си спомни солидния мраморен олтар в центъра, върху който беше положено древното яйце. Зоуи обаче не го беше видяла като олтар — а като...

В ума му прозвучаха брътвежите на Магъосника: „щитът му... щитът... и олтарът... видя ли... не е, това не е...“.

— Не е олтар — бавно каза Джак. — А ковчег. Зоуи, ти си гений.

И два пъти по-голям гений, защото с Лили бяха прескочили разрушената част от моста, за да стигнат при Джак и Магъосника, Зоуи се бе привързала с въже. Сега тримата го използваша, за да се прехвърлят обратно при Убежището.

Джак забърза към чугунената постройка.

— „Атакувай свирепо, но винаги имай план за отстъпление“ — повтори той великата военна максима на Чингис хан.

Спря пред солидния мраморен олтар в центъра на Убежището, само дето сега го погледна по напълно различен начин...

... и внезапно „олтарът“ наистина му заприлича на нещо съвсем различно — на грамаден каменен саркофаг.

Саркофагът на Чингис хан.

— Джак — обади се гласът на Скай Монстър. — Какво правите долу?

Джак не откъсваше поглед от грамадния каменен ковчег.

— Май намираме начин да се измъкнем оттук, Монстър. Какво става горе?

Скай Монстър гледаше с ужас как малката армия на Мао докарва огромни 155-мм оръдия към ръба на кратера и ги насочва директно към чугунената цитадела.

— Всеки момент ще ни пратят по дяволите.

Джак и Зоуи се напънаха, бавно повдигнаха грамадния каменен олтар/саркофаг и видяха, че наистина е кух.

Като внимаваха да не повредят намиращото се под него, наклониха големия кух мраморен блок назад, така че той легна под ъгъл 45 градуса върху два пълни със съкровища сандъка. И видяха...

... разпадащ се скелет с пълна монголска броня — шлем, нараменници и наколенници. Върху гърдите на скелета беше положен украсен петоъгълен щит и меч.

— Чингис хан... — прошепна Лили.

Изпълниха се с благоговение. Пред тях бе Чингис, великият хан, може би най-великият военачалник в историята. За момент видът на останките му, лежащи тук в абсолютен покой, напълно ги хипнотизира.

Погледът на Джак падна върху щита на гърдите на скелета.

За разлика от повечето монголски щитове, които бяха кръгли, този бе петоъгълен и изработен от желязо. В метала бяха инкрустирани великолепно изработени изображения, покрити със злато и сребро.

Джак моментално разпозна две от изображенията, в долната част на щита — хълмовете с форма на пирамиди в пустинята при Абу Симбел и Тейбъл Маунтън в Кейптаун.

Местоположението на първите два Върха.

Този щит обаче имаше шест изображения. Показваше входовете на всички Върхове.

— Чингис е заповядал да копират изображенията от яйцето върху щита му... — възкликна Джак.

И взе петогълния щит от скелета.

— Вече няма да му е нужен, а като тип, който винаги си има план за отстъпление, вероятно е осигурил изход и от това място.

Внимателно отмести скелета на Чингис хан от плочата и видяха кръгла, подобна на тръба шахта.

За съжаление — пълна с чакъл почти до ръба.

— Това място е било крепост, преди да се превърне в гробница — каза Джак. — Крепост, проектирана специално в случай на обсада. Така че в нея би трябвало да има спасителни тунели, подобно на този. Предполагам, че когато е заповядал това място да бъде преустроено в бъдещата му гробница, Чингис хан е наредил всички тунели да бъдат запечатани, запълнени с чакъл. Това някога е било тунел за бягство. И сега ще го използваме ние.

— Джак — рече Зоуи, — всеки момент ще ни нападне половината Китайска народна освободителна армия. Няма начин да махнем пълнежа, преди да пристигнат.

Джак се изправи. В очите му отново гореше огън. Отиде до входа на Убежището, погледна пневматичните чукове на Вълка при входа към пещерата и каза:

— Ще защитавам този замък. А Скай Монстър ще слезе и ще ти помогне да разкопаете тунела.

Без фалшивия покрив чугунената цитадела вече бе изложена за стихииите. Духаше пронизващ вятър, валеше сняг, небето бе сурово и сиво.

От позицията си на върха на цитаделата Джак гледаше яростната китайска армия, обградила кратера. Имаше повече от хиляда войници, много танкове, три гаубици. В днешната епоха на въздушни битки това бе огромно количество въоръжени сили, струпани на едно място.

Джак застана до Скай Монстър, който също зяпаше страховитата гледка.

— Откъде се събраха чак толкова бе! — изръмжа пилотът.

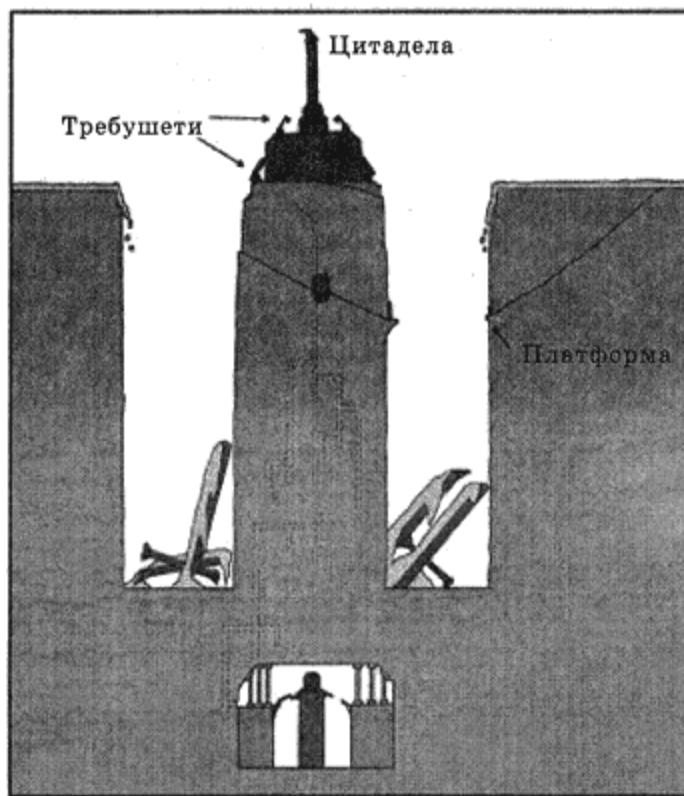
— Имаме късмет, че е твърде студено за въздушно нападение — отвърна Джак. — Иначе сигурно щяха да докарат и хеликоптери.

— И какъв е планът, безстрашни командире?

— Ти слизаш долу и помагаш на Зоуи да разкопае един стар тунел, който може би ще ни отвори заден изход, а аз оставам тук и задържам тези типове.

— И как смяташ да го направиш? Един срещу хиляда?

— Монстър, това място е замислено да издържи обсада — отвърна Джак. — Не може да издържи вечно, особено при съвременните оръжия, но да се надяваме, че ще успее да ги задържи достатъчно, за да прокопаем тунела и да се измъкнем. Млъквай и слизай да помагаш на Зоуи.

КУЛАТА В КРАТЕРА (БЕЗ ПОКРИВ)

Докато Скай Монстър слизаше надолу, Джак забърза към бойниците на най-горното ниво на цитаделата.

Покрай него засвистяха куршуми, рикошираха от чугунените бойници. Джак погледна надолу и видя на ръба на кратера китайски войници.

Отиде до требушета в най-близкия ъгъл на цитаделата. Четири ъгъла, четири железни требушета. На по-долното ниво на цитаделата имаше още четири.

Требушетът е като катапулт, но има по-голям обхват поради по-голямата си противотежест и подобната на хамак прашка, която изстрелва снаряда.

Джак обиколи требушетите и зад всеки откри чугунени куполи, в които имаше хитроумна система от рампи, улеи, лостове и натрупани снаряди — големи кръгли камъни, по-малки железни гюлета, овързани на гроздове, дори няколко дървени коша, пълни освен с железни топки и с подпалки.

Дръпна първия попаднал му лост и грозд седемстотингодишни гюлета се спусна с грохот по един улей и спря в очакващата прашка на требушета.

— Жестоко... — възкликна Джак.

Изведнъж се разнесоха три оръдейни гърмежа и Джак залегна. Снаряди улучиха чугунената цитадела.

Изригнаха пламъци. Вълна свръхнагорещен въздух се понесе около Джак. Цитаделата обаче пое ударите, както наковалнята поема удара на чука. Когато димът се разнесе, ниската каменна крепост беше, колкото и да изглеждаше странно, абсолютно непокътната.

Джак бързо се залови за работа, почна да върти зъбни колела и да дърпа лостове — действия, които едновременно зареждаха требушета и го завъртаха към най-близкото китайско оръдие.

Сграбчи лоста за стрелба.

— Хайде, Чингис, дърт кучи сине. Да видим дали наистина си бил толкова добър, колкото разправят.

Дръпна лоста.

За негово изумление древният требушет проработи. Заскърца и запука, а после хвърли заряда си. Стегнатият грозд гюлета полетя в редкия въздух... пропусна с цели двадесет метра оръдието, в което се целеше Джак... улучи един китайски танк и огъна бронята му, след което се разпадна и стокилограмовите гюлета се затъркаляха по земята.

Китайците се втурнаха да търсят прикритие. Един джип също беше улучен и преобърнат.

— Благодаря ти, Чингис.

От другата страна на пропастта Мао Гонли изруга и заповяда:

— Огън по катапултите!

И така избухна най-шантавото сражение — обсаждаща китайска част, стреляща със съвременни снаряди по стара монголска цитадела, а Джак Уест-младши отвърщаше от укреплението на огъня със средновековни оръжия.

Всеки от требушетите можеше да стреля няколко пъти, преди китайците да го унищожат със съвременната си артилерия. И всеки изстрел на катапултите причиняваше някакво поражение — преди всичко по китайските превозни средства, приближаващи тясното стълбище, по което се влизаше в кратера.

Джак съсредоточи огъня си тъкмо върху това стълбище.

И за късмет — пряко попадение върху някакво гъсенично превозно средство точно до него. Тежкият камък преобърна машината и тя падна с колелата нагоре точно върху входа, с което временно го блокира.

Джак зареди един от кошовете и, както биха направили стрелците на Чингис хан преди седемстотин години, запали подпалките и стреля.

Горящият снаряд полетя и се стовари право върху преобърнатата гъсенична машина. Резервоарите ѝ моментално пламнаха и експлодираха, запратиха огнени пипала през входа и по тясното стълбище и принудиха китайските войници да отстъпят.

Мигове по-късно требушетът беше улучен от снаряд, но Джак вече тичаше към следващия, за да нанесе още поражения и да спечели още време.

— Зоуи! — извика той по радиото. — Напредвате ли долу!

Долу в пещерата Зоуи разбиваше пълнежа от чакъл, който задръстваше тунела под вече обърнатия саркофаг на Чингис хан.

Отвесната шахта бе тясна, така че се налагаше да разбива няколко минути и да излиза, та Лили и Скай Монстър да извадят отпадъците с една древна — и вероятно безценна — златна купа, вързана за въже.

Работата беше бавна и след половин час бяха покрити от глава до пети с пот и прах.

— На двайсет метра надолу сме! — извика Зоуи на Джак. — Плътно е. Много плътно. И кой знае докъде стига!

— Продължавайте да копаете! — нареди Джак. — Да се надяваме, че ще успеете да се справите, преди тези типове да се доберат дотук.

Въпреки усилията на Джак с trebuшетите китайските сили продължаваха да напредват.

Избутаха димящата машина с танкове от входа на тясното стълбище. После същите танкове го прикриваха, докато двайсетина китайски пехотинци забързаха през тесния проход към кратера.

През това време войниците по ръба на кратера не спираха да стрелят по цитаделата. Намираха се доста по-ниско и нямаха големи шансове да улучат Джак, но постоянният им огън го караше непрекъснато да се движи приведен.

А след това от редиците им в небето полетяха куки с въжета и затракаха по цитаделата. Щом някоя се захващаше, войниците опъваха въжето и се получаваше трасе, по което бързо започваха да се катерят китайски щурмоваци.

Като се привеждаше под непрестанния огън, Джак тичаше напред-назад по горното ниво на цитаделата и режеше въжетата с ножа си.

От време на време проверяваше екипа долу, където се беше намирал висящият мост. Те също изстрелваха куки през бездната и се опитваха да се прехвърлят по тях и да издърпат моста. Джак знаеше, че щом успеят, ще нахлуят, прикривани от масирана стрелба, и с отбранителната му позиция ще е свършено...

Изведнъж стрелбата спря и се чу глас:

— Капитан Уест! Капитан Джак Уест-младши!

Гласът бе усилен от мегафон.

Джак погледна към ръба на кратера и видя Мао Гонли, застанал до огромен танк.

— Капитане, бъди наясно — не идваме да те заловим, а да те убием! Но колкото повече се съпротивляваш, толкова по-болезнена ще е смъртта ти! Ако се предадеш веднага, ти обещавам бърз куршум в главата!

— Да бе, големият бонус... — измърмори Джак.

Опита се да стреля по китайските пехотинци долу на моста, но подновената вълна огън от войниците по ръба на кратера го принуди да потърси прикритие.

Щурмовият екип вече беше закрепил две въжета и започваше да се прехвърля по тях през пропастта.

— Мамка му!

Времето му вече наистина изтичаше.

Щяха да са при него след минути.

Долу в пещерата, дълбоко във вертикалната шахта, Зоуи разбиваше пълнежа. Внезапно пневматичният чук проби чакъла в краката ѝ, той подаде и тя пропадна почти два метра и се озова в тъмен хоризонтален тунел.

Освети тунела с фенера на каската си. Като че ли водеше на запад. Краят му не се виждаше.

— Джак! — обади се тя по радиото. — Пробих! Намирам се в някакъв тунел. Май води на запад.

— Тръгвайте по него! — отвърна Джак. — И вземете щита! Китайците всеки момент ще проникнат в кулата! Идвам веднага след вас!

— Разбрано.

И тъй, следвана от Лили и Скай Монстър и с щита на Чингис хан, праметнат през рамо, Зоуи се втурна по хоризонталния спасителен тунел.

Пробягаха около осемстотин метра и изведнъж — по дяволите! — се озоваха пред стена плътен чакъл.

— Не... — изпъшка тя.

— Прословутата задънена улица — каза Скай Монстър. — В капан сме.

— Може би...

— Какво?

— Шахтата под саркофага на Чингис хан беше изцяло запълнена с чакъл. Но не и този тунел. Може би са запушили с чакъл само двата края на спасителния изход. Може да сме само на метри от спасението...

Скай Монстър се втурна обратно по тунела.
— Ей сега ще донеса чука!

Още един снаряд удари старата черна цитадела. Изригнаха пламъци.

Джак надникна надолу и за свой ужас видя, че пехотинците са успели да поставят висящ мост в кратера.

Бяха проникнали.

Край на ариергардните му действия.

Време беше да се маха.

Полетя по системата от шахти, спускаше се по провесените в тях въжета.

Оставяше гранати със закъснител пред гредите в горната част на всяка шахта и ги детонираше, щом стигнеше края ѝ. Щом Мао смяташе да го последва и да го убие, той пък смяташе да го забави тоя кучи син колкото се може повече.

Стигна до пещерата, изтича по възстановения мост — като не забрави да го взриви след себе си — и спря пред Убежището.

Спря само за момент — колкото да погледне тялото на Магьосника в ъгъла на пещерата, отчасти скрито зад дебелия стълб.

— Сбогом, Макс — прошепна Джак. — Почивай в мир.

После влезе в Убежището и отиде до малката кръгла дупка, която бе останала скрита векове наред от тялото на Чингис хан.

Погледна скелета му — надарен водач, проницателен владетел, несравним воин.

— Радвам се, че се срещнахме, старче.

Отговори му стон.

Джак рязко се извъртя.

И видя окървавения Танк — лежеше по лице на пода и стенеше от болка. Макар и прострелян и обгорен от взривената граната, Танка бе все още жив — но на ръба на смъртта.

През наносекундите, необходими за работата на мозъка, Джак прецени възможностите си — помисли си за Танка и за познанията, които имаше (много), за заплахата, която можеше да представлява за тях (малка), и за проблема, който можеше да се създаде, ако го вземе с тях...

— Добре, Танк — прошепна Джак. — Но ако не се задействаш, ще те зарежа и ще те оставя да се оправяш сам с китайците.

Нагласи почти изпадналия в безсъзнание японски професор на гърба си и се пъкна в шахтата.

Хвана внимателно балансирания каменен саркофаг, дръпна го и той се стовари на мястото си и скри него, Танка, скелета и спасителната дупка в пода.

За всеки, който влезеше в Убежището, саркофагът щеше да изглежда почти по същия начин, по който го бе открил Вълка — огромен каменен олтар в средата на пищно украсена подземна зала, заобиколен от обгорени от гранатата съкровища. Единственото, което, липсваше, беше яйцето, което бе лежало върху него векове наред.

Горе китайците щурмуваха цитаделата.

Изсипаха се в нея по висящия мост и въжетата от ръба на кратера.

Втурнаха се вътре и заслизаха във вертикалните шахти, като си помагаха с картата, която им бе оставил Вълка.

Джак тичаше по хоризонталния тунел с Танка на гръб. Скоро стигна при Зоуи, Лили и Скай Монстър.

Зоуи пробиваше стената от чакъл, все още праметнала стария щит на Чингис хан на гърба си, а Лили и Скай Монстър изхвърляха отломките назад в тунела, за да не пречат.

— Какво е положението? — попита Джак.

— Пробихме вече петнайсет метра — отвърна Зоуи. — Кой знае още колко остават.

Джак погледна назад. Почти очакваше да види светлините на фенерите на преследващите ги хора на Мао.

— Или ще се измъкнем, или ще умрем — мрачно рече той.

Точно четиридесет и пет минути по-късно хората на Мао влязоха в Убежището. Не им отне много време да се сетят да преобърнат мраморния саркофаг и да открият тунела под него.

— Бързо! Слизайте долу! Веднага! — изрева Мао.

Войниците му се спуснаха в шахтата, след което забързаха по дългия хоризонтален коридор, включили фенери и с вдигнати за стрелба автомати.

Постепенно стените на тунела от гладки станаха неравни, а подът бе покрит с чакъл, сякаш жертвите им са били принудени да си прокопават път през земята.

След един завой китайците рязко спряха.

Бяха стигнали до края на тунела. Ярките лъчи на фенерите им осветиха...

... зейнала в скалата дупка и захвърлен до нея пневматичен чук. Оттатък отвора имаше естествена пещера, в която се виждаше слаба дневна светлина.

Джак Уест и екипът му бяха изчезнали.

Докато в Монголия се случваше всичко това, по света се разиграваха други събития.

Учените от НАСА съобщиха за безпрецедентни събития във външните региони на Слънчевата система.

Исполински бури в атмосферите на четирите газови гиганта Юпитер, Нептун, Уран и Сатурн бяха предизвикали най-шантавите небесни картини след 1994 г., когато кометата Шумейкър-Леви 9 се сблъска с Юпитер.

На всяка от гигантските планети се виждаха огромни спирали газ. Сякаш и четирите бяха атакувани от някаква невидима свирепа сила.

Никой от учените, появяващи се по сутрешните телевизионни програми, не можеше да обясни внезапното избухване на планетарните бури.

В същото време Националната метеорологична служба събщи за необичайни промени във времето по целия свят — жестоки наводнения в Бразилия, пясъчни бури в Китай, циклони в Тихия океан, дори едноседмични валежи в Сахара.

Метеоролозите бяха объркани.

Сякаш целият свят бе полудял.

На военния фронт Китай разкри последните си добавки към набъбващия си флот — два колосални самолетоносача.

Вече цяло десетилетие западните страни следяха нервно как Китай методично усъвършенства флота си, като добавя ядрени балистични и щурмови подводници, както и високотехнологични разрушители клас „Луджоу“. Преди три години американски спътници бяха засекли първия самолетоносач, докато се строеше в корабостроителницата на Далиан. От известно време всички очакваха появата на бойна група модерни китайски самолетоносачи.

Но появата на втория кораб беше пълна и смущаваща изненада.

Никой не беше подозирал, че китайците строят не един, а два.

В същото време бяха направени важни дипломатически изявления, че Китай ще отпусне огромни помощи на различни страни. Макар че в новините се говореше най-вече за обичайните разбойнически режими в Судан и Зимбабве, най-големите суми, колкото и да бе странно, отидоха за Чили.

Така или иначе, когато на 22 февруари двата самолетоносача бяха пуснати на вода, правителствата от Вашингтон до Москва и Лондон бяха потресени.

Корабите бяха номерирани 001 и 002 и носеха простите имена „Китай“ и „Мао Дзедун“.

Накрая, на 28 февруари — деня, в който Джек Уест-младши водеше своята война с китайските сили на Мао Гонли в Монголия — по време на свирепа буря в океана малко цунами удари североизточния край на най-големия японски остров Хоншу.

Цунамито се състоеше от четири вълни с височина около три метра. Щетите бяха минимални благодарение на бързото му засичане от разположената в океана японска система за ранно предупреждаване и бетонните „стени против цунами“ в района.

Сеизмолозите от Хаваите обясниха вълните с изригване на подводен вулкан на около петстотин километра от брега на Хоншу.

Според тях обаче необичайното в случая било, че това подводно изригване не било предшествано от „предупредителните трусове“, които обикновено съпътстват активирането на вулканите.

Изригването бе странно спонтанно — сякаш, както се изрази един коментатор, „Тихият океан внезапно е получил спазъм“.

Всичко това — нестабилното време, китайските военни кораби, цунамито — беше наблюдавано от един самотен човек, седящ в затътената си щабквартира.

Беше търпелив. Невероятно търпелив. Можеше да надвие с търпението си дори и най-големия инат, изпречил се срещу него.

Разбираше болката — голите стоманени плочи на мястото на лявата му челюст, пример за назадничавата хирургия в родината му, му причиняваха хронични болки, но това бе агония, която издържаше като ежедневен тест на качествата си.

Но най-много от всичко той бе човек, който ценеше информацията, защото информацията му даваше власт.

Благодарение на някогашния си пост в държавната сигурност на страната си той имаше достъп до системите за събиране на информация — подслушваше подводните американски и британски комуникационни кабели, шпионските спътници, за които отдавна се смяташе, че са излезли от употреба, разполагаше с кодовете за достъп до секретните военни радиоканали, използвани от всяка държава от Китай до Япония и от Америка до Израел.

Вече от много време той следеше прежеждията на Джак Уест-младши. Знаеше всичко за досегашните му мисии, също както знаеше и за неприятелите му — от Вълка, Лешояда и Мао до Йоланте и дори до японското Братство на кръвта — и техните оплетени и двулични съюзи.

Знаеше дори за двете дръзки спасителни мисии на Джак, онази в Гуантанамо и втората, в стаята за трофеи на Стария майстор в пустинята Негев. Стария майстор, с когото мъжът водеше мрачното си съревнование, беше много разстроен от случилото се.

Но най-вече този мъж, мъжът с оголената стоманена челюст, знаеше за Тъмната звезда, Стълбовете, Върховете и Машината.

И сега, докато гледаше как светът започва да трепери, той разбра, че е време да направи своя ход.

ПЪРТ, АВСТРАЛИЯ

28 февруари 2008

12 дни преди третия краен срок

Докато цунамито удряше Япония и Джак се сражаваше с армията на Мао в пустинята Гоби, Алби Калвин работеше тихо в стаята си в Пърт.

Подобно на стаите на повечето дванадесетгодишни момчета, тя бе пълна с постери и играчки, само че постерите в неговата изобразяваха планетите и Слънчевата система, имаше и телескоп, а над бюрото му се мъдреше портрет на Айнщайн и прочутите му думи:

„Великите духове винаги са се сблъскали със свирепата съпротива на посредствените умове.“

След конферентното обаждане от екипа в Занзибар Алби изцяло се беше посветил на проучванията си. Лили и останалите му липсваха, липсваше му постоянната тръпка от приключенията, но винаги бе знаел, че в един прекрасен момент ще трябва да се върне към обикновения живот въкъщи. Проучванията обаче запълваха времето му и го караха все още да се чувства част от екипа.

А работата, която вършеше днес, беше важна.

Изчисляваше точното време на Изгряването на Титан в дните, през които последните Стълбове трябва да бъдат положени на техните Върхове.

Отне му известно време, но в крайна сметка получи всичките резултати и ги прибави към списъка на датите за полагането на Стълбовете, които Магьосника бе взел от жертвения камък на майте:

3-ти стълб — 11 март (00:05 ч. — Япония)

4-ти стълб — 18 март (02:31 ч. — Гринуич)

5-и стълб — 18 март (02:31 ч. — Гринуич)

6-и стълб — 20 март (18:00 ч. — Маи/Мексико,
двойното равноденствие)

Тъй като вече знаеше, че Третият връх се намира някъде в Япония, Алби бе изчислил местното време за Изгряването на Титан. За следващите два Върха използва времето по Гринуич, защото не знаеше къде са. А за последното, което всъщност не бе Изгряване на Титан, а рядкото двойно равенство, реши да използва часовия пояс на майте — този на съвременен Мексико.

След като приключи с това, Алби се потопи в японската история и най-вече в историята на най-северния остров Хокайдо, за да се опита да открие някакво споменаване за местоположението на Връх.

Колкото повече четеше за Япония и културата ѝ на воители, толкова по-често си спомняше думите на Йоланте — че японците са изключително горди хора.

Но това бе гордост, която се проявяваше във форми, които объркваха и ужасяваха западниците.

От смъртоносните пикирания на пилотите камикадзе до ритуалното самоубийство на японски войници на Окинава и Иво Джима през Втората световна война.

Или това как съвременните японски учебници не споменаваха японската атака срещу Пърл Харбър. Там ясно се заявяваше, че агресорът във войната е Америка.

По-добре смърт, отколкото безчестие.

По-добре каквото и да било, отколкото безчестие.

Танка бе казал на близнаците, че именно унижаването на Япония в края на Втората световна война е причината сега японците да искат да унищожат целия свят.

Алби поклати глава. Странно нещо са хората.

Около него бяха пръснати разпечатки и бележки, както и няколко изображения на Тот, които Магъосника бе фотографирал при Първия връх и които бяха разчетени от Лили.

Погледна превода на Лили върху една от снимките на Първия връх.

Рязко се изправи и прочете текста на глас:

— *Приблужи последните четири храмови светилища много предпазливо, защото в дните преди Завръщането, призвани от Тъмния близък на Ра, самите води на Земята ще се надигнат в тяхна защита.*

— „Самите води на Земята ще се надигнат в тяхна защита...“ — повтори той.

— Каза ли нещо? — попита майка му и спря на вратата с кошница пране в ръце.

— Какво е онова, което Япония има най-много в сравнение с всяка друга страна на света? — попита я Алби.

— Какво?

— Цунами. Грамадни вълни.

— Много хубаво, скъпи. — Майка му тръгна по коридора.

Алби се замисли над превода. „Самите води на Земята ще се надигнат в тяхна защита“.

Възможно ли бе завръщането на Тъмната звезда да предизвика цунами? Като онова, което бе ударило Япония?

Смяташе се, че повечето цунами се причиняват от подводни земетресения или вулканични изригвания. Но имаше и една друга теория...

Започна да пише имейл на Лили, в който очерта теорията си.

„Здрасти, Лили,

Имам нещо за Джак. Нека го обмисли, щом е решил да се добере до Третия връх.

Мисля, че Върхът на Хокайдо може би е защитен от цунами или серия цунами.

Ето теорията ми: всички знаем как Луната въздейства на приливите и отливите на Земята, като се приближава и се отдалечава от планетата ни. Малцина обаче знаят, че именно движението на Луната се смята за причина за изригването на вулкани, като «издува» повърхността на Земята.

Луната приближава Земята от едната страна и заради гравитационното ѝ привличане тази страна се издува към нея. Надигат се не само водите на най-близките океани, а и самата земна кора. Ако това стане в слабо място в кората, със сигурност може да се получи вулканична активност.

А сега си представи същото, но в мащабите на Тъмното слънце.

Това е огромно тяло от антиматерия, най-голямата сила, известна на науката. Ако тя предизвика едно или две цунамита, това ще е нищожен страничен ефект от присъствието му. Може би именно то предизвиква в момента невероятните бури на газовите гиганти Юпитер, Нептун, Уран и Сатурн.

Като навлиза във външните предели на Слънчевата система, Тъмното слънце създава ефект на издуване на Земята и по този начин предизвиква цунамита и необичайните метеорологични феномени.

Както и да е, това е просто теория.“

Алби

Изпрати имейла и се облегна в стола. Вече се беше стъмнило и къщата бе притихнала. Баща му и брат му Джош бяха излезли, май бяха отишли на кино. Майка му шеташе в кухнята.

— С приближаването на Тъмната звезда Слънчевата система започва да се разпада — каза той на нищото. — И ще става все по-зле...

Внезапен трясък и писък откъм кухнята го накараха да подскочи. Какво ставаше?

Някаква тъмна фигура изникна на вратата на стаята му.

Мъж със скиорски очила и автомат МР-5 със заглушител. Зад него се материализира втори — държеше в хватката си съпротивляващата му се майка.

Алби замръзна.

И тогава се появиха още двама — мъже, които познаваше. И двамата бяха араби. Първият — висок и красив, вторият — прегърбен и с нос като муцуна на плъх.

Ятагана и Лешояда.

— Здравсти, Албърт — със зловеща усмивка рече Лешояда. — Радвам се да те видя отново.

Час по-късно Алби и майка му бяха изкарани от страната с частен самолет, собственост на саудитската кралска фамилия —

самолет, който, доколкото Алби можеше да прецени, пътуваше към Индийския океан.

Естествено, Лоуис бе изпаднала в истерия, изпълнена със страх и ярост едновременно, така че Ятагана ѝ би успокоително. Когато тя потъна в дълбок сън, Алби седна до нея и хвана ръката ѝ.

Лъскавият частен самолет се носеше над Индийския океан.

Но не се измъкна незабелязано.

Високо над Земята един шпионски сателит, за който отдавна се смяташе, че е излязъл от строя, го наблюдаваше.

МОМИЧЕТО, НАРЕЧЕНО ЛИЛИ

МОМИЧЕТО, НАРЕЧЕНО ЛИЛИ. ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

*Австралия и Ирландия
Юни 2007 – януари 2008*

Австралия и Ирландия Юни 2007 — януари 2009

ДЪБЛИН, ИРЛАНДИЯ

Юни 2007

В онзи период на блажено спокойствие между Завъртането на Тартар от 2006 г. и деня, в който китайските сили атакуваха затънтената ѝ ферма в края на 2007 г., Лили беше пътувала много.

До Дубай с Мечо Пух, до Канада с Магьосника и до Нова Зеландия със Скай Монстър (където остана в Дунедин с неговите чудни, но малко чалнати родители; непрекъснато тормозеха сина си с искания за внуче, което Лили намираще за много смешно).

Но най-много обичаше да ходи в Ирландия, със Зоуи.

За Лили Ирландия бе пълната противоположност на Австралия — докато Австралия бе суха, сурова и песъчлива, Ирландия бе зелена, влажна и листата. Хората бяха страшно дружелюбни и тя обожаваше акцента им.

На няколко пъти Зоуи вземаше Лили със себе си, когато се връщаше в Ирландия да се отчете пред военните и политическите си началници — онези, които бяха подкрепили първоначалната мисия за откриване на Седемте чудеса на Стария свят. Предвид централната си роля в тази мисия Лили се радваше на статута на нещо като звезда, когато се срещаше с тези хора. Естествено, това страшно ѝ харесваше.

Особено се радваше на срещите с Колин О'Хара, ирландския генерал със сребриста коса, който бе участвал в онази съдбоносна среща на нациите през 1996 г., малко след раждането на Лили. О'Хара винаги се бе държал като дядо на Лили и я разглезваше ужасно с шоколади и подаръци всеки път, когато тя идваше в Ирландия.

Затова Лили донякъде се изненада, когато през юни 2007 г. двете със Зоуи отидоха в Ирландия, влязоха в кабинета на О'Хара в Специалния държавен департамент на Ирландия и откриха, че генералът не е там.

Вместо него ги посрещна много по-млад мъж.

Завариха го да седи лениво на бюрото на О'Хара и да ги чака. Лили забеляза, че е много красив, по един загладен, градски начин. Беше горе-долу на възрастта на Зоуи и имаше замечтани сини очи, четвъртитата челюст и светлоруса коса, която се спускаше чак до очите му.

— Кийрън? — изненадано каза Зоуи.

— Здравсти, Зоуи — отвърна мъжът. — А това трябва да е Лили. Здравей, аз съм Кийрън Кинкейд, капитан Кийрън Кинкейд от армията, но в момента по съвместителство към Специалния държавен департамент.

— Здравсти — тихо рече Лили.

В него имаше нещо, което не ѝ хареса. Изглеждаше твърде любезен, твърде много се напругаше да се прави на непринуден, твърде мазен беше в самоувереността си. Хлъзгав — това определение изскочи неочаквано в главата ѝ.

Зоуи изглеждаше, объркана и малко смутена, поне според Лили.

— Кийрън, какво... какво правиш тук?

— Съжалявам, че аз трябва да ти го съобщя, Зоуи, но генерал О'Хара почина преди три седмици. Инфаркт. Беше на шейсет и пет все пак.

— Господи... — промълви Зоуи.

Лили посърна. Зоуи постави окуражително длан на рамото ѝ.

— Бях помолен да заема мястото му като ръководещ офицер по няколко специални мисии, в това число и вашата.

— Помолен или доброволно?

— Може би по малко и от двете — усмихна се Кийрън. — Познаваш ме, Зоуи.

И тогава Кийрън Кинкейд направи нещо, което изненада Лили.

Усмихна се пак, но по съвсем различен начин.

Не беше похотлива усмивка, но в нея определено имаше нещо мръснишко; не беше и ликуваща, но се долавяше някаква снизходителност. Каквато и да бе, Лили реши, че не ѝ харесва някой да се усмихва на Зоуи по такъв начин.

— И защо са избрали теб да заместиш Колин? — остро попита Лили. — Ти си много по-млад от него.

Кийрън кимна спокойно.

— Имам известен опит в специални проекти и секретни разузнавателни мисии, а още по-голям в политиката. Не можеш да си представиш колко политически контакти си предизвикала за последните десет години, скъпа малка приятелко.

— Сто на сто не мога.

— Именно. — Кийрън или я игнорира, или не долови сарказма ѝ. — Както и да е, изчетох всички материали на генерал О'Хара и съм готов да ускоря всичко, свързано с вашия случай. Кажи ми, Лили, как е животът с великия капитан Уест?

— Готин. Той е страхотен татко.

— Видях в досието, че те е осиновил официално.

— Нали казах, страхотен е.

— Ходиш ли редовно на литургия, Лили?

— Ъ? — Какво общо имаше литургията с всичко това? — Ъ-ъ-ъ, не.

Кийрън изгледа косо Зоуи.

— Нима детето не ходи на църква?

— Нека просто кажем, че вярата ми вече не е такава, каквато беше, Кийрън — отвърна Зоуи. — Покрай Джак и Лили видях неща, които ми дадоха повод да се съмнявам в истинските принципи на Католическата църква.

— Църквата е пътят и светлината.

— Да, защото е слънчев култ и... — почна Лили, но Зоуи деликатно я прекъсна.

— За теб сигурно е, Кийрън. Но не за всички.

Кийрън подмина въпроса със свиване на рамене, което отново изглеждаше малко пресилено нехайно, след което плавно смени темата.

— Е, Зоуи, мога ли да те изкуся и да те поканя на вечеря? За да обсъдим по-подробно обърканите моменти от тази мисия. Може би да отскочим до „Флеърти“ и да опитаме отново онова пино ноар?

„Отново?“ — помисли Лили и за миг видя на лицето на Зоуи да проблясва някаква емоция — емоция, която не бе виждала досега у нея. Тя обаче изчезна, преди Лили да успее да я разпознае.

— Благодаря, но не. — Зоуи се усмихна вдървено. — Мисля двете с Лили да докладваме на оперативната комисия и да тръгваме.

— Е, тогава някой друг път. — Кинкейд все така се усмихваше. — Вече ще се срещаме често.

След този случай Лили избягваше да ходи със Зоуи до Ирландия. Направи й впечатление обаче, че когато докладва по телефона, Зоуи изглежда някак изнервена.

КОМУНИКАЦИОННА СТАНЦИЯ ПАЙН ГАП

АЛИС СПРИНГС, ЦЕНТРАЛНА АВСТРАЛИЯ

Септември 2007

Също така Лили понякога пътуваше с Джак, за да се отчетат пред неговите австралийски началници.

Обикновено срещите му с тях бяха в базата на Специалните въздушни части във Фримантъл, но веднъж — и на Лили страшно й хареса — сбирката с шефовете се проведе в станцията Пайн Гап недалеч от Алис Спрингс, в бесплодното сърце на Австралийската пустиня.

Това бе свръхсекретна американско-австралийска комуникационна база с десетки антени, много ниски, вкопани в земята сгради, ограда с течашо по нея електричество и въоръжена охрана. На Лили ѝ бе казано, че официално Пайн Гап осигурява рутинни сателитни връзки до и от американските военни спътници.

— Да бе — присмя се Скай Монстър. — Значи това прави сто и петдесет метровата иридиева антена, която е забита в земята под Пайн Гап, така ли? И защо я пазят толкова строго?

За съжаление при посещението си в базата Лили така и не успя да види никакви гигантски подземни антени.

Онова, което видя, бе бяла дъска, покрита със снимки 20×25 — снимки на мъже и жени, които ѝ казаха да избягва на всяка цена, ако случайно ги види.

До снимката на отец Франческо дел Пиеро (която бе зачертана с червен X) имаше фотография на сурово гледащ чернокос католически кардинал. Текстът към нея гласеше:

КАРДИНАЛ РИКАРДО МЕНДОСА

„Ватиканът; Заместник-секретар на конгрегацията за доктрината на вярата (КДВ). Специалист по «Трисмаги». Подозирани за член на «Групата Омега» във Ватикана.“

— Заместникът на Дел Пиеро — каза мъжът, който провеждаше срещата. — Конгрегацията за доктрината на вярата е най-силната курийна група във Ватикана. Надзирава католическата доктрина. В миналото се е казвала...

— Светата инквизиция — довърши Джак.

— Именно.

— Новият папа Бенедикт Шестнайсети не беше ли глава на тази конгрегация, преди да бъде избран на престола?

— Беше — каза офицерът. — И след избирането на Бенедикт кардинал Мендоса бе много зает. Лично е посетил посолствата на Ватикана по цял свят — в Щатите, Индия, Бразилия и Камбоджа.

— Камбоджа ли? — Джак се намръщи.

— Да. Миналия месец новият папа лично се обърна към камбоджанския президент, за да уреди среща между него и Мендоса.

Църквата отново се мобилизира.

— Хммм — загрижено изсумтя Джак.

На дъската имаше още една снимка, която грабна вниманието на Лили — снимка, която никога нямаше да забрави.

На нея бе показан мъж с половин лице. Беше неимоверно гротескно — късо подстригана черна коса, която образуваше шпиц по средата на челото, болнави жълтеникави очи и — да — долната лява половина на челюстта му липсваше. Сякаш някакво диво животно бе отхапало част от лицето му и грозната дупка бе запълнена с груба стоманена протеза.

Текстът към снимката гласеше:

ГЕНЕРАЛ ВЛАДИМИР КАРНОВ

„Позивна: Месоядния

Бивш служител на КГБ; ФСС;

Пенсиониран през 2006 г.

Замесен в 9 убийства на руски журналисти в западни страни чрез отравяне с радиация за периода 1997 — 2006 г.

Местоположение — неизвестно.“

Лили зяпна ужасното лице на мъжа.

— Наскоро прихванахме кодиран телефонен разговор от Балморал до замъка Уиндзор — каза офицерът на Джак. — Частичното дешифриране разкри думите „... преди да бъде замесен Месоядния...“.

— Нов играч? — попита Джак.

— Ако е такъв, ще бъде от опасните. Има много сериозна репутация — каза офицерът.

— Само че с кого работи? — попита Джак. — Или участва във всичко това самостоятелно?

Нямаше начин Лили да не запомни Месоядния. Отвратителното му лице торможеше сънищата ѝ седмици след тази среща.

ДЕКЕМВРИ 2007 — ЯНУАРИ 2008

СЛЕД ПОЛАГАНЕТО НА ВТОРИЯ СТЬЛЪ

Все пак имаше и по-весели моменти, например, когато Джак я учеше на самозащита, когато двете със Зоуи се занимаваха с момичешки неща и когато висеше при близнаците.

През краткия си престой на остров Малък Макдоналд след полагането на Втория стълб, преди двамата с Алби да бъдат замъкнати в Пърт, Лили имаше удоволствието да опознае Лаклан и Джулиъс Адамсън.

Намираще ги за много весели — винаги довършваха изречението на другия, обсъждаха с ентузиазъм поредния нов код за измами, открит в „Уърлд ъф Уоркрафт“ или някой древен палеолитен обект, който изучаваха. Бяха като същински деца в тела на възрастни.

Лили си спомни първата си среща с двамата луничави рижави близнаци по пътя към Стоунхендж в началото на декември, когато бяха извършили светлинната церемония там.

Шотландци по рождение, Лаклан и Джулиъс бяха докторанти в Тринити Колидж и пишеха дисертации за различните неолитни цивилизации по света. Магьосника им беше научен ръководител и именно затова ги беше взел със себе си в Стоунхендж.

Желанието им да научават нови неща изглеждаше безгранично. Един ден на остров Малък Макдоналд Лили спомена това пред Джак.

— Лаклан и Джулиъс са много специални момчета — рече Джак. — Наистина страшно обичат да откриват разни неща. Сякаш всеки ден трябва да научат нещо ново. А и трябва да добавя, че са страхотни приятели.

— Какво искаш да кажеш? Те са братя.

— Да, братя са, но са и най-добрите приятели — а невинаги случаят е такъв. Вземи например Мечо Пух и Ятагана. Лаклан и Джулиъс винаги се грижат един за друг.

— Но те непрекъснато се дърлят!

— Вярно, дърлят се, но винаги изглаждат различията си, защото са много добри приятели. Лили, ако мога да те науча на нещо в този живот, нека бъде следното — верността на приятелите е по-силна от паметта им.

— Не разбирам.

— Може още да не си го изпитала, но при едно много дълго приятелство може да спориш с приятеля си, дори да му се ядосаш, също като Лаклан и Джулиъс. Но един истински приятел ще забрави

този гняв след време, защото верността му към другия е по-голяма от спомена за несъгласието.

— И какво е станало с Мечо Пух и Ятагана? — попита Лили. —
Защо вече не са приятели?

— Те са избрали различни пътища много отдавна — меко рече Джак. — За съжаление, тези пътища наскоро се пресякоха.

— В онази мина в Етиопия. Какво е станало там, тате? Как е могъл Ятагана да остави собствения си брат да умре?

— Ятагана и Мечо Пух са много различни хора, хлапе. Мечо Пух има широк поглед върху света, също като нас — за него светът е място, в което има място за всеки. Докато погледът на Ятагана е стеснен, за него светът е място само за такива като него. Колкото до братството, за съжаление, Ятагана вече не гледа на Мечо Пух като на свой брат.

— Ами Мечо Пух? Той все още ли обича Ятагана?

— По-добре да питаш него. Но знаеш какъв е нашият Пух — деветдесет кила ходеща и говореща вярност. Виж само какво направи за Стреч в Израел. Смятам, че винаги ще мисли за Ятагана като за свой брат, дори Ятагана да не мисли по същия начин за него.

Лили се замисли — за собствения си брат Александър, който бе възпитан от ранно детство да бъде владетел и бе малко вероятно някога да й стане приятел. После си помисли за Алби, най-добрия си приятел, който бе винаги верен.

— С Алби никога не се караме — рече тя. — Ние сме страхотни приятели.

Джак кимна.

— Така е. Мисля, че ще си останете цял живот най-добрите приятели.

Иначе следва да се каже, че животът на Лили бе доста хубав.

На Коледа на остров Малък Макдоналд Джак й подари ролер-маратонки на „Хийлис“ — приличаха на обикновени, само дето имаха колело на ролер на петата и можеше да се пързаяш по хълмовете. Естествено, нейните бяха розови и тя ходеше с тях навсякъде. Първата седмица не ги сваляше дори в леглото.

После, в началото на януари 2008 г., докато Джак и останалите бяха в Израел да спасяват Стреч, тя остана в дома на Алби в Пърт — и

макар че никога нямаше да го признае, гостуването при Алби й даде приятното усещане за нормален крайградски живот.

С изключение на едно нещо — когато Лили откри, че не всички татковци са страхотни като Джак.

Докато Лоуис бе грижовна майка, таткото на Алби бе друга история. Той беше минен инженер от Америка, работещ в Пърт, и предпочиташе да прекарва времето си с Джош, по-големия брат на Алби. Джош бе по-висок и по-спортен тип от дребния очилат Алби. Джош беше най-добрият атлет в училището.

Лили забеляза, че през уикендите таткото на Алби предпочита да играе футбол в парка с Джош, отколкото да седи с Алби при телескопа му. И виждаше, че това натъжава Алби.

„Само татко му да знаеше истината“ — помисли Лили, докато седеше в салона на „Халикарнас“, обути с протритите ролер-маратонки. Летяща на изток от Монголия към изсветляващия хоризонт.

Алби бе незаменим. В края на краищата именно той бе открил местоположението на шестия свещен камък, Чашата на Рамзес II, в Англия. Тъкмо това откритие докара нещата дотам, че Мечо Пух, Стреч и близнаците отлетяха за Великобритания, докато Джак, Зоуи и Лили бяха отишли в Монголия.

Лили реши да му прати съобщение по мрежата. Не получи отговор. Сигурно не беше зад компютъра си.

Опита се да му се обади, но никой не отговори.

Наистина странно. Никой в дома на Алби не отговаряше.

МИСИЯ В БРИТАНИЯ ШЕСТИЯТ СВЕЩЕН КАМЪК

МИСИЯ В БРИТАНИЯ. ШЕСТИЯТ СВЕЩЕН КАМЪК

*Англия
28 февруари 2008
12 дни преди третия краен срок*

**Англия
28 февруари 2008
12 дни преди третия краен срок**

БРИТАНСКИЯТ МУЗЕЙ

ЛОНДОН, АНГЛИЯ

26 февруари 2008, 17:00
12 дни преди третия краен срок

Охраната го следеше от мига, в който кракът му стъпи в Британския музей.

Не защото бяха расисти, а просто защото Мечо Пух идеално пасваше на описанието на „човек с близкоизточен произход“. А в тези тревожни времена — особено след атентатите в градския транспорт през 2005 г. — независимо дали си расист, или не, хора с подобна външност се следяха внимателно, когато се появяваха на обществени места с обемисти раници.

И въпреки че раницата му бе минала успешно през детектора за метал, все пак го наблюдаваха.

Което означаваше, че почти не забелязаха другите двама от екипа на Пух, които влязоха в музея след него — двама червенокоси близнаци от Шотландия с тениски „Трансформърс“ (единият със символа на Аутобот, а другият — на Десептикон) под жълто-кафявите градинарски комбинезони. Носеха пластмасови кутии за обяд, пълни с нещо като зеленикав мъх, може би салатата.

Именно последното откритие на Алби, направено точно докато Джак заминаваше за Монголия и малко преди самият той да бъде отвлечен от Лешояда и Ятагана, стана причина Мечо Пух, Стреч и близнаците да отидат в Британския музей със задачата да открият шестия и последен Рамзесов камък — Чашата на Рамзес II.

Алби беше направил жизненоважната връзка, която разкриваше местоположението на Чашата — връзка между египетските артефакти и един от петимата воители — Наполеон.

Това бе станало, докато Алби се чудеше защо Розетският камък, който бе може най-прочутият египетски артефакт, откриван някога, беше изложен гордо в Британския музей, след като е бил намерен през 1799 г. от френски войници под командването на Наполеон. Защо, запита се той, камъкът не е в Лувъра?

Отговорът бе, че британците бяха победили силите на Наполеон две години след откриването му и бяха отнели от френския военачалник всичките му египетски находки.

Така Алби се зае със задачата да научи какви други артефакти са откънели англичаните от силите на Наполеон.

Оказа се дълга и мъчителна история, пълна с обвинения в безчестие и кражба от страна на двете държави, в която единственото на пръв поглед вярно твърдение бе, че „невероятният камък от Розета и

шестнадесет други сандъка с най-различни други египетски антики“ пристигнали в Лондон на борда на заловения френски военен кораб „Ежиптиен“ през 1802 г.

Сред информацията за тези шестнадесет други сандъка Алби попадна на споменаване на малка каменна чаша, наречена „Чашата на Монтуемхат“.

Затова потърси сведения за Монтуемхат.

Оказа се, че Монтуемхат бил доста колоритен герой от египетската история. Някъде около 660 г. пр.н.е. той бил „кмет“ на Тива и губернатор на целия Южен Египет.

Важното в случая бе, че дворът му се намирал в Рамзеума, някогашния дворец на Рамзес II, и той живеел и управлявал от същите помещения, в което живял и Рамзес Велики 600 години преди него. Беше напълно възможно отдавна изгубената чаша, използвана от Монтуемхат в Рамзеума, да е принадлежала всъщност на Рамзес.

Още повече че на нея нямаше абсолютно никакво споменаване за самия Монтуемхат. Най-вероятно името ѝ бе дадено от някой мързелив френски куратор, смесил я с някакви други находки.

И тогава Алби видя изображението ѝ в интернет...

... и някакъв текст, изписан със Словото на Тот върху устието ѝ. Преведен по-късно от Лили, текстът гласеше: „Пречистващата чаша“.

Беше намерил шестия свещен камък.

И къде се намираше сега той?

В Британския музей, в един скромен ъгъл в Египетското крило, игнориран и незабелязан от тълпите, на двама и пет метра от осветената от прожектор витрина, в която се намираше най-големият трофей на музея — Розетският камък.

Именно затова екипът на Мечо Пух бе изпратен в Британия — да открадне Чашата на Монтуемхат.

Мечо Пух се разходи из великолепните зали на великия музей, през цялото време под наблюдението на охраната.

Влезе в кафето и обядва под зоркия поглед на една огромна статуя от Великденския остров. Статуята, или моаи, неотдавна се бе появила в новините. Била открадната от англичаните от Великденския остров през 1868 г. и жителите на острова отдавна бяха отправили

петиция към британското правителство да я върне — което, естествено, било отказано. Когато неотдавна статуята бе преместена да служи за украса на кафето на музея, островитяните се вбесиха и подновиха настояванията си за връщането на моаи.

Докато обядваше, Мечо Пух се обади по мобилния си телефон и се огледа небрежно — знаеше, че го следят.

После — също според плана — отиде в мъжката тоалетна, като остави раницата си без надзор в кафето. На най-близкия служител на охраната му трябваша точно двадесет секунди да чуе тихото „биип-биип... биип-биип“, идващо от нея.

В музея се изправиха на нокти, сякаш предстоеше бомбардировка.

Зарева предупредителна сирена и бе дадено любезно, но твърдо нареждане всички посетители да напуснат сградата.

Потоци хора се събраха на изходите — стотици ученици, туристи, музейни служители и обществени личности.

Щом излезе от мъжката тоалетна, Мечо Пух незабавно бе задържан от четирима мъже от охраната и отведен.

Сред множеството, събрало се в просторния двор пред Британския музей, бяха и двамата рижави близнаци с градинарските комбинезони и тениските на „Трансформърс“.

Бутаха малка количка, в която имаше някаква каменна чаша. Приличаше на орнамент от един от множеството фонтани на музея — още повече, че беше покрита със зелен мъх.

По всичко изглеждаше, че двамата градинари я карат за почистване.

Петдесет минути по-късно сапъорският взвод от Британската армия откри, че бибипкацията предмет в раницата на Мечо Пух е всъщност игрова конзола „Нинтендо D5“, случайно оставена включена. Устройството питаше дали искаш да играеш отново.

Естествено, Мечо Пух бе освободен сред хор притеснени извинения, макар че бе предупреден друг път да не оставя багажа си без надзор на публични места.

Малко след това Британският музей отново беше отворен.

Странното обаче бе, че двамата рижави градинари и покритата с мъх каменна чаша бяха изчезнали. За последен път бяха видени да се отдалечават от събралата се пред музея тълпа към един паркиран микробус, каран от висок мършав израелец.

ИЗТОЧНА РУСИЯ — ЛОНДОН, АНГЛИЯ

9 март 2008, 01:45

2 дни преди третия краен срок

„Халикарнас“ бе кацнал на пистата на изоставена съветска военновъздушна база дълбоко в планините северно от руското тихоокеанско пристанище Владивосток.

След като се измъкнаха от Убежището на Чингис хан в пустинята Гоби и се върнаха при „Хали“, Джак, Лили, Зоуи и Скай Монстър — заедно с пленника си, ранения Танк — отлетяха на изток и кацнаха само на няколко километра от японския остров Хокайдо.

Беше късно. Пълната луна осветяваше мрачните планински върхове около „Халикарнас“. Беше и студено — двайсет градуса под нулата. След петнайсет минути Джак трябваше да се свърже с екипа на Мечо Пух в Лондон.

Все още замаян от загубата на Магьосника (след ужасния сблъсък в Убежището Лили почти не говореше), Джак се мъчеше да държи всички заети с нещо.

Опитаха се отново да се свържат с Алби в Пърт, но не получиха отговор.

— Странно — каза Джак.

— Да. Обикновено вдига при първото позвъняване, толкова иска да участва — съгласи се Лили.

Получиха обаче имейл от Алби: съдържаше часовете на Изгряването на Титан в датите за полагането на Стълбовете, както и теорията на Алби за причиняваните от Тъмното слънце цунами.

— Теорията си я бива — отбеляза Джак. — Това хлапе е по-умно от половината възрастни, които познавам.

Провери списъка на часовете, които Алби бе добавил към датите, взети от Жертвения камък на майте:

3-ти стълб — 11 март (00:05 ч. — Япония)

4-ти стълб — 18 март (02:31 ч. — Гринуич)
5-и стълб — 18 март (02:31 ч. — Гринуич)
6-и стълб — 20 март (18:00 ч. — Маи/Мексико,
двойното равноденствие)

Третият стълб трябваше да бъде положен на 11 март. След два дни.

Джак обмисли онова, което знаеше за Третия връх — на златната плоча при Първия връх той се наричаше „Огнен лабиринт“; Третият стълб бе скрит някъде там, в онзи вътрешен лабиринт; и според близнаците целият комплекс се намираше някъде по северозападния бряг на Хокайдо.

Прехапа устни.

— Ако лабиринтът е толкова голям, колкото казва шогунът, ще ни е нужно време да минем през него. Не бива да стигаме до целта си прекалено късно. А в този момент Вълка е единственият, който може да пречисти Третия стълб и да го постави на мястото му, тъй като разполага с Философския камък и с Огнения камък.

— И какво ще правим? — попита Зоуи.

— Единственото, което можем да правим в момента, е да наблюдаваме. Да наблюдаваме отдалеч. Намираме се само на час полет от брега на Хокайдо. Ще следим напредъка на Вълка от разстояние и ще се надяваме, че ще успее да намери входа и да се справи в лабиринта.

— Мислиш ли, че може? — попита Лили.

— Той е абсолютна гадина, но е умен. Достатъчно умен, за да се справи — отвърна Джак. — И за разлика от японското Братство на кръвта, не е склонен към самоубийство. Баща ми иска да владее света и за да го направи, трябва да положи Стълба.

Точно тогава зад тях Танка изстена и дойде на себе си.

Беше завързан с меки белезници за една седалка. Лицето му бе изгорено и покрито с мехури от взрива на собствената му граната в Убежището на Чингис хан. Бузите и челото му блестяха под слоя антисептичен крем, с който Джак беше намазал изгарянията.

Старият японски професор се събуди, примигна и се огледа. После усети, че е вързан, и погледна остро Джак, Лили и Зоуи.

— Провали се, Танк — каза му Джак.

Танка не отговори.

— Унищожи яйцето, но Чингис хан е копирал изображенията му върху щита си. — Джак вдигна великолепния петоъгълен щит.

Танка продължаваше да мълчи.

— Стигнахме до заключението, че Третият връх е на брега на Хокайдо. И благодарение на този Щит знаем как изглежда входът. Само въпрос на време е Вълка да го намери, а този път ние, за разнообразие, разполагаме с малко свободно време.

Танка изсумтя презрително. Гласът му бе дрезгав и грачещ шепот.

— Нямате време.

— Какво?

— Времето ви изтече. — Изгореното лице на Танка се ухили. — Още не разбирате, нали? Аз и моите братя по кръв не действаме сами в нашата мисия да ви попречим да положите Стълбовете. Ние сме само върхът на един много по-дълъг меч.

Джак се намръщи.

— Императорите на Япония отдавна знаят къде се намира Върхът на нашата нация — каза Танка. — Това е най-таченото светилище на нашия народ и местоположението му се предава от император на император от времето на посещението на Великия хан. Джак, глупако, разбери! Аз не съм представител на някаква група застаряващи фанатици, твърдо решени да унищожат света от чисто желание за отмъщение. Аз представлявам цялата японска нация, решена да поправи най-голямото оскърбление към нашата чест. Ако тръгнеш към Хокайдо сега, ще откриеш брега охраняван от бойните кораби на Имперския флот на Япония. Ще откриеш, че сушата се пази от най-добрите ни специални части. През цялата тази мисия аз действах по изричната заповед на моето правителство и моя император. Ти няма да се изправиш само срещу мен и събратята ми, Джак Уест, а срещу цяла Япония.

Джак посърна.

Зоуи се обърна към него.

— Морска блокада на крайбрежието? Вълка как ще мине през това нещо?

Джак мислеше бързо.

— Не зная, нямах...

— Джак — обади се Скай Монстър от горния край на стълбата.
— Мечо Пух се обажда от Англия.

Потресени, Джак, Зоуи и Лили тръгнаха към горната палуба, за да отговорят на повикването.

На един от мониторите на горната палуба на „Хали“ Джак видя Мечо Пух в Лондон.

Той, Стреч и близнаците седяха в някаква евтина хотелска стая недалеч от гара „Ватерло“.

Джак им съобщи за смъртта на Магъосника в Монголия.

— О, не... — изпъшка Мечо Пух.

— Беше истинска катастрофа — рече Джак. — Японското Братство на кръвта беше там, Вълка също, както и огромен китайски контингент. Баща ми уби Магъосника.

— Джак, съжалявам — каза Стреч.

— А мисията? — меко попита Пух.

— Получихме, каквото ни трябваше — отвърна Джак. — Не се добрахме до яйцето, но разполагаме с изображенията върху него — изображения на входовете към всичките шест Върха. Чингис хан ги е прерисувал върху щита си. В момента Зоуи ви изпраща снимката.

— Получихме я — каза Джулиъс зад компютъра и зараглежда изображението на щита. — Ихааа, прекрасен е...

— А вие, момчета? — попита Джак. — Сдобихте ли се с Чашата?

— Да — отвърна Пух.

— Но се надявахме да говорим с Магъосника за следващата ни стъпка — добави Стреч. — Лили каза, че последните три Стълба трябва да бъдат пречистени два пъти — с Философския камък и с Чашата в чистите води на извора на Черната топола. Разполагаме с Чашата, сега трябва да намерим въпросния извор, каквото и да представлява той.

— Освен това се нуждаем от Четвъртия стълб, който пречистихме в базата на остров Мортимър, когато пречистихме и Първия стълб и онази кралска мацка, Йоланте, беше на наша страна — каза Джулиъс. — Предполагам, че той все още е у нея.

— Но как да я намерим? — попита Лаклан.

— Може би отговорът е да я накараме тя да ви намери — рече Джак. — Съжалявам, момчета, ще трябва сами да измислите останалото, защото тук ни предстои доста тичане. Третият връх е по-силно охраняван, отколкото очаквахме. В момента наблюдаваме Вълка. Ще му се наложи да мине през плътна японска морска блокада на Хокайдо само за да се добере до лабиринта, който охранява Върха.

— Значи — рече Зоуи — по-добре да се размърдаме...

В този момент лаптопът ѝ иззвъня. Прозорецът на видеовръзката примигваше, а на иконата пишеше „РОН“.

— Това е Алби! — възкликна Лили и моментално щракна върху иконата.

В Лондон Мечо Пух направи същото и установи конферентна връзка.

Джак и Лили се наведоха над екрана и видяха...

... тъмното, подобно на клюн лице на Лешояда.

— Здравсти, шарани — каза саудитският агент, отстъпи настрани и зад него...

Алби и Лоуис бяха със запушени уста и завързани, охраняваше ги Ятагана. Намираха се в някаква бежова кабина — най-вероятно вътрешността на частен самолет. Лоуис беше в безсъзнание. Очите на Алби бяха разширени от ужас.

— Вижте какво си намерих — изсъска Лешояда. — Знаеш ли, Ловецо, казват, че децата били способни да издържат невероятно количество болка. Често съм се питал колко мъчения може да понесе едно малко момче — мъчения върху него, или може би върху майка му, пред очите му. Какво искам ли? Искam вниманието ти, Ловецо. И мисля, че го имам.

Връзката прекъсна.

Лили избухна в сълзи.

Зоуи се обърна към Джак.

Джак затвори очи.

Лешояда и Ятагана държаха Алби и майка му. Едно беше да вземат за заложник някой, скъп на Джак. И съвсем друго — някой, скъп на дъщеря му.

„По дяволите...“

— Джак. — Скай Монстър се появи от кабината. — Вълка току-що започна атаката си срещу Хокайдо и изглежда така, сякаш е избухнала Третата световна война. Ако искаш да държиш нещата под око, трябва да тръгваме веднага.

Джак се изправи, овладя се и каза:

— Мечо Пух, намерете онзи извор. Наистина трябва да се размърдаме.

ВЪЗДУШНОТО ПРОСТРАНСТВО НАД АРАБСКО МОРЕ

В плюшения салон на частния „Гълфстрийм-IV“ Лешояда се извърна, от компютъра, усмихна се на Алби и махна парцала от устата му.

— Благодаря, Албърт. Част от всяка битка е психологическата война, а ти отново се оказа много полезен в нея.

— Отново? — Алби се намръщи.

До него майка му изстена в неспокойния си, предизвикан от опиата сън.

— Ама разбира се, ти не знаеш... — Лешояда се отпусна в едно широко кожено кресло. — Спомняш си, че миналата година капитан Уест бе подложен на едно неприятно нахлуване във фермата му в пустинята, нали?

— Бях там.

— Знаем къде си бил. — Лешояда се ухили на Ятагана, който отпи голяма глътка уиски. — Именно ти ни отведе до фермата на Ловеца, Албърт.

— Какво?!

— Ловеца е опитен, хитър и не прави грешки. Разбира се, следяхме Лили, но той се беше погрижил тя да е добре защитена в училище. И никога не се връщаше във фермата си по един и същи път, дори когато я взимаше от училището ви в Пърт. Затова така и не успяхме да открием фермата му и Огнения камък, който се пазеше там. Но после ти се сприятели с момичето. Така че започнахме да следим теб, защото най-неочаквано Ловеца направи грешка. Понеже ти, младежо, не притежаваш уменията на един професионалист. И когато замина за фермата им за един уикенд, те наблюдавахме по целия път дотам. Именно ти отведе нашите съдружници Вълка, Мао и военната

му част до дома на Джак Уест в пустинята. Да, Албърт, ти беше неговата най-голяма грешка.

Алби с ужас си помисли, че това може би е вярно. Нима наистина беше отвел враговете на Лили право до тайния ѝ дом?

— Знаем много неща за теб, Албърт — каза Лешояда, който явно се наслаждаваше на смущението на Алби. — Знаем колко много те обича майка ти, как брат ти не ти обръща внимание и как баща ти те отбягва, понеже е ужасен от склонността ти към книгите и е убеден, че си лигльо.

Очите на Алби започнаха да се пълнят със сълзи.

Ятагана хвърли поглед към него.

— О, я стига! Напомняш ми собствения ми некадърен брат.

И Ятагана извади от колана си блестящ нож. Беше необикновено оръжие, дълго и остро, с изящен златен ефес, инкрустиран със скъпоценни камъни.

— Виждаш ли това? Подарък от баща ми за тринадесетия ми рожден ден. Подарък от мъж на мъж. Досега баща ми не е дал такъв нож на Захир... защото Захир не е мъж. Защото не се е показал достоен за подобен дар.

— Мечо Пух е два пъти по-голям мъж от тебе...

Ятагана скочи към него с изненадваща скорост и преди Алби да се усети, острието на ножа вече студенееше на гърлото му. Лъхна го топъл, миришещ на уиски дъх.

— Кажи го още веднъж — изсъска Ятагана. — Само го кажи още веднъж...

— Ятаган! — излая Лешояда. — Нападат ни!

Два силни гърмежа накараха всички да се завъртят.

На Алби му заприличаха на гърмежите на свръхзвукови самолети...

Погледна навън и видя два изстребителя МИГ. Бяха толкова близо, че виждаше как визьорите на руските пилоти проблясват на слънцето.

— Нареджат ни да ги последваме, или ще ни свалят! — извика саудитският пилот от кабината.

Лешояда изглеждаше едновременно вбесен и объркан.

Единият изстребител изстреля откос трасиращи куршуми пред носа на самолета.

— Какво да правя!? — тревожно извика пилотът.

— Нищо не можем да направим — отвърна Лешояда. Мислите му кипяха от неочаквания обрат на събитията. — Отиваме там, където ни наредят.

И така частният „Гълфстрийм“ зави надясно и се отклони от първоначалния си курс, ескортиран от двата руски изстребителя.

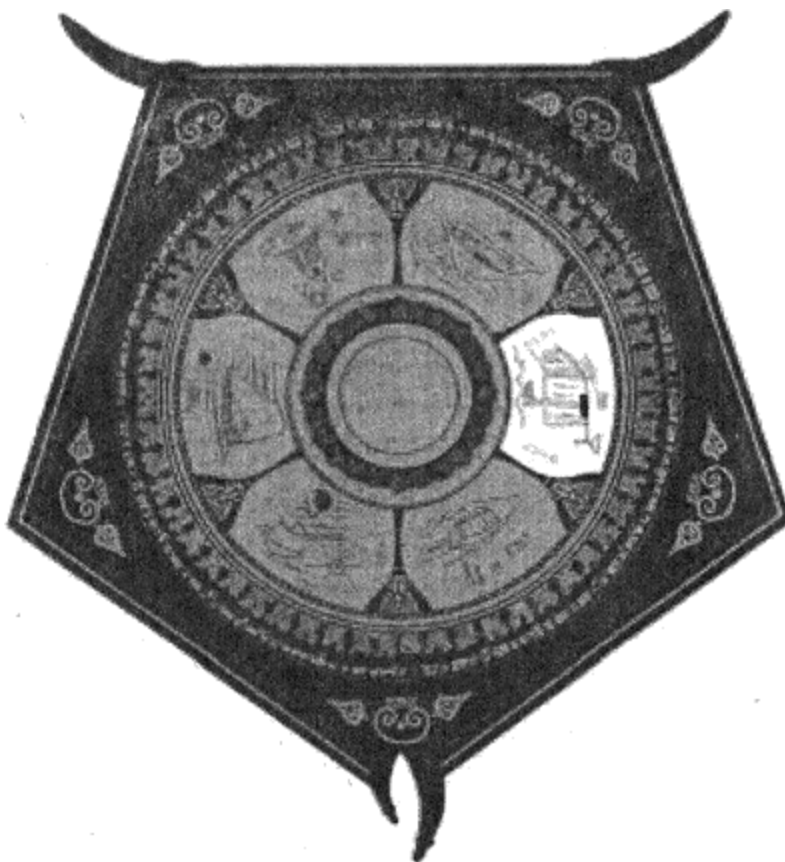
ТРЕТА БИТКА БИТКАТА ЗА ТРЕТИЯ ВРЪХ

ТРЕТА БИТКА. БИТКАТА ЗА ТРЕТИЯ ВРЪХ

*Хокайдо, Япония
9 март 2008
2 дни преди третия краен срок*

**Хокайдо, Япония
9 март 2008
2 дни преди третия краен срок**

Третият връх според изображението
върху щита на Чингис хан

СЕВЕРОЗАПАДЕН БРЯГ НА ХОКАЙДО, ЯПОНИЯ

9 март 2008, 07:30

2 дни преди третия краен срок

Свирепата океанска буря, която се стовари върху североизточния бряг на Хокайдо на 9 март 2008 г., изглежда, щеше да счупи всички рекорди. Нито веднъж за 1300 години прецизно водене на записи от японците не беше засвидетелствана стихия с подобна сила.

Огромни петнайсетметрови вълни се разбиваха в крайбрежните скали. От сивите облаци валеше киша. Ледени вихрушки се виеха от планините на границата с разкъсаното от бурята море.

И всичко това бе преди да бъдат забелязани четирите гигантски цунами, които приближаваха брега от запад, всяко с големината на унищожителната вълна от 26 декември 2004 г.

Местните рибари много добре знаеха опасностите по тази част от бреговата линия и затова я избягваха дори при хубаво време. Районът бе прочут с коварството си. Подводни скали разкъсваха корпусите с лекота. Мощни течения завличаха дори и най-големите кораби към скалистия бряг.

И именно тук, във вече опасния канал, по време на рекордната буря, Вълка смяташе да предприеме десанта си.

И докато бушуващото море бяхтеше бреговете на Хокайдо — тряс! тряс! тряс! — същите гърмежи ехтяха в небето над него.

Двадесет и три съда на Японските военноморски сили бяха събрани в полукръгла формация, обърнати с кърмите към покрития със сняг бряг, и водеха свирепа битка с приближаващите американски самолети.

Имаше всякакви бойни кораби, с изключение на самолетоносачи — разрушители, фрегати, крайцери — всички твърдо решени да защитават Хокайдо докрай.

Американските безпилотни самолети — или „търтеи“ — бяха първата вълна от щурмуващата сила на Вълка.

Въпреки че нямаха пилоти, търтеите бяха тежковъоръжени и пикираха от небето под същия ъгъл като валящата киша, право към плътната стена преграден огън.

Десетина бяха свалени с внезапни ярки експлозии, но други десетина си пробиха път през защитата, в това число три много важни машини, въоръжени с тактически заглушителни и противолазерни системи ALQ-9 и LDS.

Те бяха важни, тъй като осигуриха безопасен въздушен коридор за втората вълна машини, идваща след тях — капсули с формата на куршум, с по четирима души във всяка.

Въздушното нападение бе изчислено така, че да съвпадне с приближаващите цунами — или по-скоро с един особен феномен, свързан с цунами.

Ударът на гигантската вълна винаги се предхожда от „всмукване“ на крайбрежни води. Океанът буквално се отдръпва от брега, когато приближаващата вълна се озове в по-плитки води и рифове, за да набере височина и сила и да се стовари върху сушата.

По време на прочутото Лисабонско цунами от 1755 г. океанът се отдръпнал и разкрил много потопени кораби и сандъци с товари по дъното на пристанището. Любопитни и алчни свидетели се втурнали да грабят — и след двадесет минути гигантското цунами връхлетяло и ги издавило до един.

Размерите и продължителността на това отдръпване зависят единствено от размерите и мощността на приближаващата вълна. Колкото по-голяма е тя, толкова по-дълго е и отдръпването.

Командващите японските военни кораби, защитаващи Хокайдо, много добре знаеха особеностите на тези явления и затова бяха установили периметъра си на цели два километра от брега.

Това щеше да се окаже единствената им слаба точка.

Докато се спускаше от небето в една от бронираните капсули, високо над Хокайдо и защитаващия го японски флот, Вълка гледаше на монитора как океанът се отдръпва от североизточния бряг на острова.

От този ъгъл гледката беше зашеметяваща.

Огромен полукръг вода отстъпваше от сушата в гигантска дъга и оголваше равното морско дъно, което приличаше на огромен плаж. Вълка различи няколко покрити с ръжда потънали кораба — рибарски траулери, две стари китайски джонки и огромен съвременен супертанкер, полегнал на една страна недалеч от брега.

Различаваше също и серия островърхи черни обекти на новопоявили се „плаж“, но от тази височина не можеше да каже какво представляват.

По-важното обаче бе, че видя полузамръзнал водопад, падащ в морето от една триъгълна цепнатина в крайбрежната скала, който идеално пасваше на изображението, което бе фотографирал от дракононото яйце. По-навътре в сушата зад водопада се издигаше изгаснал вулкан.

А директно под водопада, точно както беше изобразено върху яйцето, при сега оголената основа на скалата, видя огромен правоъгълен вход с размерите на самолетен хангар.

Входът към Третия връх.

Прикривани от ескадрилата безпилотни самолети, бронираните капсули на Вълка — бяха десантен модел РА-27, използван изключително от ГЕСГ — се понесоха с пълна скорост към входа на Върха.

Залпове противовъздушен огън от японските кораби, както и от десетина сухопътни позиции по скалите, се насочиха към приближаващите капсули. Обикновените куршуми просто отскачаха от волфрамовата им броня, а заглушителните и противолазерните системи отклоняваха изстрелваните ракети.

Щом алтиметрите показаха, че се намират на шейсет метра над оголеното морско дъно, от двете страни на всяка капсула изскочиха ротори и се завъртяха в противоположни посоки, за да забавят падането им.

Капсулата на Вълка се приземи леко като хеликоптер на дъното, само на стотина метра от входа на Върха, недалеч от потъналия супертанкер.

Бронираната врата изсъска и Вълка излезе, последван от двама щурмоваци от ГЕСГ и магьосника на неета.

Носеше малка раница с Огнения камък. От друга капсула, която кацна до тях, излезе Рапирата — носеше Философския камък в също такава раница.

Едва сега Вълка видя какво представляват черните обекти по дъното — черни скали с остри върхове, изработени и нарочно назъбени от човешка ръка.

— Направени са, за да потопят всеки кораб, който приближи прекалено много до входа... — отбеляза единият от щурмоваците.

— Именно — съгласи се Вълка.

Скалите бяха трийсетина, подредени неравномерно. Добра защита за тайно място.

Четиридесетимата щурмоваци на ГЕСГ вече изскачаха от кацналите на морското дъно десет десантни капсули.

Точно тогава японските войници, разположени върху скалите над тях, откриха огън.

— Отвърнете на огъня! — извика Вълка. — И стигнете до входа, преди да е дошла вълната!

„Халикарнас“ кръжеше в ясното небе високо над буреносните облаци и на осемдесет километра на запад. Джак слушаше комуникациите на Вълка и в същото време наблюдаваше сражението, предавано на живо от сателитна инфрачервена връзка, осигурена му от Пайн Гап.

Виждаше сблъсъка отгоре в черно-бял образ — как японските кораби стрелят с трасиращи куршуми нагоре, как американските десантни капсули се изсипват от небето. А най-странното бе, че видя как водите на Японско море се отдръпват в широк полукръг от крайбрежните скали и разкриват морското дъно, потъналите кораби и острите скали.

— Отвърнете на огъня! И стигнете до входа, преди да е дошла вълната!

Стрелба. Заповеди. Пищящи куршуми. После започнаха крясъците.

— Томпсън е улучен!

— Мамка му!

— Екип Едно е вътре! Хайде, народе! По-живо!

— Сър, докладва Рапирата! Подложен съм на тежък обстрел от шибаняците на скалите. Приковаха ни при супертанкера!

— По-добре се отковете, мамка му, защото цунамито ще дойде след девет минути! Всички екипи, прикривайте Рапирата. Трябва да влезе вътре! У него е Философският камък...

Джак скочи.

Вълка бе избрал идеално времето за проникването си — така, че да съвпадне с отдръпването на водите преди връхлитането на цунамито. Но сега приливната вълна приближаваше и един от екипите — този, който носеше незаменимия Философски камък — беше прикован върху оголеното дъно под свирепия обстрел на японските части от скалите.

После, за своя изненада, Джак чу по радиото познат глас.

— Сър, говори Астро... — Чу се характерният кух звук на зареждан гранатомет. — Целим се в онези типове на скалите с гранатомети. Рапира! Давай!

Рапирата:

— Не мога! Огънят е прекалено силен!

Астро:

— Дръжте се! Идваме при теб!

„Астро — помисли Джак. За последен път го беше виждал в мината в Етиопия, застанал до Вълка. — Наистина ли е предал групата ми? Нима през цялото време е работил за Вълка?“

Още стрелба. Още експлозии на гранатомети. Звучеше като същинско бойно поле от преизподнята.

Гласът на Астро прозвуча отново:

— Сър! Огънят от скалите не спира! Не можем да стигнем до Рапирата! Ох, мамка му, вижте!...

Стиснал автомата, лейтенант Шон Милър — Астро — оглеждаше най-шантавото бойно поле, което бе виждал.

Беше приклепнал зад една висока триъгълна канара, издигаща се от оголеното морско дъно под крайбрежните скали на Хокайдо, шибан от кишата и сякаш безкрайния порой куршуми и гранати, изстрелвани от японските войници по брега.

Японците ги унищожаваша.

Астро бе кацнал с четиридесет души на ГЕСГ, от които поне петнадесет вече бяха мъртви. Абсолютен кошмар.

— Не можем да стигнем до Рапирата! — извика той по радиото, докато гледаше екипа на колегата си, прикован зад преобърнатия супертанкер на стотина метра от входа на Върха. Някои от хората на Рапирата лежаха мъртви на мокрия пясък. Самият той се бе свил под огромното ръждиво витло, а от рикошетите навсякъде около него хвърчаха искри.

Точно тогава Астро видя вълната на хоризонта.

— Ох, мамка му, вижте!

Приличаше на тънка тъмносива линия върху сивия океан и се простираше от единия край на хоризонта до другия — огромна приближаваща вълна, която все още не бе направила гребен.

Грамадна водна стена.

И приближаваше бързо.

Оголеното морско дъно скоро щеше да престане да е оголено.

Гласът на Вълка експлодира:

— Екип Четири, направете всичко възможно да стигнете до Рапирата! Камъкът ни трябва!

— Сър — Астро видя как Вълка намира прикритие в подобния на хангар вход, изсечен в основата на скалата, — японците горе са се окопали! Имали са години да подготвят това място за отбрана!

— Казах: шибаният камък ни трябва!

Астро се огледа, питаше се как все пак би могъл да се измъкне жив от това — и отново видя вълната...

... само че сега видя и нещо във въздуха над нея — малък самолет, който летеше невероятно ниско над приближаващото се море, също право към тях.

„Какво е това, по дяволите!?“

Гладкият черен безмоторен самолет се плъзгаше над повърхността на Японско море с феноменална скорост.

Профуча между два японски военни кораба: дежурните на радарите дори не го забелязаха, докато стрелците не го видяха как се стрелна покрай палубата.

Беше проектиран от Магьосника, съвсем лек щурмови безмоторен самолет, кръстен от създателя си „Черната пчела“. Базирана на корпуса на високоманеврения боен самолет „Арес“ с двойна опашка, „Пчелата“ нямаше двигател, който да ѝ тежи. Имаше само стелт покритие последен модел и свръхолекотена кабина от въглеродни нишки, която побираше двама души.

Без топлинната сигнатура на двигателя стелт профилът му бе малък, по-малък дори от този на чайка. А и физически „Пчелата“ бе толкова малка, че Джак отдавна я държеше разглобена в един голям куфар в трюма на „Халикарнас“.

Разбира се, да си пчела предполага да разполагаш и с гадно жилило — в случая две ракети „Сайдуиндър“, прикрепени към приборите назад криле. Ракетите всъщност тежаха повече от самия самолет.

Докато летеше към Хокайдо, „Черната пчела“ бързо задмина напредващото цунами и се понесе над оголеното морско дъно пред крайбрежните скали.

Джак управляваше, а Зоуи седеше в седалката на навигатора отзад с Лили в скута си.

— Виж я само тази вълна! — ахна Зоуи.

Джак обаче гледаше съсредоточено напред.

Където се извисяваше Хокайдо.

Беше покрит със сняг, почти съвсем бял. Безкрайните му планински вериги бяха скрити от стихията, но право пред тях, точно както бе изобразен на щита на Чингис хан, Джак видя огромен угаснал вулкан, издигащ се над замръзнал крайбрежен водопад.

И в основата на водопада — големия правоъгълен вход на Върха и разбитите кораби по дъното.

— Дръжте се — каза той, изстреля ракетите и сниши „Пчелата“ още повече, като в същото време спусна подобните на ски плъзгачи.

Двата „Сайдуиндър“-а полетяха към японските позиции на скалите, улучиха целите си едновременно и вдигнаха еднакви гейзери сняг, пръст и хора във въздуха.

Плъзгачите докоснаха морското дъно и малкият безмоторен самолет се плъзна по плътния пясък като кола по мокър път.

Спря точно до ръждивите останки на супертанкера и прикования зад него екип на Рапирата.

Джак отвори капака на кабината и изскочи навън. Зоуи ги прикриваше, а Лили тичаше между двамата.

Въпреки яростната стрелба на японците нито един куршум не успя да ги улучи.

Причината — Джак и Зоуи носеха включени „косове“ в джобовете на якетата им.

Джак не бе използвал „косове“ от премеждието в Убежището на Хамилкар в Тунис. Проектиран точно за такива фронтални атаки, „косът“ бе поредното изобретение на Магъосника — голям колкото граната дестабилизатор на затворено атмосферно поле, създаващ мощно електромагнитно поле, което нарушаваше полета на

високоскоростните проектили като куршумите. „Косовете“ имаха само един недостатък — свръхсилното електромагнитно поле прекъсваше и радиосигналите.

Но пък вълната японски куршуми просто се отклоняваше наляво и надясно от тях, докато тичаха през откритото морско дъно.

Джак, Зоуи и Лили стигнаха до Рапирата, който се бе свил зад огромното витло на супертанкера, останал без муниции. Само един от екипа му бе преживял преградния огън от скалите, но и той лежеше с рани в гърдите. Навсякъде около тях се търкаляха мъртъвци.

— Ставай. Идваш с нас — грубо каза Джак, смъкна малката раница от гърба на Рапирата, преметна я през рамо и помъкна брат си към скалите, като стреляше с другата си ръка.

Зоуи ги прикриваше с добре премерени откоси. Двете изстреляни ракети бяха направили на пух и прах японските отбранителни гнезда в непосредствена близост до входа към Върха, а „косовете“ се грижеха за останалото.

След малко Джак видя входа точно пред себе си.

Беше огромен — висок и правоъгълен, с рязко оформени ъгли: хитроумно изработен и в същото време масивен каменен вход, изсечен в неравната отвесна скала.

Джак си спомни подводния вход към Втория връх недалеч от Кейптаун. Той бе толкова голям, че с лекота пропускаше цяла подводница. Този тук бе също така грамаден. Приличаше на най-големия самолетен хангар на света.

След миг Джак видя Вълка и останалите му хора — двадесет и двама с Астро и магьосника на неета — бяха се сгушили край гигантския вход и им махаха да побързат.

Джак, Зоуи, Лили и Рапирата стигнаха при Вълка, но не спряха. Вълка и всичките му хора забързаха след тях навътре в пещерата.

— Писна ми да те наглеждам — рече Джак. — Не очакваше такава съпротива от страна на японците, а?

— Подозирахме, че Братството действа с мълчаливото одобрение на японското правителство. Но не знаехме, че *то* е правителството — отвърна Вълка.

— Хайде просто да действаме, защото съм ти адски бесен в момента, но въпреки това предпочитам първо да спася света. Как я

караш, Астро? — подхвърли Джак на изумения млад морски пехотинец. — Отдавна не сме се виждали.

Астро просто забърза да не изостане, изгубил дар слово.

Пещерата бе широка, с висок таван, с полиран под и гладки каменни стени, покрити с йероглифите на писмеността Тот; дебели колони от двете ѝ страни поддържаха тавана.

На петстотин метра навътре Джак видя малко възвишение със стъпала, издигащи се към широк отвор в тавана.

„Също като при Кейптаун“ — помисли той.

Двамата със Зоуи хванаха Лили за ръцете и заедно с хората на Вълка започнаха да се изкачват възможно най-бързо.

Изведнъж ги застигна смразяващ полъх и пещерата се изпълни с оглушителен грохот. Джак се обърна, без да спира да се изкачва. Онова, което приближаваше входа, беше ужасно.

Цунамито ги беше настигнало.

През правоъгълната рамка на входа Джак видя как свирепото цунами се носи по оголеното морско дъно със скорост най-малко 100 км/ч.

После, в един великолепен забавен кадър, то се надигна — гребенът му се надигаше, надигаше, надигаше — и се стовари — разби се — право върху останките от супертанкера. Дългият сто и осемдесет метра кораб изчезна, погълнат от огромната вълна.

Докато се стоварваше върху морското дъно, предният фронт на цунамито предизвикваше грохот, който не само оглушаваше, но и разтърсваше до кости.

Но това съвсем не бе всичко.

Могъщата вълна се втурна към брега като висока колкото десететажна сграда стена от смъртоносна разпенена вода.

Нахлу през входа на Върха с бясна скорост, понесе се през преддверието, забушува между колоните, приближаваше стълбите, по които все още се изкачваха Джак и останалите.

Джак забърза нагоре с цялата скорост, на която бяха способни краката му.

— Не спирайте! — извика на Лили и Зоуи, като поглеждаше зловещото червено сияние над върха на стъпаловидното възвишение

над него.

След няколко мига скочи на най-горното стъпало и се загледа в онова зад възвишението.

Видя огромна каверна и фантастична картина — обширно езеро разтопена лава, от която се издигаха кули, мостове и дори стъпаловидна пирамида, но първото, което се изпречи пред него, бяха трите спускащи се успоредни стълбища, водещи към серия акведукти с множество сводове, които се издигаха над лавата.

Точно до Джак, в горния край на трите спускащи се стълбища, имаше голям правоъгълен отдушник, сякаш предназначен да излива някаква течност.

СТЪЛБИЩАТА И АКВЕДУКТИТЕ

От вътрешността му се чуваше злокобно клокочене... и Джак видя надигащото се от него червеникаво сияние.

— Нещо се издига по този отдушник...

Ревът на цунамито, вилнеещо в залата зад тях, беше като на десет реактивни двигателя.

Сиянието от вътрешността на отдушника стана по-ярко.

Нещата се случваха прекалено бързо.

— Трябва да изберем стълбище! — извика Зоуи.

— Но кое? — извика Астро, взираше се в трите стълбища: те се спускаха на петдесетина метра и свършваха при малък хоризонтален корниз, който разделяше всяко стълбище от съответстващ му акведукт.

— Майната му! — изкрещя един от шурмоваците на ГЕСГ и заедно с други двама от хората на Вълка се втурна към най-близкото,

това най-отдясно.

— Спрете! — извика Вълка след тях, но те не го чуха.

— По дяволите! — изруга Джак. — Кое все пак?

— Лявото! — твърдо рече глас зад него.

Лили. Държеше нещо.

С крайчеца на окото си Джак видя как Вълка се споглежда с магьосника на неета. Онзи поклати глава, сякаш казваше „не зная“.

— Добре, хлапе! — извика Джак. — Тръгваме след теб! Няма време за обяснения! Бегом!

Джак, Лили и Зоуи се втурнаха към лявото стълбище и забързаха надолу по каменните стъпала. Докато тичаше напред, Джак забеляза, че по стълбището има улеи.

„Лошо. Това обикновено означава, че по тях се оттича някаква гадна течност...“

Вълка тичаше след тях, следван от магьосника.

Астро, Рапирата и останалите от ГЕСГ търчаха подир тях.

Двама от щурмоваците за момент се поколебаха и останаха на върха на стъпаловидното възвишение.

Това колебание ги уби — миг по-късно цунамито се разби над върха в свирепа експлозия от бяла пяна.

Подобно на вълна, блъснала се в крайбрежна скала, цунамито изригна над стъпалата във взрив пръски, които запратиха двамата от ГЕСГ в езерото разтопена лава.

В следващия миг огромната маса кипнала вода преля над върха, понесла супертанкера, и го запрати надолу.

Ръждивата грамада рухна с глух тътен в лавата, отдясно на трите успоредни стълбища.

Останалата част от цунамито спря на няколко стъпки под върха на възвишението, кипнала и бурна, но за момента задържана.

— Да му се не види... — ахна Лили, докато бързаше надолу по лявото стълбище, което — подобно на другите две — бе защитено от цунамито от широкия отдушник на върха.

Причината за възгласа ѝ стана ясна само след миг.

Те изригнаха от отдушника с ужасяваща скорост — две струи дълбока до коляно лава, които потекоха по средното и дясното стълбище.

Лявото стълбище обаче остана чисто.

Разнесоха се пронизителни писъци — лавата настигна тримата от ГЕСГ, които бяха тръгнали по дясното стълбище.

Течащата лава стопи пищялите им и те рухнаха в свръхнагорещената течност. Дрехите им пламнаха; по кожата им се издуха мехури. Умряха с писъци, докато гледаха как собствените им тела се деформират по най-ужасен начин.

Всички от лявото стълбище едновременно осъзнаха едно и също — че ако бяха тръгнали по някое от другите две стълбища, лавата щеше да ги застигне. Нямаше начин да успеят да ѝ избягат.

Неизвестно как, но Лили бе направила верния избор.

Така или иначе, вече се намираха в Третия връх — и благодарение на водите на цунамито бяха в безопасност от враговете отвън.

ТРЕТИЯТ ВРЪХ В ХОКАЙДО

В долния край на стръмното, набраздено с улеи стълбище прескочиха тесния процеп до следващия хоризонтален корниз — нещо като междинна платформа между трите стълбища и следващите три акведукта.

Джак се обърна да погледне назад.

Дълги сияещи пръсти лава се протягаха надолу по другите две стълбища и се стичаха на тънки „лавопади“ в езерото.

Лили беше направила изключително важен избор, буквално между живота и смъртта.

Джак огледа разнородната тълпа около себе си. Не беше забравил, че се намира във Върха заедно с враговете си — с хора, които на няколко пъти се бяха опитвали да го убият.

Ситуацията определено беше шантава.

От едната страна бяха той, Зоуи и Лили — нещо като семейство.

От другата бяха остатъците от щурмовата група на Вълка — самият Вълк, магьосникът на неета, Рапирата, Астро и седемнайсет

щурмоваци от ГЕСГ, всички покрити с пясък и кръв след кошмарната фронтална атака по оголеното морско дъно.

— Хубав избор, млада госпожице — каза Вълка на Лили. — Много ми е любопитно как успя да го направиш.

Лили го изгледа кръвнишки.

— Не ми говори! Ти уби Магьосника. Ти си отвратителен и се надявам да умреш.

Вълка се престори на засегнат.

— Е, стига де, хайде, недей така...

Рапирата извади пистолет и го насочи към Джак.

— Татко, трябва да ги убием още сега...

Главата на щурмовака от ГЕСГ, който стоеше до Вълка, експлодира. Не се чу никакъв изстрел.

Бяха го улучили в тила и лицето му се пръсна и оплиска Вълка с кръв: тялото се килна и полетя от високия акведукт към езерото разтопена лава.

Шляп! Шляп! Шляп!

Още куршуми заплюяха по акведукта навсякъде около събралата се група. Друг щурмовак също бе улучен и рухна на платформата в краката на Лили и Зоуи.

Някой стреляше по тях!

А те бяха напълно открити на тази висока площадка.

— Ето там! — извика Джак и посочи снайперистите на върха на огромната стъпаловидна пирамида в средата на пещерата.

Двама облечени в черни екипи японски стрелци.

— Имат хора вътре? — слисано промълви Астро.

— Отвърнете на огъня! — извика Джак, без да обръща внимание на Рапирата, и изстреля откос по снайперистите със своя МР-7. — Можем да се избием едни други по-късно, но в момента трябва да се махнем от тези мостове! Давайте! Давайте! Трябва да стигнем до кулата пред нас!

На стотина метра от тях, между платформата им и пирамидата, от лавата се издигаше висока колкото пететажна сграда кула. Изглеждаше построена изцяло от камък в пищния стил на японски дворец. И доколкото Джак можеше да прецени, бе единственото им възможно прикритие от японските снайперисти на пирамидата.

Друг щурмовак отлетя назад и от главата му пръсна кръв. Завъртя се от удара и изпусна дългоцевната снайперистка карабина „Берета“. Джак погледна другия мъртъв войник в краката на Зоуи... и карабината на неговия гръб.

— Свалят снайперистите ни! — извика той. — Зоуи! Вземи пушката, преди да е паднала!

Зоуи се метна на земята и грабна карабината на убития точно преди тя да падне през ръба.

— Огън! — извика Джак на останалите от ГЕСГ. Но те всички се помайваха, объркани, че получават заповеди от неприятел.

Всички, освен Астро.

Той се подчини незабавно и заедно с Джак откри огън по японските снайперисти.

Вече с осигурено прикритие, Зоуи коленичи, прицели се внимателно през оптичния мерник на карабината и...

Бум...!

Стреля и един от японските снайперисти на върха на пирамидата отлетя назад сред червено облаче.

— Пада ти се!

Вълка се разкрещя на хората си:

— Стивънс! Уитфийлд! Правете каквото ви казва! Насочете лазер към позицията им! Рапира! Гранатомет!

— Лили! — Джак се обърна. — По кой мост да продължим!

И чак сега видя какво държи тя — цифровия фотоапарат „Канон“ на Зоуи.

Беше същият апарат, с който Зоуи бе снимала Първия връх и който по-късно бе използвала в Африка, за да се справи с кръглия лабиринт на неета.

След кратък размисъл Лили — гледаше внимателно една от снимките — извика:

— По десния. После по средния, после по левия!

— Десен, среден, ляв — добре! — извика Джак и поведе, втурвайки се към десния мост — акведукт.

Също като на спускащите се стълбища, по всеки от акведуктите имаше бразди и водещи надолу стъпала, макар и не толкова стръмни.

Първото стъпало обаче криеше в себе си висок до коляното отдушник, който се отваряше към самия набразден с улеи мост; Джак реши, че и тези отдушници изливат магма също като големия в горната част на стръмните стълби.

Оказа се прав.

Беше направил само няколко стъпки по десния мост — акведукт (и вероятно в някакъв момент бе стъпил върху някакъв камък, който бе задействал механизма), когато отдушниците на другите два акведукта забълваха изпепеляващо гореща лава.

Докато тичаше по моста без парапети, Джак погледна към мостовете и стълбищата напред — винаги на групи по три, винаги успоредни — и изведнъж всичко му се изясни.

„Това място е серия от заредени с капани мостове и стълбища. Всеки път имаш три избора, от които само един е безопасен. Останалите два се пълнят с лава, когато направиш няколко стъпки по тях.“

Върхът внезапно оправда названието си — Огненият лабиринт.

Като следваха указанията на Лили, забързаха по мостовете — акведукти. Зоуи продължаваше престрелката с втория японски снайперист на върха на пирамидата.

Всеки път, когато се втурваха по някой мост, другите два се запълваха с бързо течаща, дълбока до колене лава.

Без предсказанията на Лили нямаше начин да намерят пътя през заредените с капани трасета. Джак не го бе грижа как го прави тя — по-точно коя снимка от апарата използва. Важното беше да продължава да избира правилно.

Докато тичаха по високите тесни мостове под свирепия обстрел, Джак също така се радваше, че двамата със Зоуи имат „косове“. Това обаче не се отнасяше за хората от ГЕСГ — още двама от тях бяха улучени и полетяха в огненото езеро.

В края на последния акведукт се озоваха пред още три успоредни спускащи се стълбища.

— Дясното! — извика Лили.

В същия миг щурмовакът Уитфийлд извика:

— Снайперистката позиция е осветена!

Беше насочил лазерен мерник към върха на стъпаловидната пирамида.

— Пипнах го! — отвърна Рапирата, вдигна олекотения гранатомет „Предатор“ на рамото си и стреля.

Ракетата полетя във въздуха, като влачеше след себе си тънка димна опашка. Зави с гадна скорост покрай кулата между тяхната позиция на стълбището и снайпериста на пирамидата, след което се насочи към гнездото, експлодира и прати японца на оня свят.

Вече в безопасност от снайперистки огън, се втурнаха по стълбището и се озоваха в подножието на кулата — и първото нещо, което направиха хората на Вълка, бе да насочат оръжията си срещу Джак, Зоуи и Лили.

— Остави! — извика Вълка и пристъпи напред. — В момента те не ни заплашват. Целта ни е една и съща — да намерим Третия стълб и да го положим на мястото му.

Хората му свалиха оръжията си.

Вълка внимателно погледна Лили.

— Прочутата госпожица Лили. Досега не се бяхме срещали лично, но веднъж разговаряхме по телефона, когато беше в Африка. Откъде разбра кои мостове са безопасни?

— Късмет — тросна се Лили.

— Определено. — Вълка се усмихна унило, осъзнаваше ситуацията, в която се намираше. Нуждаеше се от Лили и познанията ѝ, за да мине успешно през лабиринта. — Мога ли да предложа примирие — естествено, временно, поне докато не излезем от този лабиринт? Тъй като целите ни са едни и същи, врагът ни също е един и същ.

Лили се намръщи. Изобщо не изглеждаше убедена.

— Ако убия теб, на практика убивам себе си — каза Вълка. — А определено не си падам по гарантирано самоунищожение.

— Добре... — каза Лили.

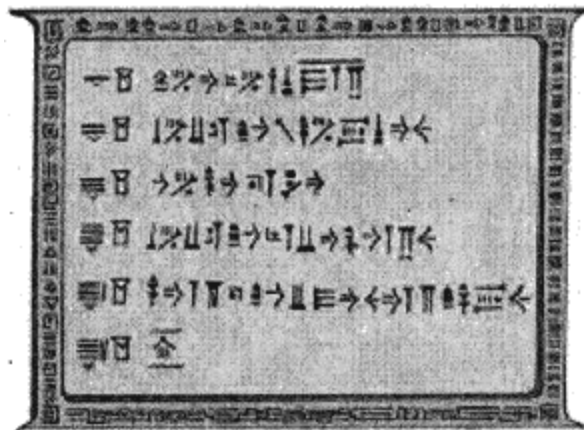
Вълка погледна към Джак.

— Много временно примирие — хладно каза Джак. — Хлапе, ела за малко.

Отведе Лили настрани, и Зоуи също.

— Ще ни кажеш ли тайната?

Лили вдигна цифровия апарат и извика една фотография. Беше снимката, направена от Зоуи на златната плочка при Първия връх в Абу Симбел — същата, на която бяха изписани имената на всички Върхове:

Без да каже нито дума, Лили посочи долния ръб на рамката около плочата. Там имаше странна серия чертички, събрани на успоредни групи по три, от които само една беше непрекъсната и минаваше от единия край до другия.

Зоуи ахна.

— Умно момиче — каза Джак.

— Когато видях успоредните стълбища и мостове, всичките на групи по три, разбрах, че вече съм виждала подобна схема — обясни Лили. — Тази тук.

И изключи снимката. Вълка приближаваше към тях.

— Можеш да си пазиш тайните, малката — рече той. — Но не можем да си позволим да се бавим. Времето тече, а имаме Стълб за полагане. Води.

И тъй, заобиколени от въоръжените си неприятели, Джак, Лили и Зоуи тръгнаха през смъртоносната мрежа от мостове и пътеки, която охраняваше Третия връх на Машината.

На всяка стъпка се изправяха пред три успоредни пътя — троен избор, при който Лили никога не сгреша.

Минаха през кулата, през стъпаловидната пирамида, дори през серия ровове, които минаваха под нивото на изпепеляващото езеро.

Всеки път, когато се приближаваха до езерото лава, трябваше да прикриват лицата си — къкрещата лава излъчваше такава жегла, че кожата им започваше да се бели. Ако останеха прекалено дълго в близост до нея, щеше да изгори кожата им и буквално да ги опържи в собствените им тела.

— Защо тази лава не е изстинала и не е образувала кора? — попита Зоуи и за стотен път избърса потта от челото си.

— Сигурно сме близо до някаква вулканична пукнатина — отвърна Джак. — Топлината отдолу поддържа лавата в полутечно състояние.

— А защо лавата не е разрушила мостовете? — попита Лили. — Мислех, че може да разруши всичко.

— Точно това е най-голямата загадка тук — рече Джак. — Който е построил това място, той е създал и Машината. Става въпрос за много древна цивилизация, която е била достатъчно развита, за да предвиди идването на Тъмното слънце и да измисли начин да го отблъсне. Тези мостове, кули и така нареченият „камък“, от които са построени, са дело на същите хора, а те явно са били в състояние да ги създадат устойчиви на лавата.

Лили помълча, после каза:

— Но въпреки това тази цивилизация е била унищожена. От нещо.

Джак кимна.

— Всяка империя в края на краищата загива, хлапе. Нищо не е вечно. Нищо, което създаваме, не е в състояние да надживее неуморния ход на пространството и времето. Независимо дали заради Тъмната звезда, някой заблуден астероид или промяна на земната орбита, нашата планета неизбежно ще загине. Тя си остава едно малко камъче в безкрайното пространство. А пространството и времето в крайна сметка винаги побеждават.

— Щом онези древните са били толкова умни, че да оцелеят при идването на Тъмното слънце, тогава какво ги е убило?

— Не зная. — Джак я погледна. — Знаеш ли, за мен дори идеята за това Тъмно слънце е достатъчно трудна.

Накрая стигнаха до онова, което доминираше в гигантската пещера — огромен вулканичен конус.

В склоновете му беше изсечена изумителна, подобна на замък структура на множество нива. През фортификациите ѝ свободно се стичаха няколко потока магма.

Преминаването през тази структура отново означаваше да се избере един от три пътя или стълбища и преодоляването ѝ им отне цял час, но накрая се озоваха на най-горното ниво, където в ръба на конуса имаше изсечена цепнатина. От двете ѝ страни се извисяваха два контрафорса, образуващи проход към вътрешността.

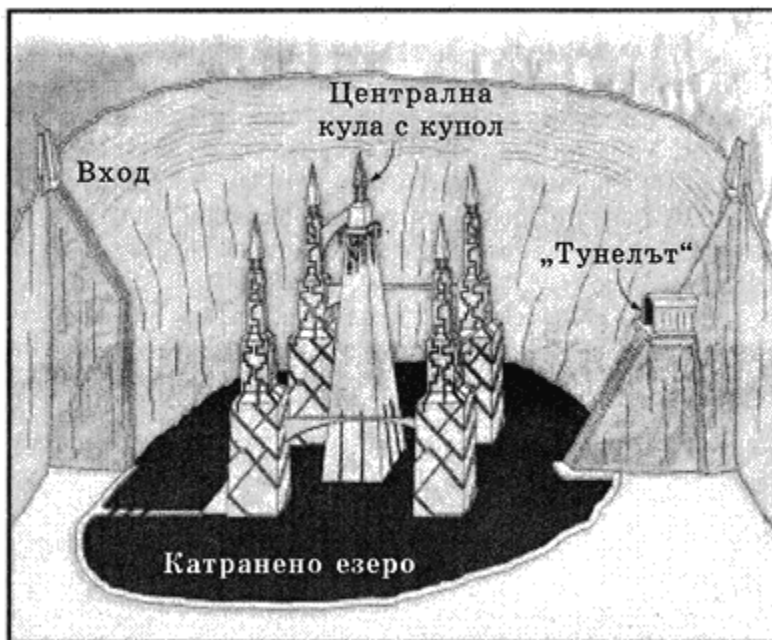
Джак надникна надолу в кратера и дъхът му замря.

— Милостиви боже...

Гледаше надолу към пет великолепни кули — четири еднакви около пета, по-висока.

Четирите външни кули бяха изградени от местната светлосива скала и по стените им имаше сложна плетеница виещи се канали. Петата бе от по-тъмен камък и стените ѝ бяха гладки и полирани. Единствената ѝ защита бе един улей в горната част, на четири пети от височината ѝ. И петте съоръжения се издигаха от отвратително езеро кипящ катран.

А най-горе, на пиедестал в купола на самия връх на централната кула, подобен на тухла от замъглено стъкло, беше Третият стълб.

**КРАТЕРЪТ
(ХРАНИЛИЩЕТО НА ТРЕТИЯ СЪЛЪБ)**

На пръв поглед бе доста близко до него — кулата беше толкова висока, че почти се изравняваше с входа, от който беше дошъл. Но Джак виждаше, че за да стигне до Стълба, човек трябва да преодолее серия тесни мостове, които свързваха четирите външни кули в посока обратна на часовниковата стрелка, преди да стигне по последния мост, издигащ се под опасен ъгъл от четвъртата кула, до купола на централната.

Завиваше му се свят само при вида на изпитанието.

Отвъд Стълба в купола, точно на противоположната страна на ръба на кратера, Джак видя друг проход — а зад него нещо вече познато.

Основата на огромна обърната бронзова пирамида.

Третият връх.

Вълка се вираше в петте кули.

— Лабиринтът в лабиринт на шогунa. Останалата част от това място е дело на древните създатели на Машината, но тези кули са били построени от японците по времето на Чингис хан.

— По-малкият лабиринт, построен да защитава Третия стълб — каза Зоуи.

— И как действа той? — попита Рапирата.

Джак огледа кулите и мостовете.

— Прилича ми на бързо преодоляване на препятствия и капани...

— Хей — обади се Лили, която стоеше до една статуя на дракон на ръба на площадката при входа, и посочи надписа на японски, изрязан върху подиума. — Тук пише:

*„Просто изпитание,
провеждано всеки ден при раждането и смъртта на
Ра.*

*Храбрият воин се изкачва, а огнената течност се
спуска.*

*Онзи, който победи смъртоносната течност до
върха, ще получи дара на Великия хан.*

*Онзи, който я победи на връщане, ще запази живота
си.“*

Джак се загледа в криволичетите по стените на четирите външни кули канали. На върха на всяка имаше подобен на комин отвор, в който бълбукаше лава. Предположи, че някакъв задействащ механизъм кара лавата да прелее от отвора и да потече надолу по каналите. Ако искаше Стълба, човек трябваше да мине през лабиринта от разкривени на зигзаг стълбища по стените на кулата и да стигне до купола, след което трябваше да се спусне обратно, преди потеклата лава да му отреже пътя.

Погледна през седемдесетте метра въздух, който отделяше върха на централната кула от платформата, на която стояха, и каза:

— В моменти като този ми се иска Хор да е с мен.

Беше оставил птицата при Скай Монстър на „Халикарнас“.

— Разстоянието е прекалено голямо за магнитни куки — каза Зоуи.

— Раждането и смъртта на Ра... — обади се Астро. — Изгрев и залез. Значи ли това, че всеки ден по изгрев и по залез системата кули

е достъпна?

Джак посочи с брадичка двете широки каменни плочи на нивото на езерото, по които се стигаше до първата кула. Разстоянието между тях беше широко и не можеше да се прескочи.

— Предполагам, че два пъти на ден, сутрин и вечер, от езерото се издига трета плоча и ти дава възможност да се добереш до първата кула. После се състезаваш с лавата, която се стича по кулите.

— Колко е часът? — попита Вълка.

— Единадесет преди обяд — отговори Рапирата.

— Кога залязва слънцето?

— Към шест без десет вечерта.

— А кога се пада Изгревът на Титан утре?

— Пет минути след полунощ — отвърна Джак.

Вълка въздъхна дълбоко, седна на платформата и се облегна на стената.

— Почти седем часа, докато ни се отвори възможност да се доберем до Стълба. След това още шест, преди да положим Стълба на мястото му. Май ще се позабавим известно време.

Усмихна се на Лили.

— Колко очарователно. Отваря ни се възможност да се опознаем по-добре.

— Доста време мина, Астро.

Астро не отговори.

— Какво ти казаха за мен? — попита Джак.

Астро продължи да мълчи един дълъг момент, след което отговори:

— Казаха, че си смятал да ме убиеш веднага щом излезем от Египет.

Джак се бе питал какво се е случило с Астро. Младият морски пехотинец бе постъпил в екипа им по време на първата среща в Дубай по искане на Пол Робъртсън от ЦРУ точно преди един самолет да се забие в небостъргача Бурж ал Араб.

След Дубай Астро бе следвал Джак през системата капани на Лао Дзъ в Китай, участва на втората среща на остров Мортимър в Бристол Чанъл, след което отиде с Джак в Абу Симбел — а тогава

Джак вече бе останал с впечатлението, че Астро е станал лоялен член на екипа.

Но после, след дивото преследване по пустинната магистрала, в което взеха участие „Халикарнас“ и няколко десетки машини на египетската армия, Астро, Джак, Мечо Пух и Стреч бяха заловени. Джак бе проснат в безсъзнание и се бе събудил разпънат на кръст в мината на Вълка в Етиопия...

... и видя Астро да стои вярно до баща му.

Почувства се предаден и сподели това с Мечо Пух. Който обаче го посъветва да не прибързва с осъждането на Астро.

— Сериозно ли мислиш, че съм искал да те убия след всичко, през което минахме? Това отговаря ли на нещата, които си ме виждал да правя? — попита Джак.

Астро мълчеше.

— Спомняш ли си, че ме видя в онази мина?

Астро се намръщи, сякаш се мъчеше да си припомни.

— След Абу Симбел ми се губят доста неща и определено не си спомням никаква мина. Събудих се във военновъздушната база в Диего Гарсия, в болнично легло. Казаха, че съм паднал на пътя по време на преследване и са ме прибрали по въздуха. Бил съм в безсъзнание цели два дни.

— Значи изобщо не си спомняш етиопската мина?

— Не.

Това бе неочаквано. Съветът на Мечо Пух май се оказваше наистина мъдър.

— Не падна на пътя — обясни Джак. — Всички преживяхме онзи епизод и се отървахме живи и здрави. Явно след като ме удариха с дръжката на пистолета са те дрогирали.

— Казаха ми, че всъщност работиш против Америка. И че същото се отнася за мен, щом ти помагам. Вълка каза, че Робъртсън изобщо не е трябвало да ме включва в екипа ти. След Абу Симбел бях прехвърлен в екипа на Вълка заради опита ми с всички тези древни истории.

Едва сега Джак си даде сметка, че Астро го нямаше, когато той беше осъзнал сложната мрежа тайни международни съюзи около тази мисия — че Вълка работи не за Америка, а за богатата и могъща група „Колдуел“ с нейните агенти в Американските въоръжени сили и

напълно извън полезрението на властите, както и с Китай и Саудитска Арабия.

— Астро — каза той. — Аз представлявам група загрижени малки държави, които не искат светът да бъде разрушен, това е всичко. Колкото до теб, мисля, че си пешка в нечия по-голяма игра. Мисля, че Вълка и Робъртсън работят заедно и че са те използвали, защото си честен войник, който изпълнява заповеди. Ами ако хората, които дават тези заповеди, са морални уроди? Те са те включили в екипа ми не за да може Америка да се включи в коалицията, а за да могат да следят мен.

— Лесно е да се каже, трудно е да се докаже — отвърна Астро.

— Не е чак толкова трудно. Мисля, че скоро сам ще откриеш истината.

И му обърна гръб.

— Джак — каза Астро зад гръба му. — След като Стълбът бъде открит и положен на мястото му, имам заповед да те убия. Същото се отнася и за останалите от ГЕСГ.

Джак замълча за момент, после каза:

— Заповедта си е заповед. Искрено се надявам не ти да си онзи, който ще ме довърши.

Върна се при Лили и Зоуи тъкмо когато Лили се събуждаше. Тя му се усмихна.

— Здравсти, тате.

— Здравсти, хлапе.

— Ах, семейство за пример — обади се Вълка от другия край на платформата. — Колко трогателно!

— Проблем със семействата ли имаш? — попита Лили.

Вълка завъртя дебелия си пръстен, получен при завършването на Анаполис.

— Концепцията за „семейство“ е човешко изобретение, при това доста несъвършено. За мъжкаря има само създаване на поколение — никакви представи за семейство. Винаги съм обичал потомците си повече от майките им.

— Силното семейство е нещо повече от сбора от отделните му части — каза Лили.

— Тъй ли? Значи вярваш, че твоето малко семейство е силно? — попита Вълка и се вгледа внимателно в нея.

— Да — твърдо отговори Лили.

— И вярно?

— Абсолютно.

Вълка бавно кимна.

После погледна загадъчно към Зоуи.

— Това невинаги е било така.

Лили се намръщи. Зоуи също.

Лили се обърна и погледна въпросително Джак.

— Баща ми — обясни й той — гледа на семейството по различен начин от моя. Той смята, че мъжете просто искат да създават деца, а жените са само средство, което им го осигурява. Не вярва в семейството, което се създава, когато двама души имат дете.

— А каква тогава е твоята теория? — попита Вълка. — Моля. Бъди така добър да ме осветлиш.

Джак го погледна безизразно.

— Членовете на семейството са като най-добрите приятели. Тяхната вярност винаги е по-дълговечна от спомените им.

Почти всички спяха, Вълка също.

Джак стоеше на стража и за да не задреме, отиде до края на платформата и се загледа към кулите в кратера: мъчеше се да прецени най-добрия път през плетеницата стълбища по стените им...

Гласът в ухото му го стресна.

— Ще те убия, да знаеш.

Рапирата стоеше точно зад него, почти долепил уста до лявото му ухо.

Джак не отговори. Много добре осъзнаваше колко близо е до бездната.

Рапирата кимна към спящия Вълк.

— Докато си жив, аз винаги ще съм вторият син, а в неговите очи — вторият най-добър син. Той те уважава, да знаеш. По начин, по който не уважава мен. И докато си жив, докато дишаш и носиш името му, аз винаги ще съм номер две. Но ако те убия, ще докажа, че съм по-добрият войник, по-добрият мъж, по-добрият син...

— Махни се.

Двамата рязко се обърнаха и видяха Зоуи — будна, на крака, насочила своя „Глок“ към Рапирата.

Рапирата сви небрежно рамене и отстъпи от Джак.

— По-добрият син — повтори.

Едва когато брат му се отдалечи, Джак си позволи да вдиша и да се отпусне — мускулите му се бяха вдървили.

Час преди залез обединената група слезе до дъното на кратера по изключително стръмните стъпала на една висока стена-стълба.

Озоваха се на ниска каменна пътека, която минаваше покрай едната страна на катраненото езеро. Кипящата черна субстанция миришеше отвратително, като гнили яйца, на повърхността ѝ необичайно бавно се издуваха и се пукаха мехури. Тук долу бе още по-горещо и Джак и Зоуи свалиха якетата си.

Един от хората от ГЕСГ зяпна лявата ръка на Джак — макар той да носеше кожена ръкавица, се виждаше, че ръката му е от сребриста стомана. Това бе чудото на техниката, разработено от Магьосника специално за него преди много години.

— Какво зяпаш бе? — тросна се Лили на войника. — Не си ли виждал бионична ръка?

Джак и Зоуи гледаха най-близката кула и се опитваха да разгадаят лабиринта пресичащи се стълбища по долната ѝ половина.

— Май трябва да слизаш, за да се изкачиш — отбеляза Зоуи. — Всички стълбища нагоре свършват малко преди моста към втората кула. Това е капан. Толкова много искаш да се добереш до моста, че се втурваш право нагоре, докато всъщност трябва да слезеш чак до нивото на езерото, да изтичаш от онази пътека там и да продължиш нагоре от другата страна.

— И през цялото време отгоре се спуска лава — каза Джак. — Така че трябва не само да се движиш бързо, но и не бива да правиш много грешки. Всяка грешка дава по-голям шанс на лавата да ти отреже пътя на връщане. А ако си прекалено бавен, попадаш в капан. И ти остава само да чакаш смъртта.

Няколко минути преди залез-слънце стояха на ниската каменна плоча и гледаха първата кула, от която ги отделяше езерото бълбукащ катран.

Петима войници от ГЕСГ, сред които Рапирата и Астро, пристъпиха напред. Носеха олекотените полимерни брони на специалните части „Делта“ и алпинистко оборудване. Бяха оставили тежките оръжия и носеха само пистолети.

— Това е екипът, който ще вземе Стълба — каза Вълка. — Най-бързите ми хора. Съгласен ли си?

Джак разпери ръце, седна и се облегна на стената.

— Нямам нищо против да оставя това на теб и звездите ти. Мразя състезания за време, при това с капани.

— Пратих двама обратно горе — каза Вълка на екипа си. — Ще наблюдават оттам и ще ви дават указания по радиото. Останалите ще чакаме тук.

— Разбрано — каза Рапирата.

Астро само кимна.

— Добре тогава, пригответе се... — каза Вълка.

Няколко минути по-късно слънцето залезе зад хоризонта, който не можеше да се види, и както всяка сутрин и вечер през последните седемстотин години, от езерото катран се издигна широка каменна плоча, за да позволи на всеки, който дръзне, да стигне до огнения лабиринт на петте кули.

Лиснаха вода върху нагорещения камък, за да го охладят. Тя засъска и се вдигна пара.

Рапирата се засили, скочи върху камъка...

... и камъкът съвсем леко потъна — и задейства сложната защитна система на лабиринта.

И системата оживя.

Първата кула избълва от подобния си на комин връх клокочеща маса нажежена лава, която незабавно започна да се стича по издълбаните на зигзаг в стените канали.

— Тръгвайте! — извика Вълка на Рапирата.

Рапирата, Астро и другите трима от ГЕСГ минаха по издигналия се от езерото камък и затичаха нагоре по тясното стълбище, по което се стигаше до първата кула.

Астро тичаше точно зад Рапирата.

— Рапира! Надясно и надолу! — извика по радиото един от наблюдателите горе.

Затичаха надясно и надолу около долната половина на кулата. Докато търчаха, Астро погледна нагоре и видя как червената лава бавно се спуска по каналите на горната половина. Дори там, където не можеше да я види, издайническото жълтеникаво сияние издаваше местоположението ѝ.

Воден по радиото от двамата наблюдатели, петчленният екип направи пълна обиколка на кулата, като се катереше и слизаше по стълбищата — и Астро бързо разбра, че без насочване отвън много бързо щяха да се изгубят безнадеждно.

Забеляза и нещо друго — нещо, което можеше да се види едва когато се доближиш плътно до стените на кулата.

Стените не бяха от гладък камък. Повърхността им представляваше много фина мрежа от малки, насочени нагоре остри шипове. Астро ги докосна. Бяха ужасно остри. Дори най-лекият натиск бе достатъчен, за да те порежат.

И изведнъж след поредния завой се озоваха пред дългия каменен мост, който водеше до втората кула.

Втурнаха се по него. Астро продължаваше да следва плътно Рапирата. Докато тичаха, погледна нагоре и видя кипящата лава вече да се стича от върха на втората кула.

Капаните се задействаха последователно — даваха ти възможност да стигнеш до целта си, но даваха и на лавата четири възможности да те настигне на връщане.

Единият наблюдател извика:

— Добре, минавате по моста и тръгвате по стълбището към...

Гласът му секна. Астро се обърна, погледна нагоре и назад — и видя как главите на двамата наблюдатели изчезват в кървави пръски. Телата им се килнаха напред и полетяха към Катраненото езеро.

— Какво... — почна войникът от ГЕСГ зад Астро миг преди също да бъде улучен и да излети от тесния мост. Падна в катрана и клокочещата черна маса го повлече надолу.

Един куршум профуча покрай главата на Астро и той успя да различи проблясъка от дуло — или може би две? — високо горе, недалеч от портала от отсрещната страна на кратера.

Още двама японски снайперисти.

Снайперисти, които ги бяха чакали да стигнат дотук, преди да открият огън...

— Под обстрел сме! — извика Рапирата по микрофона на гърлото си. — Трябва ни прикритие! Осигурете ни прикритие, по дяволите!

Джак с ужас гледаше как екипът влиза право в капана.

Цялата ситуация му се изясни.

Японците имаха още хора!

Бяха изчакали търпеливо хората на Вълка да задействат системата капани на кулите. Бяха елиминирали наблюдателите и сега довършваха самия екип.

После осъзна нещо още по-важно.

Това бе единствената им възможност да се доберат до Стълба.

Стълбът трябваше да бъде поставен на мястото му преди зазоряване. Ако не го вземеха сега, японците щяха да излязат победители и светът беше обречен.

Сега беше единственият им шанс.

Джак рязко се върна в действителността и насочи вниманието си към кулите.

Свистяха куршуми.

Още един от хората на Вълка падна в зловонното катранено езеро.

Лавата продължаваше да се излива от върховете на първите две кули и да се стича на ручейчета по криволическите канали.

Рапирата крещеше по радиото:

— ... прикритие, по дяволите!

— Там! — викна Зоуи и посочи, и Джак видя двамата японски снайперисти — на другия проход, откъм Върха — точно когато един от тях стреля точно към него.

На крачка от Джак дясното ухо на Вълка избухна в кървави пръски, а мъжът до него рухна, улучен в окото.

— Стреляйте! — извика Вълка.

И наред всичко това, наред всички куршуми, крясъци и стичаща се лава, Джак Уест-младши се хвърли в действие.

Грабна своя МР-7 и автомата МР-5 на убития до него и извика:

— Зоуи! Вземай карабината и идвай с мен! Лили, скрий се някъде и не се показвай!

После се втурна напред — с бялата тениска, дочените панталони и пожарникарската каска. Изкуствената му лява ръка проблясваше. Зоуи хукна след него.

Проехтяха още изстрели. Двамата се носеха нагоре и надолу през лабиринта външни стълби на първата кула.

Стигнаха до един ъгъл. Следващото стълбище продължаваше около него и под тесен мост към следващата кула.

А на моста стрелците от отсрещния портал унищожаваша екипа на Астро — още двама от войниците от ГЕСГ бяха улучени. Астро и Рапирата, изправени пред превъзхождаща ги огнева мощ, се мъчеха да намерят прикритие зад мъртвите си другари и стреляха безполезно с пистолетите си към снайперистите.

— Зоуи! — извика Джак. — Един изстрел и продължаваме!

Зачака, притиснат до стената, а Зоуи коленичи зад него, насочи беретата и се прицели в стрелците при портала.

Стреля.

Единият снайперист отлетя назад.

— Страхотен изстрел! — извика Джак. — Давай сега напред!

И отново се втурнаха нагоре и надолу по стълбите на първата кула. Вече бяха мишена само за един снайперист, но изведнъж Джак осъзна, че със Зоуи са свалили якетата си — якетата, в които бяха техните „косове“. Нямаха абсолютно никаква защита.

Имаше и още една причина за тревоги — високо над тях лавата продължаваше да се стича надолу, струите ѝ се виеха по каналите като светещи змии.

Стигнаха до последния ъгъл преди моста, на крачка от огневата линия.

— Добре — каза Джак на Зоуи. — Пак имаш един изстрел. Когато изтичам на моста, на онзи ще му трябват около две секунди, за да се прицели в мен. През това време ще го свалиш.

— Ами ако не улуча?

— Трябва, Зоуи. Или ти застрелваш него, или той застрелва мен. Готови... сега!

Джак изскочи от прикритието и се втурна по моста, като стреляше и с двата автомата едновременно.

Видя как японският снайперист се прицелва през оптичния мерник и...

Баам!

Изстрел.

Джак не можеше да каже кой е стрелял.

За свой ужас видя горе проблясък от дуло и за един ужасяващ момент си помисли, че може би Зоуи не е успяла да стреля навреме, но част от секундата по-късно видя как черната глава на снайпериста се пръска в гаден фонтан от кръв и мозък — точно когато куршумът на японеца срязва каишката на пожарникарската каска на Джак.

Зоуи бе стреляла може би една стотна от секундата по-бързо от японския снайперист.

— Благодаря, Зоуи! Продължавам!

Втурна се по тесния мост, като прескачаше труповете на войниците от ГЕСГ, профуча покрай Рапирата и Астро и продължи към втората кула — състезаваше се вече сам срещу стичащата се отгоре лава.

Щом Джак стъпи на първото стъпало на втората кула, лавата започна да се излива от върха на уретата. Вече три реки магма се стичаха от върховете на първите три кули, всяка на различен етап от спускането си.

Джак не спря нито за миг.

Напрегнал мускули, той тичаше през лабиринта от стълбища, избираше ги по памет — нагоре, надолу, като се мъчеше да не докосва стената на кулата; в един момент я забърса и остриите ѝ като бръснач зъби разкъсаха ръкава на тениската му като хартия и оставиха гаден разрез на рамото му.

Разпраният ръкав само му се пречкаше, така че Джак го откъсна и напълно оголи окървавената си ръка.

Като тичаше с все сили, Джак стигна до моста към третата кула — той се изкачваше нагоре и по него имаше стъпала.

Мина по моста и се озова на средното ниво на кулата. Сега беше по-високо и подобните на змии потоци лава се стичаха много по-наблизо. Сияеха зловещо, докато се спускаха плавно по каналите.

Бяха почти на половината разстояние между върха и моста, по който Джак бе минал току-що.

Ако не вземеше Стълба и не започнеше да се спуска, преди лавата да е стигнала въпросната половина, щеше да остане в капан, в безизходица, обречен да чака мъчителната си смърт.

„Не можеш да спреш сега!“

Затича се по пътеката, която пресичаше третата кула, след което се втурна нагоре по стълбището от противоположната страна — то водеше към друг дълъг мост, по който се стигаше до четвъртата кула. Мина по него и продължи, вече главозамайващо високо, катереше се по изсечените в стената стъпала на най-горното ниво на кулата — само на метри от кипящата лава, която започна да се спуска по нейните канали — озова се на последния изключително стръмен мост — извисила се на невъобразима височина каменна пътека, която минаваше над бездната и водеше към върха на централната кула.

И изведнъж се озова на най-високата точка над кратера, във великолепия купол, в който се пазеше Третият стълб.

Ако имаше време за губене, Джак сигурно щеше да зяпне разкрилата се пред него гледка. В залата имаше златни колони, златен пиедестал и облицовани със златни листа тухли.

Но Джак нямаше време.

Така че просто грабна мътния продълговат Стълб от пиедестала и започна отчаяното спускане обратно.

Полетя надолу по стръмния мост и стигна четвъртата кула два метра преди потока лава.

През моста към третата кула, надолу по стъпалата, после през изсечения тунел в нея — изскочи навън точно когато лавата над него се раздели на три потока и плисна само на някакъв си метър зад пламналите му от тичане пети.

Надолу по втората кула, чиято горна половина вече бе изрисувана със светещи от лавата канали, подобни на живи червени вени. Тук трябваше да преодолее три стени и лавата се стичаше от

повече улеи и на повече места — и щом се озоваваше на някое стълбище, тя съскаше свирепо и те подгонваше надолу по същото стълбище; тръгнеш ли по един път, нямаш начин да се върнеш. Грешките бяха недопустими.

Втурна се към първата кула, като отчаяно се мъчеше да си спомни правилните стълбища. Прескочи един проточил се пръст лава, който беше пресякъл пътя му. Магмата вече го притискаше отвсякъде.

Рапирата вече се бе върнал на безопасно място на нивото на езерото и гледаше свирепо Джак. Зоуи и Астро се бяха задържали на последното стълбище и го очакваха с безпокойство.

Джак беше изтощен. Чуваше единствено бесните удари на собственото си сърце в главата си, примесени с накъсаното му дишане.

Опита се да се съсредоточи.

Трябваше да внимава на всяка стъпка...

Да не се препъне, да не се подхлъзне...

Лавата вече се стичаше навсякъде около него, капеше като едри капки дъжд, но на всеки завой той бе на няколко сантиметра пред нея.

И тогава се появи последното стълбище и Джак рискува да се усмихне... и се подхлъзна, и се просна тронаво по корем, сграбчил Стълба с всички сили; заплъзга се надолу по предпоследния участък, все така преследван от гладната за плътта му лава.

Опита се да се изправи, падна, погледна назад... и видя, че лавата всеки миг ще докосне стъпалата му... и изведнъж два чифта ръце внезапно го сграбчиха и го дръпнаха от нея.

Зоуи и Астро.

Понесоха го по последното стълбище миг преди лавата да потече по него, хвърлиха го на широката каменна плоча и скочиха след него точно когато цялото последно стълбище бе напълно залято от лавата.

Вече и четирите външни кули на лабиринта блестяха в червено, зрелищно осветени от стичащата се по лъкатушещите канали лава.

Джак се свлече до стената на кратера, на безопасната пътека, задъхан, пъшкац и стиснал Третия стълб на Машината.

— Докопах я тая малка гадинка.

Десет минути по-късно, след като дойде на себе си, Джак стана, облече си якето и подхвърли Третия стълб на Вълка.

— Пречисти го. Това нещо трябва да бъде положено на мястото му пет минути след полунощ.

Без да чака отговор, отиде при Лили и Зоуи и тримата тръгнаха към отсрещната страна на кратера.

— Да видим какво ще включва полагането на този Стълб.

След като Стълбът бе пречистен във Философския камък, екипът на Вълка (сведен вече до единадесет души — седем от ГЕСГ плюс Вълка, Рапирата, Астро и магьосника) побърза да ги настигне.

Всички тръгнаха по пътеката, която заобикаляше катраненото езеро. Тя свършваше при стръмно стълбище, което водеше към тъмно, подобно на тунел съоръжение, минаващо през стената на кратера.

Джак, Лили и Зоуи стъпиха на горната площадка на стълбището и се загледаха към тунела.

През него в далечината се виждаше огромната маса на обърнатата бронзова пирамида на Върха.

Самият тунел бе тъмен и притихнал, приличаше на тунел на метро. Каменните му стени и високият таван бяха неравни, тук-там с издутини. Навсякъде имаше черни ниши и кътчета; над основния път имаше подобно на балкон ниво.

— Тази изпъкналост не е естествена — отбеляза Джак. — Тунелът нарочно е построен така...

На равни разстояния по дължината на тунела имаше каменни драконови глави. Бяха великолепно изваяни, високи около метър и половина и се издаваха от стените, сякаш замръзнали насред атака; огромните им челюсти бяха зловещо разтворени.

— Дракони? — Вълка се намръщи.

— На мен ми приличат по-скоро на змии — рече Лили. — Да, змии. Виждате ли издутините по стените? Това са телата им.

— Права си... — Рапирата изглеждаше изненадан, че Лили може да е така наблюдателна.

Наистина беше права. Тунелът бе направен така, че телата на змиите сякаш се виеха около целия проход и го стискаха, създавайки всички тъмни кътчета и ниши.

Джак спря насред крачка.

Преброи главите.

Общо осем на брой.

— Осем глави... — прошепна той. — Змия с осем глави. Орочи... Залата на Орочи в Йоми... Ох, мамка му! Лили, Зоуи, прикрийте се! Веднага!

Без изобщо да чака отговор, сграбчи Лили и забута Зоуи пред себе си, като ги прикриваше с тялото си, след което ги запрати зад една от главите миг преди целият тунел да заехти от стрелбата от поне десетина тъмни ниши на горното ниво.

Трима от единадесетчленната група на Вълка от ГЕСГ бяха покосени на място, надупчени на решето, убити моментално.

Други двама се загърчиха конвулсивно, улучени от втория порой куршуми отгоре — куршуми, изстреляни от гарнизона на японските специални части, настанен в тунела, в това тясно гърло, на идеалното място за засада.

Джак си беше спомнил прехванатото японско предаване, което бе чел преди няколко дни: „Кажете на гарнизона в Йоми да остане на позицията си в залата на Орочи“.

Този тунел с неговото масивно изображение на осмоглавата змия бе Залата на Орочи, а адският подземен пейзаж — Йоми.

„По дяволите!“

Осъзна също, че японците е трябвало страшно много да се съдържат, за да не убият двамата разузнавачи, които бе пратил тук преди. Ако го бяха направили, щяха да се издадат, а те бяха натоварени с по-важна задача — да хванат в засада групата на Джак, ако се добере дотук, и да я унищожат веднъж завинаги.

Докато куршумите свистяха и другарите им от ГЕСГ падаха около тях, Рапирата, Вълка и Астро изстреляха няколко гранати от гранатомети М-60. Експлозиите проехтяха на горното ниво на тунела.

Джак и Зоуи също се включиха в битката, застанали гръб до гръб и отново защитени от „косовете“: стреляха по тъмните кътчета, образувани от огромните извивки на змията.

Когато очите му свикнаха с тъмното, Джак различи в сумрака фигури — бойци от японските специални части, всички с очила за нощно виждане, поради което приличаха на богомолки.

Изведнъж ярка жълта светлина освети целия тунел — Рапирата пусна в ход огнехвъргачката си. Фонтанът течен огън оплиска едната страна на горното ниво, обгърна в пламъци намиращите се там бойци и заслепи останалите заради очилата им.

Горящи фигури западаха от позициите си.

В хода на битката Вълка беше прострелян в ръката, което сякаш само го вбеси още повече и той откри унищожителен огън по противника — убиваше всеки вражески войник, който попадеше в полезрението му.

Сражението беше свирепо — куршуми свистяха, мъже рухваха, огнехвъргачката на Рапирата бълваше ослепителни езици, но накрая по-мощната и точна стрелба на хората на Вълка и Джак наред със закрилата на „косовете“ отне преимуществото на изненадата на японците.

Последният неприятел падна ранен и Рапирата го довърши с голи ръце с два брутални удара — първият го просна в несвяст, а вторият в носа го уби.

Заради засадата екипът на Вълка вече бе сведен от единадесет на шестима души, като всички оцелели, с изключение на един имаха една или друга рана; единствено Рапирата като по чудо се отърва от мелето без нито една драскотина.

Откриха труповете на дванадесет японски войници, всички облечени в черно, всички с очила за нощно виждане. На горното ниво намериха водолазно оборудване, пакети храна, вода и спални чували.

По време на престрелката Джак бе улучен в дясната ръка от някакво отчупено парче скала; раната кървеше силно и заедно с разреза на рамото от миниатюрните остриета на кулата дясната му ръка изглеждаше така, сякаш я е потопил във вана с кръв.

Зоуи, която също бе защитена от куршумите от „кос“, също бе улучена от рикошет в левия прасец. Болеше ужасно, но след няколко болкоуспокояващи можеше да куцука. За щастие, Лили се бе отървала без драскотина.

Тя и Рапирата бяха единствените в групата, които не бяха изпоцапани от собствената си кръв.

Докато огньовете догаряха и димът се разсейваше, Джак се добра до отсрещния край на тунела, видя третия и последен етап от този Връх и изпъшка:

— Последното изпитание.

ТРЕТИЯТ ВРЪХ

Стоеше на изсечена в склона на вулкана широка тераса, от която се разкриваше невероятна гледка.

Картината, която бе видял на цифровия апарат, неимоверно бе подценила Третия връх.

Обърнатата му бронзова пирамида доминираше над пространството пред него и се извисяваше над всичко като някакъв гигантски космически кораб. Както беше и при двата предишни Върха, тя започваше от тавана на пещерата и увисваше над черна бездна.

Но с една важна разлика.

Тази пирамида бе обкръжена от езеро кипяща лава, която преливаше през ръба на бездната в идеален кръгъл „лавопад“. Кръгло корито малко под ръба улавяше лавата и вероятно я връщаше по някакъв начин обратно в системата горе.

Единственият начин да се стигне до пирамидата бе дълъг, подобен на език каменен улей, който минаваше над бездната като недовършен мост. Малка река лава течеше по него като през преливник, стигаше до самия връх на пирамидата и се изливаше на тънка струя в бездънната пропаст.

За да се добере до улея и пирамидата, човек трябваше да премине висока каменна пътека и две кули, свързани с тесен мост — всичко това високо над езерото лава.

Вниманието на Джак обаче бе грабнато най-силно от онова, което бе на самия край на тази пътека, на нивото на езерото — нещо като каменен пристан.

След двадесет минути Джак стоеше на пристана, само на стъпка над сияещото езеро лава.

Горещината беше непоносима и изгаряше гърлото му. Отново се наложи да покрие устата си с влажна кърпа. Останалите направиха същото.

— А стига бе... — промълви Зоуи, загледана към улея.

— Това е самоубийство... — обади се Рапирата.

— Японците нямат същото отношение към самоубийството, каквото е нашето — рече Джак. — И никога не са го имали.

Две украсени каменни канута чакаха в отделни ниши на пристана. Всяко имаше две места и като че ли бяха изработени от същия устойчив на лавата материал, който изграждаше и самия пристан — с тази разлика, че тези канута несъмнено бяха построени така, че да плават по лавата.

Ако човек бутнеше едно от пристана, течението щеше да го отведе право при улея и по него до върха на пирамидата.

Единственият проблем бе, че нямаше начин да върнеш кануто обратно срещу течението. Идеята бе очевидна — пускаш се по улея, полагаш Стълба и после политаш в бездната.

Еднопосочно плаване.

Магьосникът на неета каза нещо на гръцки. Лили преведе:

— Казва, че най-великата смърт е тази в чест на Нефтис, Тъмното слънце. На един от нас би трябвало да се окаже честта да умре, полагайки този Стълб.

— Е, и кой ще прояви благородство и ще се принесе в жертва? — изсумтя Рапирата.

Джак се взираше в улея и тънката ивица лава, течаща по него.

— Аз — рече Вълка.

Странното бе, че не гледаше към пирамидата, когато го каза, а в посоката, от която бяха дошли.

Бяха им нужни три часа да ги намерят — час да се върнат до входа на пещерната система, час да претърсят останките и час да се върнат при пристана, но си заслужаваше.

Както се беше надявал Вълка, в останките на супертанкера — който сега лежеше в езерото лава и бавно, сантиметър по сантиметър, потъваше — откриха две лебедки с дълги стоманени въжета.

— Добра идея — каза Джак, докато завързваха въжетата към двете канута.

— Час? — попита Вълка.

Лили си погледна часовника.

— Единайсет и половина. Разполагаме с трийсет и пет минути.

Двете канута се отделиха от пристана и се понесоха в потока лава едно след друго, като размотаваха стоманените въжета.

Вълка и Джак бяха в първата лодка, а втората беше празна — бе завързана за кърмата на тяхното кану с въже и ги следваше по настояване на Джак, като резервен вариант за измъкване, ако се случи нещо непредвидено. Всяко кану теглеше отделно стоманено въже — друга предпазна мярка.

Рапирата, Астро и Зоуи стояха при едно малко, подобно на форт съоръжение в горната част на стълбището непосредствено преди пристана и оттам управляваха лебедките и развиваха въжетата, които трябваше да не позволят на лодките да пропаднат през ръба — като през цялото време внимаваха въжетата да останат над лавата. Рапирата и Астро бяха при лебедката за първото кану; Зоуи се грижеше за другата.

Лили остана на пристана и се взираше напрегнато в Джак.

Канутата бавно се понесоха към устието на улея на ръба на големия кръгъл „лавопад“.

С помощта на течението, кабелите и двете каменни плочи, които използваша като гребла, Джак и Вълка насочиха лодките към улея. Приличаха на бандити от Дивия запад с кърпите на устата и електроженистките маски, които предпазваха очите им от ужасната жега.

Канутата влязоха в улея и бордовете им застъргаха по стените — пасваха идеално на ширината му.

Докато двете свързани лодки бавно се плъзгаха напред, Джак гледаше как огромната бронзова пирамида се извисява над него. Беше неимоверно грамадна. Виждаше върха ѝ на самия край на улея — срязан, очакващ полагането на своя Стълб.

Надникна през борда и стената на тесния улей и видя бездънната пропаст под Върха.

„Господи!“

Канутата приближаваха края на канала.

— Сега внимателно — каза Вълка по радиото. — Отпуснете още малко.

В отговор Рапирата и Астро започнаха да развиват макаратата много бавно, сантиметър по сантиметър, докато първото кану не се озова на самия ръб на улея, точно над малкия „лавопад“ и директно под срязания връх на пирамидата.

По време на цялата деликатна операция, която последва, Джак не откъсна поглед от баща си.

Вълка бе буквално покрит с кръв — блестяща струйка се стичаше от раненото му ухо по врата, ръцете му бяха целите червени.

Вълка обаче сякаш не забелязваше страховития си външен вид или не го бе грижа за него — толкова силно се бе съсредоточил върху пирамидата и полагането на прозрачния диамантен Стълб — който, разбира се, бе изцапан с кървавите му пръстови отпечатащи.

Джак погледна собственото си мръсно тяло. Бе покрит с нечистотии и сажди, дясната му ръка също бе хлъзгава от кръв.

„Ама че сбъркана мисия се оказа.“

— Добре, задръжте така! — извика Вълка. — На позицията сме. Колко е часът?

— Дванайсет без четири — отвърна Лили по радиото.

— Добре. Ще поставя Стълба на мястото му...

Чу се рязко изсвистяване, Рапирата бе хвърлен на парапета и изпусна макаратата. Астро изведнъж бе дръпнат напред от внезапната допълнителна тежест, но макар да изпусна около педя въже, успя да се захване здраво.

Долу при върха на пирамидата първото кану рязко подскочи напред, при което Вълка — който тъкмо слагаше Стълба — залитна към бездната, но успя да протегне ръка и да се задържи за самата пирамида в мига, в който Астро овладя лебедката.

— Какво, по...? — изръмжа той, но беше прекъснат от автоматичния откос, който улучи пирамидата, канутата и улея около него.

Вълка се метна по корем зад ниските каменни бордове на лодката.

Зад него Джак се извъртя, отпусна се на коляно и затърси стрелеца.

Откри го — отблясъци от дуло на ръба на вулканичния кратер. Последният останал японски снайперист.

Джак стреля и големият му „Дезърт Игъл“ изтрещя; но знаеше, че точната стрелба с пистолет е немислима на такова разстояние.

— Зоуи! — извика той по радиото. — Снайперист!

— Заемам се! — прозвуча отговорът.

Горе на форта двама от тримата останали щурмоваци на ГЕСГ зад Зоуи паднаха сред фонтани кръв. Зоуи приклепна, заклепна лебедката за парапета, вдигна беретата и се помъчи да открие снайпериста.

Намери го и изстреля откос, който го принуди да се скрие, което даде миг отдых на Джак и Вълка. Астро, който сам се бореше с вързаното за кануто им въже, също успя да намери така нужното му прикритие.

Часовникът на Джак показва 12:03.

— Трябва да поставим Стълба! — извика той на Вълка.

Вълка вдигна глава... точно когато един изстрелян от японеца куршум рикошира от каменното кану и профуча на сантиметри от лицето му. Наложил се отново да залегне.

Бяха приковани на място.

— Трябва да координираме това — каза Джак по радиото. — Зоуи! Нужен ни е преграден огън, за да можем да положим Стълба. На три, две, едно... Сега!

Зоуи моментално се надигна и отново изстреля откос, принуждавайки японеца да се скрие. Вълка използва момента да скочи на крака. Джак го хвана за колана и той се наведе ниско над носа на кануто, над края на улея и зейналата черна бездна, и посегна нагоре с пречистения Стълб, протегна се, протегна се, протегна се и...

... японският снайперист отново се показа и изстреля още един откос. Куршумите профучаха около пирамидата; един се заби в лявото рамо на Вълка и от него блисна фонтан кръв.

Вълка изрева от болка, но въпреки това се пресегна още по-напред и заби пречистения Стълб в гнездото на върха на пирамидата.

Секунди след като Вълка положи Стълба и Джак го дръпна назад в кануто, часовникът удари 12:05 и грамадната пирамида започна да вибрира застрашително, след което изстреля ослепителен лазерен лъч надолу в бездната. Ярката бяла светлина изпълни гигантската пещера и миг по-късно угасна.

Джак усети как го заля вълна от облекчение. Бяха оцелели при поредния Врѳх. Сега единственото, което искаше, бе да се разкара оттук.

Вълка обаче искаше да получи Стълба и наградата му. Джак смѳтно си спомни каква бе тя — зрение или нещо подобно — но точно в момента изобщо не му пукаше.

След като се беше провалил в опита си да ги спре да положат Стълба, японският снайперист вече стреляше на пѳлен автоматичен по тях и по форта, по-скоро от отчаяние и безсилна ярост, отколкото по друга причина.

И именно тогава улучи Астро — два пѳти.

Куршумите се забиха в ръката и крака му и той изрева точно когато Зоуи пусна един брилянтно насочен куршум, който се заби в устата на японеца и прѳсна тила му, слагайки край на стрелбата му.

До нея Астро рухна на земята и изпусна лебедката, която дѳржеше пѳрвото кану.

Пѳрвото кану, и без това надвиснало застрашително над края на улея, внезапно полетя напред.

Джак усети движението под краката си и за миг видя бъдещето — лодката щеше да се преобърне през рѳба и да полети в бездната!

С бързината на котка той скочи назад във второто кану, обърна се и видя как Вълка грабва заредения Стълб от върха на пирамидата.

— Скачай! — извика Джак.

Пѳрвото кану под него беше само на сантиметри от преобръщането през рѳба. Вълка направи две крачки към кърмата и скочи с протегнати рѳце...

... в същия момент, в който Джак се пресегна от второто кану, наведен през носа...

... и окървавените му длани хванаха не друго, а Стълба в дясната ръка на Вълка.

Озоваха се в най-необичайната позиция — Джак в осигуреното второ кану, Вълка в неосигуреното първо, стиснал с бедра кърмата му, и двамата наведени над лавата между двете лодки, сграбчили двата края на Стълба.

И точно тогава с Джак се случи нещо изключително странно.

В ума му внезапно проблесна светлина и за някаква част от секундата той се озова на друго място, в друго време.

Беше като сън, в който той падаше, падаше бавно през въздуха под обърнатата бронзова пирамида.

Отначало си помисли, че преживява отново падането от пирамидата на Втория връх, но това беше различно, този Връх беше различен.

И този път цял самолет падаше заедно с него — огромен черен „Боинг 747“, който приличаше на „Халикарнас“, но имаше едно, а не две крила. Грамадната машина скриваше пирамидата над Джак, пирамида, която ставаше все по-малка и по-малка, докато той пропадеше все по-дълбоко и по-дълбоко в бездната, летеше шеметно към смъртта си...

Примигна и се върна в настоящето, без да има представа какво означава това шантаво видение, и отново се озова вкопчен в същия Стълб, в който се бе вкопчил и баща му и който ги свързваше в двете канута.

— Дръж се, Джак! — извика гласът на Зоуи в ухото му. — Ще те изтеглим!

В следващия момент двете канута се задвижиха обратно по улея, дърпани от въжето на втората лодка. Зоуи и Рапирата навиваха макарата; куршумът бе улучил втория син на Вълка право в бронирания предпазител на гръбначния стълб и само го бе съборил на земята.

Двете канута се върнаха на пристана и двамата Джак Уест, Старши и Младши, се свлякоха на твърда земя, без да пускат омазания с кървави отпечатащи от пръсти диамантен Стълб с пулсираща течна сърцевина.

— Тате! Ти успя! — Лили го прегърна.

Рапирата вдигна на крака Вълка, който все още не пускаше заредения Стълб. После хладнокръвно насочи пистолета си към тила на Джак и...

— Не! — викна Вълка.

— Вече не ни е нужен! Трябва да го убием!

— Не, Рапира — каза Вълка с тон, който изненада Джак. Никога не бе чувал баща си да говори така — с тихо уважение. Вълка се обърна към него: — Ти току-що... ми спаси живота... Защо?

Джак дълго не отговори.

— Аз не съм като теб — каза накрая.

Вълка го погледна.

— Определено не си. Не съм склонен към прояви на благодарност или милост, синко, но днес ще направя едно-единствено изключение. Няма да те убия. Хайде, Рапира.

Обърна се и си тръгна. Рапирата изгледа кръвнишки Джак, преди да го последва.

Вълка, Рапирата и магьосникът на неета тръгнаха по стълбите зад пристана със заредения Стълб.

Спряха за момент на форта при ранения преbledнял Астро. Рапирата го огледа и поклати глава.

— Жив е, но ще е сериозен товар, ако го мъкнем по целия път назад. Ще ни забави.

— Остави го — каза Вълка. — Не бива да закъсняваме за подводницата.

Така, съпровождани само от магьосника на неета и един от четиридесетте бойци на ГЕСГ, които бяха тръгнали за Третия връх, Вълка и Рапирата тръгнаха към наводнения вход на пещерната система.

Вълка водеше, крачеше енергично по високия тесен мост.

Рапирата, единственият, който се беше измъкнал от това ужасно място без нито една драскотина, го следваше. Хвърли потаен поглед назад към Джак и небрежно изпусна една граната в малката наблюдателница в центъра на тесния мост.

След секунди тя се взриви и сред грамаден облак прах средната част на моста се разлетя на парчета. Мостът рухна в езерото лава, и между двете кули, от които се стигаше до пристана, зейна широка пропаст...

... и така Джак и другите останаха затворени в тъмното сърце на Третия връх на Машината.

При неочакваната експлозия Вълка се обърна и видя разрушения мост. Изглежда Рапирата, но не каза нищо.

Просто продължи напред.

Джак поклати глава и каза кисело:

— Изобщо не го очаквах.

Огромната бронзова пирамида се извисяваше над него. Джак се качи на малкия форт, за да прегледа Астро.

— Как ще се измъкнем оттук? — попита Лили.

— Ще намерим начин, хлапе. — Джак извади спринцовка от пакета си за първа помощ и заби иглата в крака на Астро. — Това ще притъпи чувствителността на крака ти, докато извадя куршума.

Астро се намръщи.

— Но въпреки това ще боли адски — добави Джак, взе пинцети и се зае да намери куршума в прасеца на Астро.

Въпреки упойката Астро пъшкаше от болка.

Джак най-сетне извади окървавеното парче олово и Астро се отпусна по гръб, задъхан. Джак започна да превързва раната.

— Защо спаси Вълка? — малко остро попита Лили. — Той уби Магьосника.

Джак не вдигна очи към нея.

— Както вече казах, аз не съм като него.

— Но той е лош. Трябваше да го оставиш да падне и да умре.

Джак спря работата си за момент и я погледна.

— Да убиеш някого е ужасно, Лили. И не е от нещата, които можеш с лека ръка да пожелаеш на когото и да било. Убивал съм доста

хора през живота си, но само когато те са се опитвали да убият мен или някой, когото обичам. Но дори тогава това нито веднъж не ме е направило щастлив или удовлетворен. Повярвай, убийството е нещо, което никога не би поискала да направиш.

— Но той...

— Знам. Виж, в момента си ядосана и аз те разбирам. Но ако искаме да спечелим това, ще трябва да го направим, като сме истинските себе си, като сме такива, каквито сме.

— Какво искаш да кажеш?

Джак въздъхна.

— Баща ми не се интересува от никого, освен от самия себе си. Той взема каквото иска и не му пука кой бива наранен междувременно. Убива хората, които застават на пътя му. Аз не го правя. И ако някога го направя, с нищо няма да се различавам от него. Да, искаше ми се да го видя как си плаща за онова, което направи с Магьосника, но първият ми инстинкт винаги е да спася някого, а не да го гледам как пада. Такъв съм. Ако го бях оставил да полети в бездната, когато можех да го спася, щях да се превърна в него. А нямам никакво желание да бъда като него.

— Хмм... — Лили се намръщи. Не беше съвсем удовлетворена.

— Зоуи — каза Джак, докато продължаваше да превързва крака на Астро. — Каква беше наградата за полагането на Третия стълб? Зрение?

— Да. Но не съм сигурна, че разгадахме какво означава това.

— Е, аз определено видях нещо, когато докоснах Стълба.

Описа им мимолетната картина, която бе видял, докато бе стискал заредения Стълб с окървавените си ръце — фантастичното видение как пада под някакъв Врх с еднокрил черен самолет, падащ заедно с него.

— Веднъж разговаряхме с Магьосника — каза Джак. — Той така и не намери категоричен отговор на това какво означава зрение, но имаше една теория.

— Каква? — попита Лили.

— Каза, че наградата зрение е способността да видиш собствената си смърт.

Нито Зоуи, нито Лили знаеха как да отговорят на това.

Джак приключи с превързването на Астро, праметна едната му ръка през рамото си и му помогна да се изправи. Младият морски пехотинец заподскача на здравия си крак.

— Как е?

— Боли ужасно, но ще се справя. Хей, ти поне не ме остави да умра тук, както направи онзи задник командирът ми. Как можеш да ми помагаш след онова, което ти направих?

— Не си го направил ти. Мислел си, че изпълняваш легитимни заповеди. — Джак сви рамене и кимна към Лили. — Като се изключи това, причините са същите, които обясних на нея.

Загледа се към конуса на вулкана и взривения мост, който водеше към него.

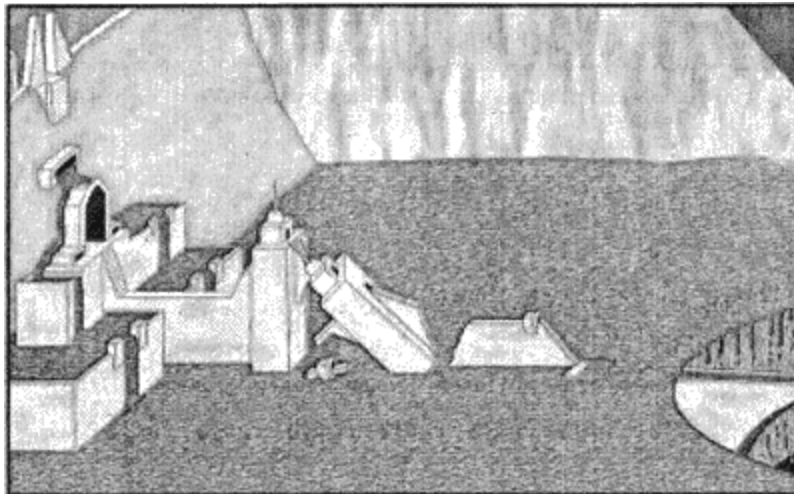
— Така. Какво ще кажете да измислим как да се махнем от това забравено от Бога място?

Два часа след като Вълка ги изостави, в огромната подземна кухня проехтя втора експлозия.

Бе предизвикана от връзка гранати (целия запас на Джак, Зоуи и Астро), която Джак спусна с помощта на едното стоманено въже до основата на тяхната кула.

Другото въже бе вързано за халката на една граната и той рязко го дръпна и се втурна към форта над пристана.

Гранатите се взривиха в огромна експлозия в основата на кулата и секунда по-късно тя бавно се наклони, подобно на отсечено дърво, през останената от Рапирата пропаст, стовари се с колосален трясък върху втората кула и остана да лежи под опасен наклон от трийсет градуса. Имаха мост над празнината.

— Бързо! Преди да е паднала! — извика Джак, подхвана Астро и се затича нагоре по наклонената кула... цялата структура застана застрашително.

Лили изтича отпред и малката група забърза нагоре по падналата кула, стигна до острия ѝ връх и скочи на равния горен корниз на все още изправената втора кула.

— Не спирай! — извика Джак на Лили. — Бързо към вулкана!

Всички се затичаха по тясната издигната пътека, водеща към вулкана. Стигаха на безопасно място точно когато падналата кула събори и стоящата. С оглушителен стон на трошаци се камъни двете паднаха настрани в езерото, като вдигнаха огромни пръски лава и повлякоха със себе си половината от пътеката.

Подобно на някакъв жив хищник лавата се зае да погълне двете кули и не след дълго единственото, което остана между вулкана и пирамидата на Третия връх, бе ниският каменен пристан и част от пътеката зад него, сега превърнали се в остров насред кипящото езеро.

На Джак му трябваха няколко часа, за да се добере до входа на Върха. Напредваха бавно — Лили и куцащата Зоуи вървяха отпред, а той ги следваше, като поддържаше Астро.

По пътя преровиха позицията на японците в тунела и взеха храна и вода... както и водолазната екипировка, с чиято помощ войниците бяха влезли през потопения в океана вход.

Накрая застанаха при наводнения вход на Върха. Сияещото езеро лава беше зад гърба им, а пред тях се плискаше тъмната вода. Вълка не се виждаше никакъв.

Астро каза, че Вълка споменал нещо за подводница, но тя явно вече беше отплавала.

— Какво ще правим, когато излезем? — попита Лили. — Японските кораби са си там, както и стрелците по скалите.

Джак помогна на ранените Зоуи и Астро да си сложат водолазната екипировка.

— Надявам се, че Вълка е имал план, който би могъл да ни позволи някак да стигнем до брега и да повикаме Скай Монстър. Едно знам със сигурност — не можем да останем тук.

И така тръгнаха, надянали водолазните костюми на японците.

Джак дърпаше Астро през тъмносинята мъгла, а Лили помагаше на Зоуи. Заплуваха покрай гигантските стълбове на входната зала.

Накрая излязоха от подобния на хангар вход — усещаха ритмичното дърпане на океана, докато се издигаха нагоре.

Изплуваха на повърхността.

Джак показва главата си над водата, изплю мундщука, огледа се и каза:

— Ох, мамка му.

Свирепият дъжд шибаше лицето на Джак, докато той гледаше брега на Хокайдо.

Картината бе съвсем различна от предишната.

Корабите на японския флот бяха отстъпили и сега представляваха далечни петънца на хоризонта.

Подводницата на Вълка — малка американска машина клас „Стърджън“ — бе заобиколена от шест тежковъоръжени руски хеликоптера „МИ-48“, клонинг на „Чинук“, и пет щурмови вертолета „Хинд“.

Дванадесет изстребителя „МИГ“ прелетяха с гръм отгоре, за да държат японските кораби настрана.

— Кои са тези, по дяволите? — попита Джак. — Руснаци?

Веднага ги забелязаха и тъй като нямаше къде да избягат, ги изтеглиха на една от транспортните машини.

В мига, в който се озова на борда на хеликоптера, мокър и изтощен, Джак бе обкръжен от шестима командоси от руските специални части, въоръжени с картечни пистолети VZ-6 „Скорпион“.

— Капитан Уест? — извика командирът им през грохота на роторите. — Капитан Джак Уест-младши, да?

— Да! — отвърна Джак.

Прас.

Ударът дойде отстрани, от един от другите руснаци, и Джак рухна на стоманения под. Смътно чу писъка на Лили, преди всичко да потъне в мрак.

МИСИЯ В ШОТЛАНДИЯ ИЗВОРЪТ НА ЧЕРНАТА ТОПОЛА

МИСИЯ В ШОТЛАНДИЯ. ИЗВОРЪТ НА ЧЕРНАТА ТОПОЛА

*Шотландия
12 март 2008
6 дни преди четвъртия и петия краен срок*

**Шотландия
12 март 2008
6 дни преди четвъртия и петия краен срок**

СЕВЕРНА ШОТЛАНДИЯ

12 март 2008, 07:00

Високоскоростният влак летеше през възвишенията на Северна Шотландия. Мрачно небе докосваше мрачни планини, издигащи се над мрачни, покрити със сняг долини. Беше два градуса над нулата, но пронизващият вятър създаваше впечатлението, че е много по-студено.

Влакът се понесе с грохот през тунел.

В първокласното купе в началото на влака Лаклан Адамсън поклати глава.

— Не знам, Джулиъс. Първо онези издигнати преди пет хиляди години камъни при Стоунхендж. Сега пък крадем древноегипетска чаша от Британския музей. Какво следва? Да отмъкнем скъпоценните камъни от шотландската корона ли?

— Ние спасяваме света — отвърна Джулиъс. — Освен това в Британския музей си нямат представа колко важна е въпросната чаша. Ние поне я използваме. Сериозно, онези изобщо не подозират колко специални са някои от експонатите им. Като онази статуя от Великденския остров в кафето. Тя е една от само четирите моаи, изработени от базалт. А те са я изтипосали в кафето. Помниш, когато бяхме на Великденския остров...

— Били сте на Великденския остров? — обади се Стреч.

— Аха, през две и втора. Страхотно място — отвърна Джулиъс.

— Каква всъщност е историята на тамошните статуи? — попита Стреч.

— Ами... — Джулиъс потри длани. — В течение на седемстотин години островитяните са създавали своите огромни статуи, наричани моаи. Изработили повече от хиляда и двеста с най-различни размери, от метър и осемдесет до абсолютни чудовища, извисяващи се на единадесет метра и тежащи осемдесет тона. Но почти всички те са направени от туф, вид вулканична скала. Само четири били изваяни от базалт, който е много по-твърд и съответно изработката им е отнела много повече време.

— А през хиляда осемстотин шейсет и осма англичаните откраднали само две моаи, като и двете били от базалт — каза Лаклан. — Знаели са точно какво търсят — редките базалтови статуи. Знаели са, че са специални. За разлика от днес.

— Островът е наистина страхотен — каза Джулиъс. — Сериозно, ако преживеем всичко това, някой ден трябва да идеш там. Обикаляхме с раници с две готини американски студентки по антропология, Пени и Стейси Бейкър. Господи, така й бях хвърлил око на Стейси. Помниш ли я, Лаки? Стейси Бейкър?

За миг на лицето на Лаклан се изписа шок.

— Какво... о, да, разбира се... беше... приятна.

Джулиъс го усети. Очите му се присвиха.

— Приятна или *приятна*, братко?

Лицето на Лаклан пламна.

— Джулиъс, винаги съм искал да ти кажа за Стейси, но така и не ми се отвори възможност...

Челюстта на Джулиъс увисна.

— Чукал си Стейси Бейкър? На Великденския остров?

— Да... една нощ, след като ти заспа...

— Знаеше, че я харесвах!

— Просто... ами... просто се случи, Джулиъс...

Джулиъс побесня.

— За подобни неща не може да се каже просто се случи! Лъжеш, коварен предател такъв. Ще ти дам ново прозвище — Юда...

— Момчета! — обади се Мечо Пух зад лаптопа си. — Хайде потихо, ако обичате! Току-що получих съобщение от Скай Монстър. Казва, че е някъде край Владивосток. Изгубил е контакт с Джак в Хокайдо, но тъй като времето за полагане на Третия стълб мина, а светът все още си е тук, според него Джак е успял да се справи.

— Или се е справил някой друг — каза Стреч. — Така че нека да изясним мисията ни. Преди да бъдат положени на своите Върхове, последните три Стълба трябва да бъдат пречистени два пъти, във Философския камък и в Чашата, „в чистите води на Извора на Черната топола“, така ли?

— Точно така — потвърди Лаклан.

— И ние разполагаме с Чашата — каза Джулиъс; продължаваше да се мръщи на брат си.

— Значи трябва да намерим въпросния мистериозен извор. — Стреч погледна близнаците. — И вие мислите, че той е тук някъде?

— Не ние — отговори Джулиъс. — Магьосника. През цялото време си е било на обобщаващия му лист. Ние само го потвърдихме в някои от писанията на Исак Нютон.

В този миг, сякаш по даден знак, влакът излетя от тунела и се разкри драматичен ландшафт — дълго, почти зловещо гладко езеро, забулено в мъгла и притиснато от двете страни от планини, които се потапяха право в него.

Може би най-прочутото езеро на света.

Лох Нес.

След като Джак натовари близнаците със задачата да намерят Извора на Черната топола, тъкмо Джулиъс направи решителното откритие.

Отправната му точка бе първоначалното споменаване на Извора в надписа от Сакара:

*„Пречисти последните три също в моята купа,
в чистите води на Извора на Черната топола.
Направиш ли го, Близнакът на Ра
ще бъде удовлетворен
и ще изсипе даровете им върху теб.“*

Докато останалите търсеха споменавания за черни тополи в историческата и научната литература, Джулиъс за незнайно кой път бе погледнал обобщителния лист на Магьосника и бе забелязал нещо:

НАГРАДИ
(според Рамзес II от Абидос)

1. Знание
2. Топлина
3. Зрение
4. Смърт
6. Власт

ВЕЛИКАТА МАШИНА

Стълбове???

Но какво означават ТРИЪГЪЛНИЦИТЕ?

ШЕСТТЕ СТЪЛБА

- Продълговати нешлифовани диаманти;
- Трябва да бъдат „пречистени“ от Фил. камък, преди да бъдат поставени в Машината;
- Местонахождение? Великите домове на Европа; Може би „Петимата воини“???

ТРЯБВА
да са налични Са-Бенбен И Философският камък! Те са в основата на всичко!!!

Скоростта на приближаване трябва да се изчисли. Обади се на близнаците!

Са-Бенбен
(или „Огненият камък“)
Взаимодейства по уникален начин с всеки от шестте Рамзесови камъни:

1. Философският: пречиства Стълбовете.
2. Стоунхендж: дава местоположението на върховете на Машината.
3. Делфи: позволява наблюдаването на Тъмното слънце.
4. Плочки: съдържат последното заклинание.
5. Жертвен: дава датите, на които трябва да бъдат поставени Стълбовете.
6. Чаша: неизвестно.

16 467 X 365.25
Средна скорост = 125,445 км/с
Максимален резултат през 1962 г. – 10,57
Но през 1991 г. е 10,72. Расте.

Залязване и изгряване на Титан (дек. 2007)
Връзка?
Евентуална възможност за наблюдение?

 Яйце на Фаберже – алхимически трудове на Нютон
Изворът на Нес...?
Равноденствие/Великден'08

Беше там, в най-долната част на листа.

„Изворът на Нес...?“, изписано с почерка на Магьосника, точно между „Яйце на Фаберже — алхимически трудове на Нютон“ и „Равноденствие/Великден'08“.

Това споменаване не се поддаваше на обяснение до този момент — докато не се наложи да търсят някакъв специален извор.

Бяха направени някои сравнения.

Първо близнаците установиха, че черните тополи растат само в северни страни като Шотландия. Освен това потърсиха някакви връзки между единствения воин от „Петимата“, който би могъл реално да има връзка с Лох Нес — Наполеон, но не откриха такива.

Потърсиха връзки и с Исак Нютон и алхимическите му трудове, тъй като се появяваше много близко до „Изворът на Нес“ на листа на Магьосника. И именно Джулиъс откри споменаване на езерото в едно от писмата на Исак Нютон до Кристофър Рен, което за щастие бе сканирано и публикувано в интернет:

„Скъпият Едмънд е открил в онези негови ужасни руини при Лох Нес стар кладенец, със странна черна топола, растяща през камъните...“

— „Скъпият Едмънд“ е сър Едмънд Халей, близък приятел на Нютон и прочут астроном, на чието име е кръстена кометата — обясни Джулиъс. — Халей бил много богат и притежавал големи имения из цяла Британия, включително и едно на източния бряг на Лох Нес. Сега теренът е общински.

И така те скочиха в първия влак на север и поеха към възвишенията на Шотландия и прочутото езеро с чудовището.

Разположено в суровия север на Шотландия, Лох Нес е дълбоко пресноводно езеро, изключително дълго и много тясно. Дължината му е приблизително 40 км, но ширината му едва достига километър и половина.

Покрай северния му бряг минава шосе А82 и затова именно там, в северната част на езерото, човек може да намери хотелите и приютите за туристите, дошли да видят чудовището.

Източният му бряг обаче е друга история.

Районът като цяло е слабо населен и по тази страна не минават важни пътища. А южният му бряг до голяма степен си остава недокоснат пустош — с гори, които се спускат чак до самото езеро, тук-там някоя странна изолирана ферма, назъбени скали и възвишения. Това е сурова земя и малко хора ходят там.

С помощта на архивите от 80-те години на 17 в. екипът откри земята, където навремето се намирало шотландското имение на Едмънд Халей, и потегли нагам с взета под наем високопроходима „Тойота Ланд Крузър“.

Над езерото бе надвиснала гъста мъгла. Ръмеше. Студеният вятър бе принудил всички да обуят кубинки и да навлекат дебели якета с качулки.

Четири дни близнаците, Мечо Пух и Стреч обикаляха пеша или с гумена моторна лодка и търсеха следи от развалини или древен извор сред гъстата гора покрай езерото.

Джулиъс бе начумерен и все още сърдит от признанието на брат си, че се е уредил със Стейси Бейкър на Великденския остров преди шест години.

Лаклан не му обръщаше внимание.

— Повечето руини в този район всъщност са построени върху още по-стари развалини на стратегически места, които не са се променили особено през Средните векове — каза той. — Мястото, което е било важно за някое древно племе, е било важно и за следващите племена и народи. Така че търсим нещо по-старо от съществуващи развалини.

Освен това обясни, че навсякъде из Британските острови имало свещени извори и кладенци. Примитивните племена като келтите почитали минералните води, бликащи от земята, както и лечебната им сила. Римляните ги използвали като бани, а през Средновековието монасите издигали върху тях църкви, какъвто е примерът със „Сейнт Освалд“ в Къмбрия.

— В пустините на Арабия също има няколко почитани извора, наричаме ги ейни — каза Мечо Пух. — Баща ми веднъж ми каза, че мистиката около тях се дължи не само на утоляването на жаждата на пътниците, но и на вярването, че изворът е свързан с енергията във водата, която идва от земята — хората умират, погребват ги, а после душите им се издигат във водите на изворите.

Та значи търсиха цели четири дни. Вечер, седнали в багажника на джипа, близнаците включваха компютрите си и се опитваха да решат другата задача — местоположението на Четвъртия връх. Според оригиналните фотографии на Стоунхендж по време на светлинното шоу той беше някъде из Британските острови.

И в края на четвъртия ден, докато седеше в гумената лодка с Лаклан, Мечо Пух видя нещо.

— Хей! Вижте!

Плаваха в тясно заливче между покрити с мъх канари и надвиснали над тях дървета. Погледът му бе привлечен от някаква малка пещера в дъното, почти скрита от растителността.

Точно след входа, зад зеления балдахин Мечо Пух видя висок до глезените зид от правоъгълни камъни. Беше изронен от вековете и влагата дотам, че почти не личеше на фона на стените на пещерата.

Макар и съвсем нищожни, това бяха останки от много старо съоръжение, дело на човешка ръка — преграда, помисли си Мечо Пух, докато я прескачаше — но в страна с великолепни руини на замъци и митични чудовища тази малка пещера явно бе подминавана като дребна и незначителна.

Малко ручейче изтичаше от пещерата и църцореше немощно в черните води на езерото.

Мечо Пух влезе по-навътре в пещерата и откри извора.

Кръгъл каменен кладенец с диаметър педя и малко, изидан от стари камъни, покрити с лигав зелен мъх.

Включи фенерчето си, разчисти мъха...

... и веднага видя изрязаните в камъка шарки.

Беше изображение на дърво с множество клони, които продължаваха от камък на камък — или, както се беше изразил Нютон, „растящи“ през тях.

Черно дърво.

Черна топола.

Мечо Пух, Стреч и близнаците се събраха в пещерата и впериха очи в малкия дървен кладенец. Единственият звук бе тихото ромолене на водата.

— От най-незначителното произлиза най-могъщото — тихо рече Мечо Пух.

— Нима това ручейче ще спаси планетата? — облеци се Джулиъс.

— Определено не е кой знае каква гледка — отбеляза Лаклан.

— Не говорех на теб, предател такъв...

— Върху камъните покрай клоните на дървото има надпис — каза Стреч, който се беше навел над кладенеца с фенерче в ръка и правеше снимки от близък план.

— Виждаш ли някакви символи, които да са свързани с Върховете и най-вече с Четвъртия? — попита Мечо Пух.

— Аз лично не виждам — каза Лаклан, който също снимаше.

— Както не видя любовта ми към Стейси Бейкър — промърмори Джулиъс.

— И какво ще правим сега? — попита Стреч.

Мечо Пух сви рамене.

— Ще съберем толкова изворна вода, колкото можем да носим.

След час бяха напълнили десет двулитрови пластмасови бутилки с вода от кладенеца — достатъчно, за да препълни няколко пъти Чашата.

— Това би трябвало да ни стигне — каза Мечо Пух.

Преди да излязат, Джулиъс напълни празната си бутилка от „Гейторейд“ със свещената вода на Извора.

— Джулиъс! — възкликна отвратно Лаклан.

— Виж какво, това си е все пак вода, а аз съм жаден. Пък може и да ми даде свръхчовешки способности. А предвид неотдашните ти откровения, прескъпи ми братко, няма да позволя точно ти да ми четеш лекции кое е прилично и кое не!

— Хайде спрете вече де. Да вървим — прекъсна ги Стреч.

Същата вечер отново бяха в експресния влак, но този път пътуваха на юг, обратно към Англия, прибрали бутилките с безценната вода в големите си туристически раници.

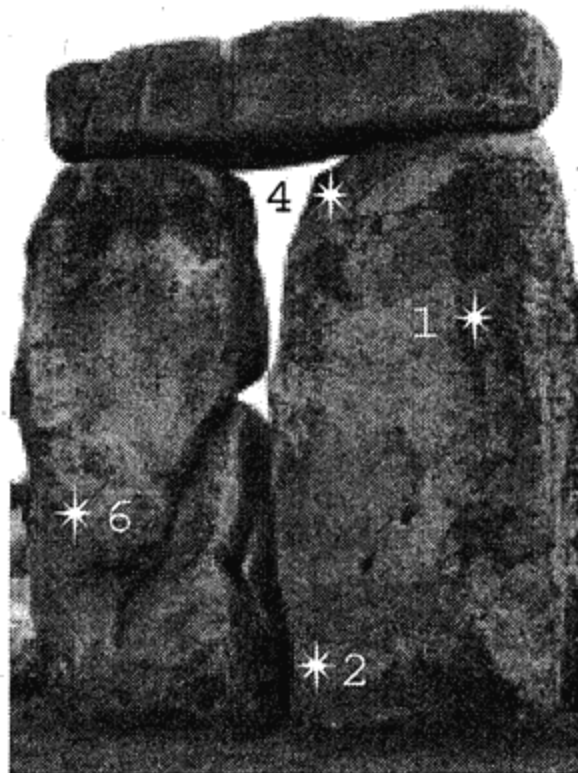
— Господи, мисля, че го намерих... — възкликна Джулиъс.

— Какво си намерил? — попита Стреч.

Джулиъс го погледна.

— Местоположението на Четвъртия връх.

— Това е отправната ни точка, светлинното шоу при Стоунхендж и четвъртата точица светлина при горната част на камъка, отбелязана с четворка — обясни Джулиъс.

— Както знаем, точките, отбелязани с единица и двойка, са Върховете при Абу Симбел и Кейптаун. Четворката несъмнено е някъде на Британските острови, но детайлите са лоши. С помощта на голямо увеличение и дигитално филтриране на изображението с Лаклан успяхме да ограничим района до западния бряг на Великобритания. На златната плочка от Първия връх пишеше, че Четвъртият е „Градът на водопадите“. Отначало реших, че това вероятно означава някой от многото водопади в Уелс. Но после си помислих, че може би са океански водопади. Ами ако Върхът е построен под малък остров някъде покрай западния бряг на Англия или Уелс и водата се излива в него?

— Но сигурно има стотици... — започна Стреч.

Джулиъс се усмихна.

— Да, но понякога онова, което търсиш, е не само под носа ти, ами дори си го виждал.

— Какво искаш да кажеш?

Джулиъс тържествуващо извади един лист — карта на Обединеното кралство, върху която някой бе нарисувал правоъгълен триъгълник.

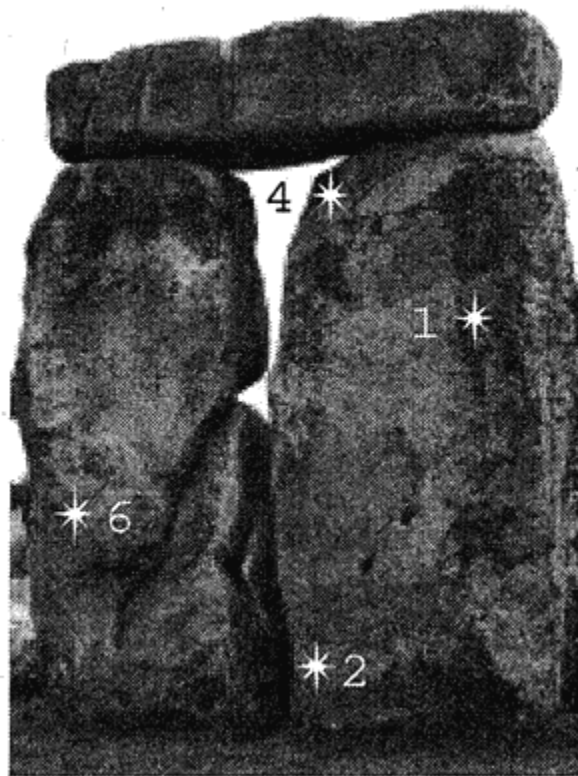
— Лаклан я нарисува за Лили миналата година, когато ходихме до Стоунхендж, за светлинното шоу. Показвахме ѝ връзката между хълмовете Пресели в Уелс, откъдето са добити сините камъни за Стоунхендж, самия Стоунхендж и че ако продължим линията от хълмовете до паметника, ще стигнем до Голямата пирамида в Гиза. Работата е там, че бяхме толкова заплени от връзката между Стоунхендж и Голямата пирамида, че така и не забелязахме третия ъгъл на триъгълника — правия. Вижте къде се пада — в морето, при това точно на един остров в Бристол Чанъл. Проверих. Островът е Лънди. Макар че древните уелсци са го познавали под друго име — Инис Елен, или „островът на богинята на Умиращото слънце“.

— Умиращото слънце — повтори Стреч. — Колко уместно.

— Днес там живеят само трийсетина души, но Лънди има доста цветиста история — каза Джулиъс. — Някога е бил собственост на тамплиерите. През тринайсети век пък пирати са го използвали като база, защото има много коварни плитчини. И тъй като се намира в Бристол Чанъл, той е подложен на огромните му десетметрови приливи и отливи, вторите по големина в света. Според местните рибари по време на отлив покрай западния бряг на Лънди се оголват рифове и скали. Едно от образуванията е известно като Кладенеца, защото ерозиралите скали приличат по форма на кладенец.

— И какво от това? — намръщи се Стреч.

Джулиъс се усмихна и обърна лаптопа си. На екрана имаше изображение на щита на Чингис хан:

— Вижте изображението в горния десен ъгъл. — На него се вижда входът към Четвъртия връх, а на мен той ми прилича на кладенец. Господа, смея да твърдя, че Четвъртият връх се намира на остров Лънди.

Докато Джулиъс говореше, Мечо Пух гледаше през прозореца на скоростния влак и слушаше обясненията само с половин ухо.

Беше нащрек. Нещо не беше наред. Сякаш напоследък нещата вървяха прекалено добре.

Погледът му следеше два чифта примигващи червени светлинки в нощното небе на изток, които се движеха успоредно с влака — при това бързо.

Приличаха на светлини на някакви летящи машини, но бяха твърде ниско, за да са самолети.

Влакът беше излязъл от северните възвишения и сега се носеше през обширните поля на низините. Наближаваше полунощ, когато затрака по дълъг висок мост над една особено широка клисура.

Мигащите червени светлини продължаваха да го следват.

— Мечо Пух, отпусни се де! — възкликна Лаклан. — За първи път в живота си намерихме нещо преди всички останали и се измъкнахме чисто. Абсолютна рядкост, нали? И е много по-приятна от обичайното търчане, стреляне и пищене.

— Внимавай да не ни уроча... — почна Мечо Пух.

В същия миг се чу тиха бръмчаща аларма и спирачките на влака заскърцаха.

Започнаха да забавят, направо насред дългия висок мост.

Мечо Пух гледаше мигащите червени светлини и когато те се приближиха, изруга.

Бяха хеликоптери. Военни хеликоптери, общо четири — SW-101 „Мерлин“, способни да побират по трийсет морски пехотинци всеки.

Две от големите машини увиснаха от двете страни на спрелия влак. Включиха прожекторите си и осветиха вагоните с ослепителна бяла светлина.

Другите две се скриха от полезрението на Пух точно над влака, но от приглушения тропот над него беше ясно, че стоварват на покрива десантчици от Кралската морска пехота.

Мечо Пух поклати глава.

— Измъкването ни изобщо не е чисто. Следили са ни през цялото време.

Докато приятен глас с шотландски диалект приканваше всички пътници да се евакуират спокойно и без паника към задната част на влака, облечени в черно морски пехотинци, въоръжени с автомати MP-5SN, взеха под контрол първокласния вагон.

Мечо Пух се обърна към близнаците.

— Имате ли нещо писано, в което да се споменава, че Четвъртият връх се намира на остров Лънди?

— Не — отвърна Джулиъс. — Това е само извод, до който стигнах от различни източници — изображения, проучвания. Не съм го записал никъде...

— Добре, защото след петнайсетина секунди ще си имаме голяма въоръжена компания и единственото, което ще ни спаси живота, е местоположението на този Връх...

— Горے ръцете. Никой да не мърда.

На вратата се появиха шестима морски пехотинци с вдигнати оръжия. Екипът вдигна ръце като един.

Момент по-късно се появи усмихваща се жена. Плъзна се изящно покрай морските пехотинци и спокойно влезе в купето.

Йоланте Комптън-Джоунс.

— Здравейте, момчета — рече тя безгрижно. — От Британския музей до пущинаците на Лох Нес. Господи, доста натоварени бяхте.

— Разполагаме с Чашата и с изворната вода и знаем къде се намира Четвъртият връх — каза Мечо Пух.

Йоланте присви очи.

— Колко хитроумно от ваша страна, сержант Абас. Мога да ви отнема Чашата, може дори вече да съм се снабдила със собствени запаси от свещената вода, но предполагам, че няма да ми е толкова лесно да измъкна от вас местоположението на Върха. — Тя сви рамене. — Е, всичко с времето си. Както и да е, в момента не съм тук, за да вземам каквото и да било от вас, нито пък да ви убивам.

Йоланте стовари върху сгъваемата маса на купето тежък военен комуникационен лаптоп. Странно, но надписите по него бяха на кирилица.

Беше руско производство...

— Не — каза Йоланте. — Дойдох като пратеник. Едно лице иска да говори с вас.

ЧЕТВЪРТА БИТКА ЛЕГОВИЩЕТО НА МЕСОЯДНИЯ

Русия, Далечния изток

16 март 2008

2 дни преди четвъртия и петия срок

РУСИЯ, ДАЛЕЧНИЯТ ИЗТОК

16 март 2008

2 дни преди четвъртия и петия краен срок

Някой плисна кофа ледена вода в лицето на Джак и той се свести.

Седна. Намираше се в тъмна килия, чиито стени бяха облицовани с противно бели керамични плочки. На пода имаше канал.

Лош знак — в бившия Съветски съюз правеха килиите по този начин, защото се чистеха по-лесно. Просто поливаш стените с маркуч и цялата кръв изтича в канала.

— Ставай! — излая войникът от Спецназ, който го беше залял.
— Генералът иска да говори с теб.

— Къде са приятелите ми?

— Мърдай!

Със закопчани ръце Джак бе изкаран от килията и поведен през лабиринт бетонни стълби и тунели. Общата им черта бяха тръбите — десетки тръби, минаващи по тавана на всеки коридор.

В един момент прекоси огромна зала по издигнат стоманен мост. Просторното сиво помещение бе заето от шестнадесет грамадни турбини, захранвани от тръби с размерите на автобуси. Сякаш се намираше в...

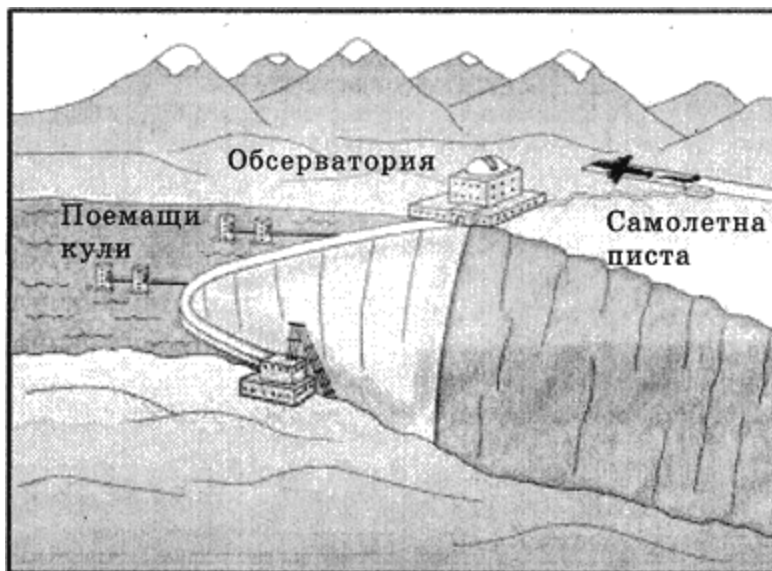
Поредното бетонно стълбище без прозорци водеше много етажи нагоре. Най-сетне стигнаха до някаква врата и войникът от Спецназ я отвори.

Ослепителното зимно слънце блесна в очите на Джак. Той пристъпи навън и се озова на върха на колосална планинска язовирна стена, проснала се между два покрити със сняг върха. От едната страна стената придържаше язовир със скромни размери; от другата се спускаше на сто и петдесет метра чак до дъното на скалиста клисура. Пейзажът бе суров и гол. Виеше вятър. Намираше се напред нищото.

Войникът го бутна да тръгне по дългата дъга на стената към някаква постройка с купол, кацнала гордо на единия от двата върха.

Намръщи се. Разбра какво представлява постройката.

Обсерватория.

РУСКИЯТ ЯЗОВИР

Джак влезе в огромното полусферично помещение.

Беше старо, мрачно и построено предимно от бетон — друг класически продукт на съветската ера. И миришеше на стара болница — на застояло и в същото време стерилно. Гигантски сребрист телескоп бе насочен нагоре през отвор в купола. За разлика от всичко друго на това място, той бе модерен и нов, последна дума на техниката.

— Аха, ето го и него! — напевно каза нечий глас и отекна в празното пространство. Говореше на английски, с мек акцент.

Някакъв мъж към шейсетте излезе иззад телескопа и спря пред Джак, сякаш беше домакин на вечерно парти, посрещаш поредния си гост.

Джак го позна моментално. Пък и нямаше друг начин.

Оголената сребриста маса, която оформяше долната лява челюст на мъжа, бе едновременно ужасяваща и уникална. Очите му — сиви сфери, които се движеха, без да мигат — огледаха Джак от глава до пети, сякаш преценяваха всяка част от него, всеки мускул, всеки потенциал на тялото.

После мъжът със стоманената челюст се вгледа внимателно в очите на Джак и сякаш прецени потенциала вътре в Джак — умствените му способности, решимостта, куража.

Едва тогава мъжът със стоманената челюст примигна и каза:

— Добре дошъл в скромната ми бърлога, Уест-младши. Аз съм Владимир Карнов, генерал от Федералната служба за сигурност, или ФСС, но може би ме познаваш под друго име — Месоядния.

— Къде са Лили и Зоуи? — остро попита Джак.

— Търпение, Уест-младши. Ще се събереш с тях, като му дойде времето. Оттук, моля.

Месоядния поведе Джак около големия телескоп.

— Наблюдавам те от известно време, да знаеш. Храбър си. И умен, също като баща ти. Но за разлика от него, имаш любопитната склонност към вярност, което те кара да предприемаш безразсъдни и ненужни действия. Като например нахлуването ти в малкото леговище на приятеля ми Мордехай Мюниц в Израел преди месец.

Джак впи поглед в Месоядния.

— Откъде може да знаеш за...?

— Ох, как само ядоса стария Мордехай. — Месоядния се изкиска. — Баща ти никога ли не ти е казвал да не ядосваш човек, който събира хора за удоволствие?

Джак затаи дъх. След като бяха спасили Стреч от Мордехай Мюниц, Мечо Пух му бе казал, че Мюниц споменал, че е научил тази техника на „живо затворничество“ от бивш съветски генерал, с когото имали „дружеско съревнование“ по колекциониране на човешки същества.

Джак ахна.

— Ти си...

— Да, аз съм. — Месоядния се усмихна като крокодил. — Аз научих Стария майстор на техниката за събиране на хора; наричам въпросните резервоари „живи гробници“. Но това не е единственото ми хоби. Освен това внимателно следях подвизите ти през родините — от повторното полагане на Пирамидиона на Голямата пирамида до опитите ти през последните месеци да възстановиш митичната Машина. Както казах, наблюдавам те от много време.

Месоядния изведе Джак от другата страна на масивния телескоп...

... и Джак се закова на място.

Покрай дългата извита стена на старата обсерватория имаше цели петнайсет подсилени резервоара, пълни с мътна зелена течност, в които се очертаваха фигурите на разпънати вътре хора.

— Майко мила... — изпъшка Джак.

Само че това не бе всичко.

По-нататък покрай стената Джак видя още пленници — стояха уморено до стената, закопчани за стърчащите от нея яки скоби.

Зоуи.

Астро.

Вълка, Рапирата и магьосникът на неета.

Лили стоеше наблизко — свободна, но нямаше къде да избяга.

Всички бяха заловени в Хокайдо, подобно на самия Джак.

Но и това не бе всичко.

Оказа се, че Месоядния наистина е бил зает. Ветераните от Върха в Хокайдо не бяха единствените пленници, които бе събрал. Имаше и още, също закопчани за стената.

Мао Гонли от Китай — видян за последен път в Монголия.

Агент Пол Робъртсън от ЦРУ, който беше на срещата в Дубай, когато Астро бе вкаран в екипа на Джак; за последно го беше виждал на остров Мортимър.

Скай Монстър и Танк Танака — Месоядния явно ги беше открил в „Халикарнас“ недалеч от Владивосток.

Лешояда, саудитският шпионин.

Както и Ятагана, коварният по-голям брат на Мечо Пух, който бе в съюз с Лешояда.

Джак си припомни кога ги беше виждал за последно. Бяха осъществили видеовръзка с него и твърдяха, че са отвлекли...

Месоядния като че ли се наслаждаваше на изписания на лицето на Джак шок. Отиде до една работна маса, разположена недалеч от пленниците.

На нея лежеше Философският камък, отнет от Вълка в Хокайдо. Огнения камък обаче, който също бе у Вълка, го нямаше.

Месоядния се обърна към един от хората си, който седеше зад комуникационна конзола.

— Имаме ли връзка с другарите на младия Уест в Обединеното кралство?

— Да, господине. — Войникът включи един по-голям екран и Джак видя Мечо Пух, Стреч и близнаците, обърнати към камерата и заобиколени от британски морски пехотинци. С тях седеше Йоланте.

— Госпожице Йоланте. — Месоядния се поклони. — Как сте?

— Много добре, благодаря, братовчеде — отвърна Йоланте.
„Братовчеде?“

— Огненият камък вече пристигна ли? — попита Месоядния.

— Казаха ми, че току-що е кацнал в Станстед. Ще го прибера в най-скоро време — отвърна Йоланте.

— Чудесно. — Месоядния се обърна към Джак. — Отдавна разбрах за мисията по възстановяването на Машината. Отдавна живеех тайно и работих за гнусния режим, като криех царствения си произход и очаквах точно този момент. Родът ми е стар и благороден, по-стар от онези комунистически говеда, които откраднаха Русия от моя дядо, последния цар. Фамилията ми не е Карнов, а Романов и подобно на госпожица Йоланте, произходът ми възлиза до най-благородния първоизточник — Deus Rex.

Изглежда Джак и извади нещо от вътрешния джоб на куртката си.
Стълб.

Джак видя петте хоризонтални линии върху него — беше Петият стълб. При това прозрачен, а не мътен. Месоядния явно вече го беше пречистил с Философския камък и с Огнения камък, преди да изпрати последния на Йоланте. Сега го постави на работната маса до Философския камък.

Мислите на Джак запрепускаха. Спомни си инструкциите за Месоядния, които бяха получили с Лили в Пайн Гап.

Владимир Карнов — не, Романов — бе високопоставен служител на КГБ. Станал известен на Запад, когато разкрил заговора на КГБ от 1991 г. за свалянето на Горбачов през последните дни на СССР — ход, който бе бетонираше бъдещето му във ФСС, когато организацията замени бившите тайни служби след гибелта на Съветския съюз.

Джак предположи, че през цялото това време никой в Русия не е знаел за истинския произход на Месоядния. Измамването на КГБ — същата служба, която под името ЧК бе преследвала царствените му предци — несъмнено му бе доставило огромно удоволствие.

— А сега това велико начинание достигна критичен кръстопът, точка, в която трябва да се намесе — каза Месоядния.

Огледа всички — Джак и хората му, Вълка, Рапирата и Робъртсън, Мао, Лешояда и Ятагана — и добави:

— Сега всички вие работите за мен. И ще ми дадете онова, което искам, помнете ми думите.

Джак беше закопчан за стената с останалите.

Месоядния лениво закрачи пред тях.

— Ето ви и вас, великите нации на света, играчите в голямата игра.

Спря пред Мао Гонли.

— Жадният за мощ Китай.

После пред Лешояда:

— Богатите, но безполезни саудитци.

Пред Ятагана:

— Бароните — крадци от Дубай.

Пред Вълка, Рапирата и Робъртсън:

— Масоните на Америка и техните водачи, великата група „Колдуел“.

Пред Танка:

— Японците с наранена гордост, които извършиха контрацеремонията с втория Пирамидион и развалиха Тартар. Така изпълнени с омраза. Но тъй като вие желаете светът да бъде унищожен, боя се, че нямам нужда от вас...

Изстрелът накара всички да подскочат. Месоядния бе вдигнал бързо пистолета си и на стената зад главата на Танка цъфна противна кървава звезда. Старият японски професор се свлече мъртъв, увиснал на белезниците си.

Месоядния прибра пистолета в кобура и продължи да се разхожда, без дори да мигне.

С все същия небрежен тон се обърна към Джак и Зоуи:

— Да не забравяме и твърдоглавата коалиция на малките нации, която се бори да защити света от подчиняването му на един тираничен владетел. И накрая е моята кръвна линия, владетелските фамилии на Европа, Deus Rex, чието право на властване ни е дадено от самия Господ Бог. Нашата връзка с тези Стълбове е може би най-старата от всички.

Месоядния се насочи към колекцията си резервоари.

Джак се хвана, че поглежда към някои от фигурите в тях — мъже и жени на различна възраст, с наведени глави, с бавно носещи се в течността коси, всички все още живи.

Не разпозна повечето. Но някои му бяха познати.

Руската журналистка, която бе критикувала режима на Путин и бе изчезнала през 2001 г. Огнечервената ѝ коса не можеше да се сбърка.

Лидерът на чеченските сепаратисти Николай Голгов — прочутата му черна татуировка на дракон ясно се виждаше на гърдите му.

Джак се намръщи с отвращение от ужасяващата изложба.

Месоядния спря в края на редицата резервоари до голяма двойна плъзгаща се врата. Обърна се.

— Знаеш ли, Уест-младши, наистина трябва да ти благодаря.

— За какво?

— Нашите фамилни записи за Машината стигат само дотук. Но пипалата ни са пуснати нашироко и надълбоко. Под маската на университетски дарения и стипендии през годините родът ми е наел множество учени и историци, които да изнамерят информация и сведения относно Машината. Всъщност най-добрият ни изследовател изчезна преди няколко години в Африка и я смятахме за мъртва. Но в края на миналата година твоите хора я спасиха от прословутото племе неета.

Джак ахна.

— Не може да бъде...

Месоядния се ухили и отвори една от вратите. В обсерваторията влезе Даян Касиди.

— Здравей, Джак.

— Мамка му...

— Няма нещо, което да сте направили през последния месец и за което да не знам — каза Месоядния. — Доктор Касиди ме държеше в течение за всичко, което сте видели, чули и открили след Втория връх. Щом ми съобщи, че е с вас, аз ѝ поръчах да ви сътрудничи, тъй като знаех, че още не е настъпил моментът да се включи пряко в това начинание. Така де, защо да хабя силите си, когато вие можете да го правите вместо мен?

Джак изгледа кръвнишки Даян Касиди. Изобщо не му бе хрумвало, че хората му могат да спасят един от противниците си от неета.

— Всички работим за някого — каза Даян.

— Лили може би е права. Трябва да сме по-внимателни кого спасяваме — отвърна Джак.

Даян посочи с брадичка магьосника на неета и се обърна към Месоядния.

— Този е като японците. Желаете края на света. Трябва да бъде елиминиран.

Месоядния кимна.

— Зная. Зная и какво са направили хората му с теб. Но той може да бъде много екзотична добавка към колекцията ми. Мисля да го заграбя.

Даян изгледа изпепеляващо магьосника.

— Не е зле.

Месоядния спря до друга голяма плъзгаща се врата.

— Сега сигурно се чудите как ли ще ви увещая да действате от мое име. Краят на чуденето настъпи.

С тънка усмивка отвори вратата и разкри още няколко резервоара, наполовина пълни с формалдехид и продължаващи да се пълнят — бързо.

В резервоарите вече бяха затворени още пленници.

Дъхът на Джак секна.

— Исусе Христе...

В първия резервоар, потопен до кръста в отвратителната зелена течност, гол и закопчан с белезници, с маска за дишане, покриваща половината лице, устата и носа, с широко разтворени от ужас очи, бе закръгленият, меко казано, шейх Анзар ал Абас, бащата на Мечо Пух и Ятагана.

В съседните два имаше малко китайче и майка му. Щом ги видя, Мао Гонли ахна.

А в последните два наполовина пълни резервоара бяха...

Алби Калвин и майка му Лоуис.

— Не... — промълви Джак. — Не, не, не...

Джак не можеше да откъсне очи от Алби и Лоуис.

Над дихателните маски, покриващи долната половина на лицата им, погледите им срещнаха неговия — измъчени, умоляващи...

Джак се обърна към Месоядния.

— Ах ти, кучи...

— Не обвинявай мен, млади Уест. — Месоядния кимна към Лешояда и Ятагана. — Те отвлякоха момчето и майка му с намерението да те изнудват. Аз просто ги прибрах по-късно, когато спипах арабите.

Убийственият поглед на Джак се насочи към Лешояда и Ятагана и той им обеща:

— Когато това приключи, хубаво ще си поприказваме.

— Нареди се на опашката, Джак — обади се Мечо Пух от екрана. — Здравсти, братко — каза на Ятагана. — Доста време мина, откакто предаде баща ни и мисията ни и ме остави да умра в онази мина.

Ятагана погледна баща си в резервоара. Отначало изглеждаше шокиран, но после шокът отстъпи пред дързостта.

— Имам повече акъл от вас двамата.

Месоядния се изкиска.

— О, семейни разпри! Това ми харесва. Харесва ми!

После отново стана делови и се обърна към групата пленници, закопчани за стената — Джак, Зоуи, Вълка, Робъртсън, Рапирата, Мао, Ятагана и Лешояда.

— Предложението ми е следното. Ще ми дадете всички Стълбове, които вече са у вас — Стълба на Знанието от Първия връх, на Топлината от втория...

— Как ли пък не — изсумтя Робъртсън.

Месоядния въздъхна...

... и просто извади пистолета си и застреля Робъртсън от упор в челото. Главата на човека от ЦРУ се пръсна и обсипа Рапирата, който стоеше до него, с кръв и мозъчна тъкан.

Месоядния прибра пистолета и продължи да говори така, сякаш хладнокръвното убийство изобщо не се бе състояло.

— Както казвах, ще ми дадете първите два Стълба...

Вълка кимна. Лешояда също.

— Добре. Вече взех Стълба на Зрението от Уест Стария, след като излезе с него от Третия стълб в Япония. Неговата награда е най-интересна за онези, които познават пълния ѝ потенциал. Освен това ще положите следващите два Стълба — Четвъртия и Петия...

— Но ти вече разполагаш с тях — каза Джак. — Четвъртият е у Йоланте, а тук виждам Петия.

— Да — съгласи се Месоядния. — Но не зная местоположението на съответните им Върхове.

Обърна се към Вълка:

— Съединените щати контролират Петия връх, нали? Държите го от хиляда деветстотин седемдесет и трета на остров Диего Гарсия в Индийския океан.

Вълка стисна зъби.

— Да.

— И ви е нужен единствено Стълбът.

— Точно така.

Месоядния се обърна към екрана, на който се виждаха близнаците, Мечо Пух и Стреч.

— А вие, верни бойци на Уест Младия. Намерили сте Чашата в Британския музей и сте открили Извора на Черната топола, нали? Успяхте ли също да откриете и местоположението на Четвъртия връх, отдавна изгубен за историята и дори за нашите обширни владетелски архиви?

— Знаем къде се намира — отвърна Лаклан.

— В такъв случай ето какво ще направите — рече Месоядния. — Ще пречистите Четвъртия стълб на Йоланте със священата вода в Чашата и ще го отнесете до Четвъртия връх, където ще преодолеете смъртоносните му предпазни средства и ще го положите на мястото му. След това ще върнете заредения Стълб на кралските ми роднини в Британия. Когато това бъде направено, тогава и само тогава шейх Абас ще бъде освободен от затвора си. Ако ли не, ще прекара остатъка от дните си потопен в резервоара, за да ми прави компания.

На екрана Мечо Пух преглътна.

— След като Четвъртият стълб бъде пречистен в Чашата, самата Чаша и малко вода от Извора ще бъдат изпратени при моя Пети стълб в Диего Гарсия, а Уест Стария ще използва влиянието си сред американските военни, за да осигури достъп до и от американската база там — каза Месоядния.

— Какво те кара да мислиш, че ще ти помагам? — изсумтя Вълка. — Нямах нищо ценно за мен.

Месоядния му се усмихна.

— О, но скоро ще имам. Имам специално предложение за теб, Уест Стари.

— Ами Шестият стълб? — попита Джак. — Последният? Все още дори нямаме представа къде е и къде се намира Върхът му.

Месоядния махна към Алби и Лоуис Калвин.

— Тяхната съдба зависи от това ти да откриеш последния Стълб, Уест Млади. Щом го откриеш, те ще излязат от живите си гробници. Ако ли не, остават си в тях.

Джак видя ужасената физиономия на Лили. Очите ѝ го умоляваха: „Не позволявай това да се случи. Не и на Алби“.

— Значи съм в ръцете ти — каза Джак на Месоядния. — И трябва да свърша всичко това вместо теб.

Месоядния отново се усмихна с гадната си крокодилска усмивка.

— А, изобщо не съм казал такова нещо. Виждаш ли, както посочи баща ти, в момента не мога да му повлияя по никакъв начин. Наистина можеш да отидеш и да откриеш нещата за мен... но пък същото може да направи и той. Боя се, че ще се наложи да се борите за привилегията.

И Месоядния бутна още повече голямата плъзгаща се врата и разкри един последен резервоар. Подобно на другите, той също бе пълен наполовина със зелен разтвор, но за разлика от тях, неговите белезници бяха отворени.

Вътре все още нямаше пленник.

Месоядния се обърна към Джак.

— Само един Джак Уест ще продължи това приключение. Да пусна и двама ви на свобода е твърде опасно дори и за мен. Не. Ти, Уест-младши, ще се биеш с брат си — кимна към Рапирата, който рязко вдигна глава — за мое забавление и за спечелване на титлата. Битка до смърт между враждуващи роднини. Ако победиш ти, Ловецо, брат ти ще е мъртъв, баща ти ще е затворен в резервоара, а ти ще си свободен да продължиш начинанието от мое име.

Обърна се към Рапирата.

— А ако победиш ти, втори сине на Вълка, не само ще получиш удоволствието да убиеш брата, когото толкова ненавиждаш, но и ще спечелиш вместо баща си правото да продължиш търсенето. Ти ще останеш тук като мой заложник, за да гарантираш, че баща ти ще изпълни сделката — макар че ще те наградя със затваряне в килия, а не в резервоар; в края на краищата победата трябва да върви със съответните привилегии. Но съм сигурен, че разбираш, че все пак ще

се нуждая от средство за въздействие. Така или иначе, само един Джак Уест ще продължи нататък. Това удовлетворява ли ви?

— Абсолютно, мамка му — бързо отвърна Рапирата и изгледа кръвнишки Джак.

Вълка кимна.

Джак преглътна и измери с поглед огромния си брат. Погледна Зоуи и Лили. И двете бяха ужасени.

Двубой до смърт.

С Рапирата.

— Имам ли друг избор? — рече той.

Изведоха Джак и Рапирата от обсерваторията на огромната извита стена на язовира.

Продължиха по дълъг прав бетонен мост, навлизащ в язовира до две цилиндрични кули, също от бетон.

Двете кули се издигаха само на петнайсетина метра над повърхността на водохранилището, но продължаваха чак до дъното, на сто и петдесет метра надолу.

Отворите по кулите пропускаха в цилиндричните им тела вода, която продължаваше надолу през огромните турбини или в преливника, от който се изливаше в клисурата от другата страна на стената.

Джак влезе във втората кула точно когато един от хората на Месоядния вдигна капака на централния ѝ кладенец. Погледна в него — беше с диаметър почти десет метра и гладките му бетонни стени се губеха в мрака. На равни интервали се виждаха ръждиви отвори.

На двайсетина метра под краката на Джак имаше нещо като кошница, направена от преплетени стоманени греди, минаващи през ширината на кулата. Приличаше на голямо сито...

— Улавящо корито — обясни Месоядния. — За събиране на отпадъците, преди да стигнат до турбините. Клони, корени, трупове на удавили се животни. Днес това ще е вашата арена. — Обърна се към войниците си. — Вкарайте ги вътре.

Джак и Рапирата прекрачиха ръба и се спуснаха по скобите в бетонната стена.

След малко бяха на двайсет метра под Месоядния и пазеха равновесие на стоманените греди, които се пресичаха под прави ъгли; квадратните отвори между тях бяха приблизително около шейсет сантиметра — достатъчно, за да падне човек през тях, ако не внимава къде стъпва. Освен това Джак забеляза малка врата в самия център на пода, също от метални пръчки.

Помисли си, че няма да е толкова зле, ако пропадне през някоя от дупките — нали все пак ще се озове във водата...

— Пуснете турбините! — извика Месоядния.

Миг по-късно от шахтата под Джак се разнесе оглушителен механичен рев — сякаш някъде долу бяха включили самолетен двигател.

„Това вече е лошо“, помисли Джак. Сега ако той или Рапирата паднеха през решетката, турбините щяха да ги всмучат и да ги накълцат на милион парченца.

— Пуснете водата! — извика Месоядния през шума и моментално две невероятно силни струи се изсипаха върху ситото от двата срещуположни отвора. Водата заблъска яростно Джак и Рапирата, измокри ги до кости и едва не ги събори.

Трудно запазване на равновесие. Оглушителен рев на турбини под теб. Шибаци струи вода отгоре. Това бе същинска адска арена и Месоядния го знаеше.

Усмихна се доволно.

— И тъй, господа. Въдете така добри и се бийте.

Неочакваната струя разпенена вода за момент бе скрила Рапирата от погледа на Джак, поради което брат му го изненада — втурна се срещу него от мъглата, размахал юмруци.

Джак се сниши и избегна първия удар на косъм. Отстъпи заднешком през хоризонталната струя, кракът му пропадна между гредите и за момент той изгуби равновесие.

Спомни си Рапирата при Върха в Япония, в Залата на Орочи, където бе убил последния японски войник със свирепа двойна комбинация — първият удар те зашеметява, а вторият те убива.

„Не му позволявай да нанесе силен първи удар — изкрещя умът на Джак. — Зашемети ли те, с теб е свършено.“

След като бе спечелил инициативата в двубоя, Рапирата не я изпусна: преследваше Джак по решетката — и се движеше сигурно, докато Джак се подхлъзваше и отстъпваше назад по мокрите греди.

И тогава мощната струя вода отново препъна Джак, той залитна, а Рапирата се втурна към него и стовари два бързи удара в лицето му. Джак рухна върху мрежата.

Ударите бяха силни, но не от зашеметяващите и Джак успя да се претърколи точно когато Рапирата се опита да забие крак в гръбнака му. Кракът му не улучи и пропадна в дупката, което позволи на Джак да скочи, да го сграбчи за яката и да натика лицето му в струята вода.

Рапирата обаче успя да се освободи и с бърза серия удари с лакът улучи Джак в лицето, след което — бам! — стовари съсипващ удар в носа му и го счупи; изведнъж светът пред Джак се размаза и той моментално разбра, че Рапирата му е нанесъл един от зашеметяващите си удари.

Олюля се, като си заповядваше да се раздвижи, да замахне с юмрук, да побегне, да направи каквото и да било. Но не можеше. Мозъкът му работеше бавно, виждаше всичко замъглено.

Видя само, че Рапирата се извисява над него, приближава се, вдигнал десния си юмрук и готов да нанесе убийствения си удар, и тогава...

... Джак пропадна надолу и убийственият удар на Рапирата изсвистя над главата му.

Неспособен да се движи бързо или да блокира, Джак бе направил единственото, което можеше да измисли, за да избегне смъртния удар — беше отстъпил от стоманените греди и се бе оставил да падне през шейсетсантиметровия процеп между тях.

Докато падаше, се закачи с десния си лакът за една от гредите и това спря внезапно и болезнено полета му.

Умът му обаче вече работеше и докато висеше от пода на ситото, Джак удари левия глезен на Рапирата, заудря, изби крака му от хлъзгавата греда и изведнъж Рапирата също падна тромаво през подобния на решетка под и увисна до Джак.

Ревът на турбините бе оглушителен. Струите вода от отворите ги шибаха жестоко.

— Винаги съм бил по-добър от теб! — извика Рапирата на Джак. — Винаги съм бил верен на баща ни! И въпреки това той мисли, че ти

си по-добрият!

Увиснал на една ръка, Рапирата нанесе свиреп удар, който разлюля Джак на несигурната му позиция. Лакътят му се изхлузи от гредата и Джак увисна само на пръсти, с протегнати нагоре ръце и окървавено лице, изцяло на милостта на Рапирата.

— Сбогом, „братко“! — изкрещя Рапирата и замахна с огромния си юмрук за удар, който щеше да откъсне Джак от опората му и да го запрати надолу в кладенеца и в очакващите го някъде в мрака турбини.

— Да, сбогом... — отвърна Джак.

Рапирата изрева от ярост и замахна...

Точно когато Джак дръпна нещо до пръстите си...

Най-неочаквано малката, но тежка стоманена врата в пода на улавящата решетка полетя надолу на пантите си право в лицето на Рапирата и се заби в него с неимоверна сила. Ръбът на вратата го улучи право в носа, който не само се счупи, а направо експлодира... и за един гротесков момент лицето на Рапирата бе напълно омазано в собствената му кръв, очите му се изцъклиха смаяно в може би последния момент на съзнание в живота му.

Може би вече бе мъртъв, Джак не можеше да прецени, но чак две секунди след ужасния удар хватката на Рапирата около гредата се отпусна и той падна, обърнал невидждащите си очи към Джак.

Джак гледаше как тялото на брат му пропада в шахтата и водата го повлича към ревящите турбини.

Чу се кратко стържене — турбините сдъвкаха тялото на Рапирата, след което подновиха нормалното си бучене. Джак — увиснал под решетката, изтощен, окървавен и мокър до кости — погледна нагоре и видя Месоядния да се взира в кладенеца. И макар да не можеше да го чуе, виждаше, че кучият син ръкопляска.

— Татко! — Лили се хвърли в обятията на Джак веднага щом той влезе в обсерваторията.

Той я прегърна силно.

Щастието му обаче бе краткотрайно. По време на двубоя му с Рапирата в кулата хората на Месоядния не бяха стояли със скръстени ръце.

Алби и Лоуис вече бяха напълно потопени във формалдехид и сега се носеха в зелената мъгла с опулени от ужас очи. Шейх Анзар ал Абас също бе напълно потопен в гробницата си, както и магьосникът на неета — робата му се рееше в течността.

Астро и Зоуи също бяха в резервоарите си.

Астро бе клюмнал в своя, напълно потопен. Раните бяха изсмукали енергията му.

Зоуи стоеше разпъната в резервоара, който се пълнеше със зеления разтвор — в момента нивото бе до половината и продължаваше да се покачва. Когато видя Джак да влиза, тя се опита да му извика, но устата и носът ѝ бяха покрити от плътно прилепващата дихателна маска.

Щом видя Джак, Вълка пребледня.

— Зная! — възкликна Месоядния. — Неочаквано, нали? Аз също си мислех, че якият ще победи! Но двубоят бе спечелен честно от този Уест. Другото ти момче бе превърнато на пихтия от турбините. — Месоядния кимна на хората си. — Загробете Уест Стария.

И Джак загледа как вкарват Вълка в резервоара и как той започва да се пълни със зелената консервираща течност.

Помисли си, че може би Вълка заслужава точно това след всичко, което беше направил — да прекара остатъка от живота си в състояние на пълно безсилие.

Лешояда и Ятагана също гледаха мълчаливо. Зелената течност в резервоара на Зоуи вече се плискаше около гърлото ѝ. Джак я погледна в очите и ѝ извика:

— Дръж се, Зоуи. Ще се върна и ще те измъкна оттам. Обещавам.

Месоядния го изгледа косо.

После отиде до резервоара на Зоуи и се обърна към нея.

— Какви геройски думи само. Врича се да се върне и да те измъкне. Само ако знаеше за твоето предателство спрямо него, госпожице Кисан, преди две години в Дъблин...

Очите на Зоуи сякаш се издуха и се стрелнаха към Джак.

Джак се намръщи. Не разбираше.

Лили местеше поглед от Зоуи към Джак и към Месоядния, също объркана.

Месоядния се обърна към Джак и присви очи.

— Съжалявам, младежо. През годините любовта ти към нея се засилваше. Но през месеците след мисията ти за поставянето на Пирамидиона, докато се беше върнала в Дъблин, твоята любима те предаде и отдаде тялото си на друг.

Лицето на Джак пламна.

Той погледна рязко към Зоуи...

... и видя как тя затваря очи и свежда глава.

„Значи е истина.“

Джак беше смаян. Зоуи с друг мъж. Не можеше да го повярва. Тя не би... не би могла...

И тогава дойде другата мисъл — „С кого?“.

Месоядния умираше от удоволствие.

— Още ли смяташ да се втурнеш да я спасяваш, Уест-младши?

Отначало Джак не отговори. После се обърна към руснака.

— Ще се върна за всички мои хора, след като ти свърша мръсната работа и ти предам последния Стълб. И когато се върна, смятам да ти изтръгна сърцето през гърлото.

Месоядния отново се усмихна.

— Най-сетне да го видим — неподправения гняв на прочутия с благородството си Ловец. Усещането не е ли чудесно, млади Уест? Ще очаквам с нетърпение завръщането ти.

След тридесет минути Джак, Лили и Скай Монстър стояха на летището, на километър от язовирната стена, приведени срещу силния вятър. „Халикарнас“, докаран тук от Владивосток от хората на Месоядния, стоеше гордо на пистата. На двайсет метра от тях голям двумоторен руски вертолет палеше двигателите си.

Лешояда, Ятагана и Мао Гонли също бяха тук, заедно с Месоядния и неколцина от войниците му от Спецназ.

— Капитан Уест! — надвика шума Месоядния. — Заминаваш за Върха при Диего Гарсия с Петия стълб заедно с неколцина от хората ми. Можеш да вземеш и дъщеря си, тъй като несъмнено ще имаш нужда от уменията ѝ. Ще се погрижа, когато стигнеш базата, Чашата вече да те очаква там, а баща ти ще е предупредил американците за пристигането ти. Постави Стълба в съответното време и после ми го

върни зареден с наградата му. Вече взех двете плочи на Тутмос от самолета ти, тъй като ще ми трябват за последния Връх.

Обърна се към Лешояда, Ятагана и Мао.

— Ти, саудитецо. Знаеш къде се намира гробът на Христос, нали?

Лешояда примигна — беше изненадан, че Месоядния знае това. После бавно кимна.

— Мисля, че да. Сред сънародниците ми се носят слухове за това вече повече от хиляда години.

— Хеликоптерът ми ще откара вас тримата до една китайска военновъздушна база на шестстотин и петдесет километра от това място. Оттам, също под надзора на хората ми, ще продължите до гробницата му и ще намерите Шестия и последен Стълб. После ще ми го върнете да го пречистя, тъй като дотогава вече ще имам и трите пречистяващи камъка — Философския, Огнения и Чашата на Рамзес.

Месоядния се дръпна настрана, та двете групи да се качат в съответните машини, и извика:

— На добър час в мисиите ви. Очаквам с нетърпение да ви видя отново.

Лешояда, Ятагана и Мао тръгнаха към вертолета, но Джак се поколеба. Нещо, което Месоядния бе казал току-що, завъртя някакви колелца в главата му.

Отиде до Месоядния.

— Защо ми позволяваш да взема Лили? Тя е твърде ценна, за да бъде излагана на риск. Ще ти е нужна, за да четете от двете плочи при последния Връх, да изрече последното заклинание на Тот, изписано върху тях.

На деформираното лице на Месоядния се появи тънка усмивка.

— Не се нуждая от нищо, млади Уест. Дъщеря ти е ценна, но не и безценна. Нито пък е уникална. Вече разполагам с човек, който да прочете двете плочи при последния Връх.

— Вече разполагаш...? — объркано повтори Джак.

Месоядния кимна към обсерваторията. Джак проследи погледа му и видя на балкона ѝ малка фигура, която наблюдаваше с хладно безразличие сцената на пистата.

Беше момче, единадесетинагодишно.

Очите на Джак се разшириха от изненада. Разбира се, познаваше момчето, но не го беше виждал от много време.

Това бе Александър, близникът на Лили — и единственият друг на света, който можеше да чете Словото на Тот.

Преди две години гордият и претенциозен Александър бе пратен да живее в една свръхсекретна квартира в графство Кери в Ирландия. През декември миналата година обаче, в деня, в който Джак бе атакуван от китайските сили на Мао, момчето бе отвлечено оттам при кърваво нападение на неизвестни.

— Значи ти си го отвлякъл... — промълви Джак.

— Както вече казах, млади Уест, наблюдавам те от дълго време — каза Месоядния. — А сега, ако обичаш... — И посочи чакащия „Халикарнас“.

Джак и Лили се качиха в самолета, като гледаха назад към Александър.

След няколко минути големият хеликоптер с Лешояда, Ятагана и Мао се отлепи от земята, завъртя се и пое на юг, към Китай, а „Халикарнас“ се засили по пистата, излетя и зави на югозапад, към Индийския океан.

Месоядния гледаше след отдалечаващите се машини. Студените му очи се присвиха.

ПЕТА БИТКА ДВАТА ВЪРХА

ПЕТА БИТКА. ДВАТА ВЪРХА

*Англия – Диего Гарсия
18 март 2008
Денят на четвъртия и петия краен срок*

**Англия — Диего Гарсия
18 март 2008
Денят на четвъртия и петия краен срок**

ОСТРОВ ЛЪНДИ, БРИСТОЛ ЧАНЪЛ

БРИСТОЛ ЧАНЪЛ, СРЕЩУ ЗАПАДНИЯ БРЯГ НА АНГЛИЯ

18 март 2008, 00:10

2 часа преди четвъртия и петия краен срок

Водите на Бристол Чанъл се надигаха и кипяха сякаш под въздействието на някаква неземна сила. Мощни дванайсетметрови маси вода се разбиваха в скалистия бряг на остров Лънди. Луната бе забулена от облаци, дъждът плющеше безмилостно.

Самотен хеликоптер „Линкс“ летеше ниско над вълните. Проекторът под кабината му, насочен към бреговата линия, разрязваше дъжда и мрака.

Във вертолета, загледани напрегнато в сушата, седяха близнаците, Мечо Пух и Стреч, пазени от четирима морски пехотинци на Йоланте.

В малката раница на гърдите на Мечо Пух се намираше Четвъртият стълб, който отдавна се държеше от британската кралска фамилия. Миналата година бе пречистен на остров Мортимър с Философския камък и Огнения камък.

Късно вчера, в един хангар на летището в Станстед, той бе подложен на втори пречистващ ритуал — първо към Чашата на Рамзес бе добавен всемогъщият Огнен камък — както при Стоунхендж и Философския камък, Чашата се нуждаеше от силата на Огнения камък, за да бъдат активирани специалните ѝ качества.

Огненият камък с форма на пирамида бе поставен в точно съответстващия му жлеб в късото столче на Чашата. После Чашата бе напълнена с вода от Извора на Черната топола. След това Стълбът бе потопен в Чашата...

... и бе пречистен за втори път.

Водата за миг проблесна, сякаш пречупваше преминаваща през нея светлина, и внезапно Четвъртият стълб засия като най-прозрачно стъкло. Ако изобщо беше възможно, сега приличаше още повече на кристал и бе още по-прекрасен.

Вече беше готов да бъде поставен на своя Връх. Незабавно след второто пречистване Йоланте отлетя с чакация я частен самолет заедно с Чашата, малко изворна вода и Огнения камък, а Мечо Пух и екипът му бяха принудени да се качат в този военен хеликоптер, за да открият Четвъртия връх и да положат Стълба.

Така се озоваха тук, сред нощната буря над бушуващия Бристол Чанъл.

Скоро стигнаха до онази част на крайбрежието, където се намираше скалното образувание, известно като Кладенеца. Беше отлив и образуванието се виждаше. Изглеждаше точно като изображението от щита на Чингис хан.

Вертолетът увисна над скалите и спуснаха Мечо Пух с въже над тях.

„Определено са странни“, помисли си Пух, докато се люлееше под плющия дъжд. Образуването имаше цилиндрична форма, но единственото парче скала, от което се състоеше — било то каприз на природата или дело на древна човешка ръка — бе обработено така, че да прилича на стена от зидове. Вълните се разбиваха в необичайната формация и водата се стичаше по улеите между „камъните“.

Увиснал под хеликоптера, с пречистения Четвърти стълб в раницата на гърдите си, Мечо Пух се спусна до Кладенеца и впери поглед в него.

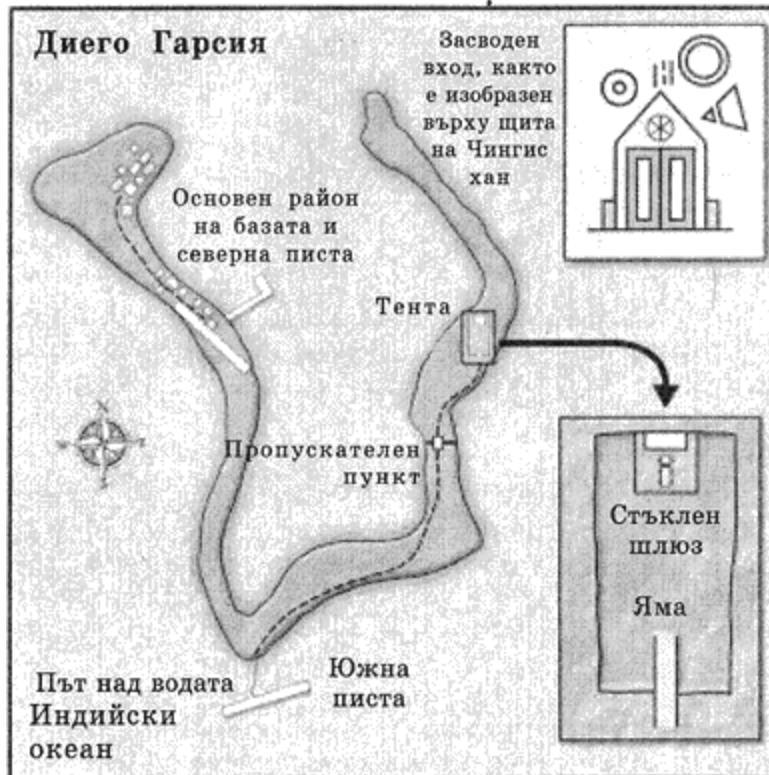
Не беше много дълбок. Шахтата завършваше с плътна скала само на няколко стъпки под устието. Това като че ли подкрепяше заключението, че образуването е просто каприз на природата.

Но когато Пух се наведе още повече и доближи Стълба до скалата, се случи нещо много странно.

Солидното дъно на Кладенеца внезапно се завъртя и се плъзна в скалата — и разкри дълбока черна пропаст, която се губеше в мрак.

Мечо Пух се опули и промълви:

— Сезам, отвори се. Близнаците се оказаха прави. Намерихме го...

ОСТРОВ ДИЕГО ГАРСИЯ

ДИЕГО ГАРСИЯ, ИНДИЙСКИ ОКЕАН

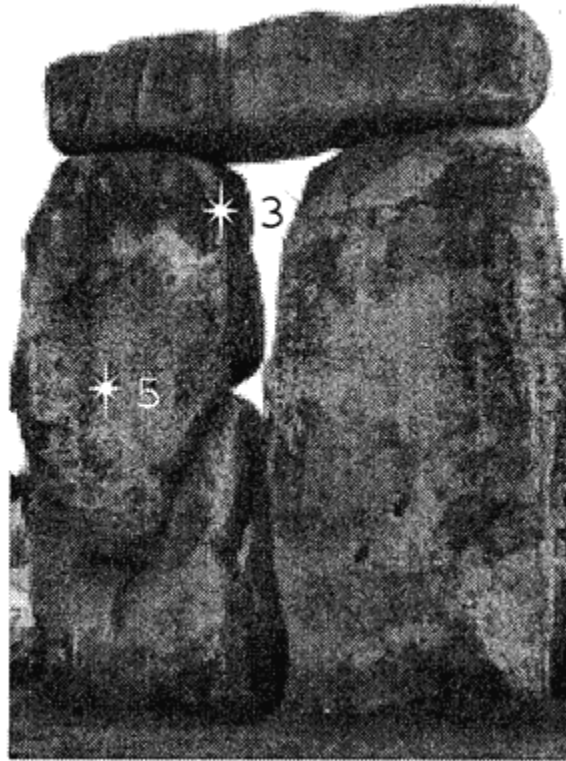
18 март 2008, 05:00

2 часа преди четвъртия и петия краен срок

В същото време Джак и Лили приближаваха самотния остров Диего Гарсия в Индийския океан.

Във Великобритания бе малко след полунощ, но тук беше пет сутринта; небето на изток бе пурпурно и обявяваше приближаването на изгрева.

Започнаха да се спускат. Джак седеше с лаптопа си и разглеждаше една от снимките на Стоунхендж, направени по време на светлинното шоу — и по-точно светлинното петно, означено с петица:

Сега всичко изглеждаше смислено. Както при Хокайдо, през хилядолетията бреговата линия се бе променила — Шри Ланка напълно се беше отделила от Индийския полуостров — и поради това екипът на Джек не бе в състояние да определи местоположението на Петия връх. Вълка обаче го беше направил — или с добри проучвания, или с подходящи връзки, или с някакво тайно познание, получено по-рано.

Ето го и него, насред Индийския океан — Диего Гарсия.

По пътя към отдалечения атол Джек се беше запознал с историята му.

Определено бе интригуваща.

Разположен на хиляда километра южно от Индия, островът технически бе собственост на Великобритания — макар че, подобно на Розетския камък и Чашата на Рамзес, бил територия на Франция, преди англичаните да го отнемат от французите през 1814 г.

През 1971 г. обаче един деен британски министър, може би нямащ представа за важността на атола, позволил Съединените щати да построят на него военна база, която все още е основна отправна точка за всички американски военни действия в намиращия се недалеч Персийски залив.

Другите ѝ дейности обаче са строго секретни.

Известното — Диего Гарсия разполага с ескадрила стелт бомбардировачи В-2 в постоянна бойна готовност; технически базата е част от Космическото командване на САЩ; а може би най-любопитното от всичко е, че никакви близки на служителите на базата нямат право да живеят на острова — нещо наистина необичайно за отдалечена американска база.

През последните 37 години — и може би през двата века преди това — дейностите на Диего Гарсия били извършвани в условия на строго пазена тайна, далеч от погледа на останалия свят.

Джак поклати глава. „Наполеон, англичаните, а сега и Америка.“ Очевидно всички от доста време знаеха колко важен е Диего Гарсия.

— Защо все научавам последен? — каза на глас той, докато „Халикарнас“ кацаше на дългата писта в южния край на острова.

Големият черен боинг спря в края на пистата между две установки М1М-104 „Пейтриът“ с размерите на товарни камиони.

Очакваше ги кортеж от хамъри, джипове и мотоциклети, както и трийсетина рейнджъри.

Начело на посрещачите, облегната лениво на капака на първата кола, с туристически обувки и дочени панталони, беше госпожица Йоланте Комптън-Джоунс от британската кралска фамилия.

Джак слезе от „Халикарнас“, съпровождан плътно от Лили и следван от двама войници от Спецназ. Спуснаха се предпазливо по стъпалата до пистата, където ги чакаше Йоланте.

— Не е ли чудесно да бъдеш посрещнат на летището? — весело каза тя. — Много се радвам да те видя, Джак. Чух, че май си свободен. — И му намигна многозначително.

Джак не отговори, а погледна рейнджърите до джиповете. Изглеждаха страшно вкиснати. Явно Джак и Йоланте не бяха добре дошли, но Вълка — несъмнено неохотно — се бе обадил, за да им осигури пълен достъп, преди да бъде затворен в резервоара си.

Йоланте поведе Джак до най-старшия американец — генерал-лейтенант с прошарена коса.

— Капитан Джак Уест-младши — генерал-лейтенант Джаксън Т. Дайър, командир на базата Диего Гарсия.

— Значи това е блудният син на Вълка — каза Дайър и измери Джак с поглед. — Познавам баща ти отдавна. Той е голям патриот.

— Всички ли от групата „Колдуел“ сте „големи патриоти“? — попита Джак.

— Да — изсумтя Дайър. — Да, точно такива сме. Добре дошъл в Гарсия.

До генерала стоеше прегърбен очилат мъж, когото Джак не бе виждал от Убежището на Чингис хан — Феликс Бонавентура, археологът експерт на Вълка от МТИ. Малките му черни очи се взираха в Джак през дебелия кръгли очила, които спокойно можеше да е откраднал от Джон Ленън.

— Това е доктор Бонавентура — каза Йоланте. — От много години е в Диего Гарсия. Той ще ни заведе да видим бижутото на Америка, скрито тук.

— Обектът е забележителен. Никога не сте виждали подобно нещо — каза Бонавентура.

— Ще останеш изумен, ако разбереш какво съм виждал — отвърна Джак.

— Имам инструкции да допусна вътре Уест, момичето и жената — каза генерал Дайър. — Но тези руски задници ще трябва да чакат тук.

— Нищо против — каза Джак. — И без това не съм ги избрал аз за свои спътници.

— Става — спокойно каза Йоланте и заговори бързо на руски с войниците от Спецназ.

Те кимнаха послушно, макар да не се чувстваха удобно, че им се налага да чакат на американско военно летище.

— Е, готови ли сте? — попита генерал Дайър.

Йоланте се обърна към Джак.

— У мен са Огненият камък, Чашата и вода от извора. Носиш ли Петия стълб?

— Да.

Йоланте се усмихна.

— В такъв случай сме готови. След вас, генерале.

Джак, Лили и Йоланте оставиха Скай Монстър и войниците от Спецназ при „Халикарнас“ и потеглиха от пистата към самия атол по виещ се километър и половина път над водата.

По форма Диего Гарсия прилича на огъната буква V със защитена лагуна в средата. Повечето военни съоръжения се намираха на западното рамо на буквата. Кортежът на Джак стигна до острова в най-южната му част и зави надясно.

Минаха през няколко пропускателни пункта и стигнаха до шестметрова телена ограда, покрита с непрозрачен черен материал. Рейнджърите останаха тук; нататък продължиха само Джак, Лили, Йоланте, Бонавентура и генералът.

Беше 5:31 сутринта.

Имаха два часа преди едновременното полагане на Четвъртия и Петия стълб.

Джак включи радиото си.

— Мечо Пух? Чуваш ли ме?

Секунда по-късно слушалката му изпука.

— Идеално, Ловецо.

— На позиция ли си?

— Намираме се при входа на Четвъртия връх! В момента влизам със Стреч и близнаците! — Мечо Пух трябваше да вика, за да бъде чул през рева на хеликоптера.

— Ние току-що пристигнахме при Петия връх и всеки момент ще влезем — каза Джак. — Остани на линия, защото трябва да положим Стълбовете едновременно, след два часа.

— Успех, Ловецо.

— И на теб.

Докато говореха, джипът мина през последния пропускателен пункт и Джак видя какво се намира от другата страна на високата черна ограда.

Пред него се простираше много дълга, подобна на хангар постройка. Като се изключи размерът ѝ, сама по себе си тя бе доста проста — подобен на тента покрив върху стоманени подпори, открита от четирите страни.

— Татко? — объркано се обади Лили.

— Това е сенник — каза Джак. — Целта му е да скрива онова долу от шпионски спътници.

Джипът продължи под тентата и Джак и Лили видяха какво се крие там.

— Еха! — възкликна Лили.

Пред тях зееше огромна правоъгълна яма, над която бе вдигнат временен покрив. Приличаше на открита мина, дълбока поне няколко етажа, в която се спускаше широка рампа.

Около ямата бяха паркирани множество осемколесни ТКРМ — тактически камиони с разширена мобилност, работните коне на американската армия. С размерите на автоvlak, ТКРМ представлява многоцелева машина, която може да бъде адаптирана за почти буквално всичко. Повечето от паркираните тук бяха превърнати в самосвали и имаха ремаркета, пълни с пръст. На други обаче бяха монтирани мобилни ракетни установки „Пейтриът“ — те пазеха по ръба на ямата.

В отсрещния край на изкопа, в пълен контраст с подобния на тента покрив и стените от пръст, имаше блестяща модерна постройка — куб, изработен изцяло от стъкло, вкопан в северната стена на ямата.

„Въздушен шлюз“ — осъзна Джак.

Докато джипът се спускаше по рампата, Джак различи в блестящия стъклен куб някакъв предмет.

В кафявата стена от пръст имаше прекрасен засводен вход, много подобен на прочутите сгради на Петра, изсечени в скалите в Йордания.

* * *

ОСТРОВ ЛЪНДИ

Мечо Пух, Стреч и близнаците се спуснаха по въжета в тясната вертикална шахта на Кладенеца. Двама от морските пехотинци на Йоланте ги последваха, за да се уверят, че ще направят точно онова, което се иска от тях.

Дъждът продължаваше да се сипе. Рязката бяла светлина на прожектора играеше над главите им.

След трийсетина метра се озоваха в широк тунел, който водеше полегато надолу, и запалиха светещи пръчки. Четиримата, заедно с двамата въоръжени морски пехотинци, тръгнаха предпазливо по

тунела и спряха пред украсен вход, който водеше към по-просторно помещение.

— Леле... — ахна Джулиъс.

* * *

ДИЕГО ГАРСИЯ

Джак, Лили и Йоланте стигнаха до големия стъклен куб в края на огромната яма.

Джипът спря за момент пред издигация се дървен вход, изсечен в стената на ямата. Височината му бе поне двайсет метра. Беше покрит с йероглифи. Над величествените каменни врати бе изсечен кръглият символ на Машината.

Джак извади разпечатка на щита на Чингис хан и погледна изображението в горния ляв ъгъл.

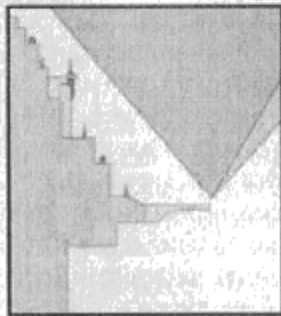
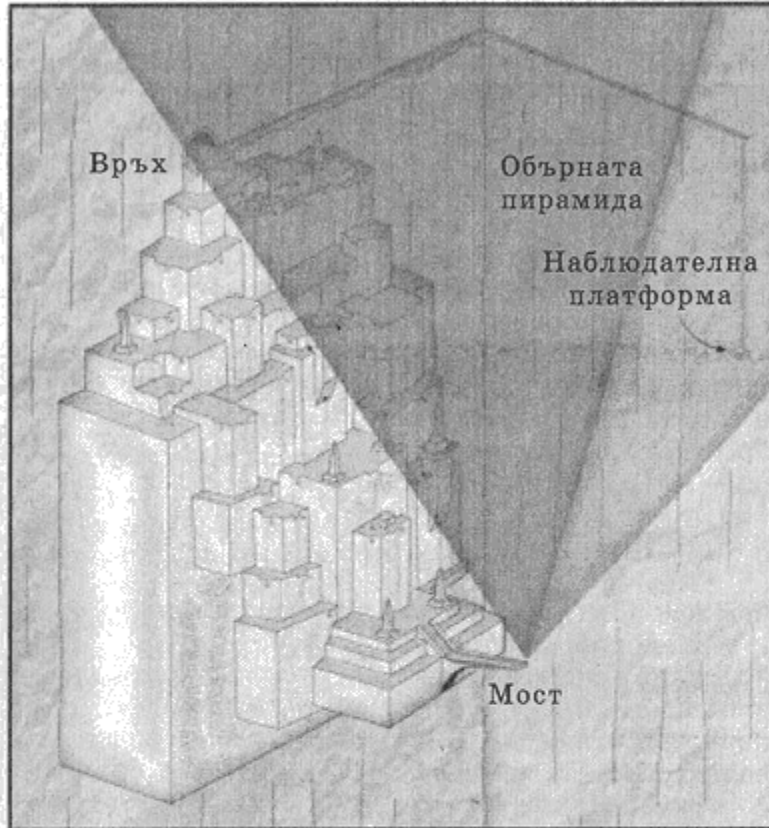
Беше същият вход, идеално повторен върху щита.

Но в действителност се оказа много по-впечатляващ — неимоверно голям и невъзможно дървен. Минаващият през него път спокойно можеше да пропусне цял ТКРМ, какво оставаше за техния джип.

Изглеждащата нищожно мъничка кола мина през древния вход и продължи по дълъг спускащ се проход. Стигна в едно по-широко помещение и спря.

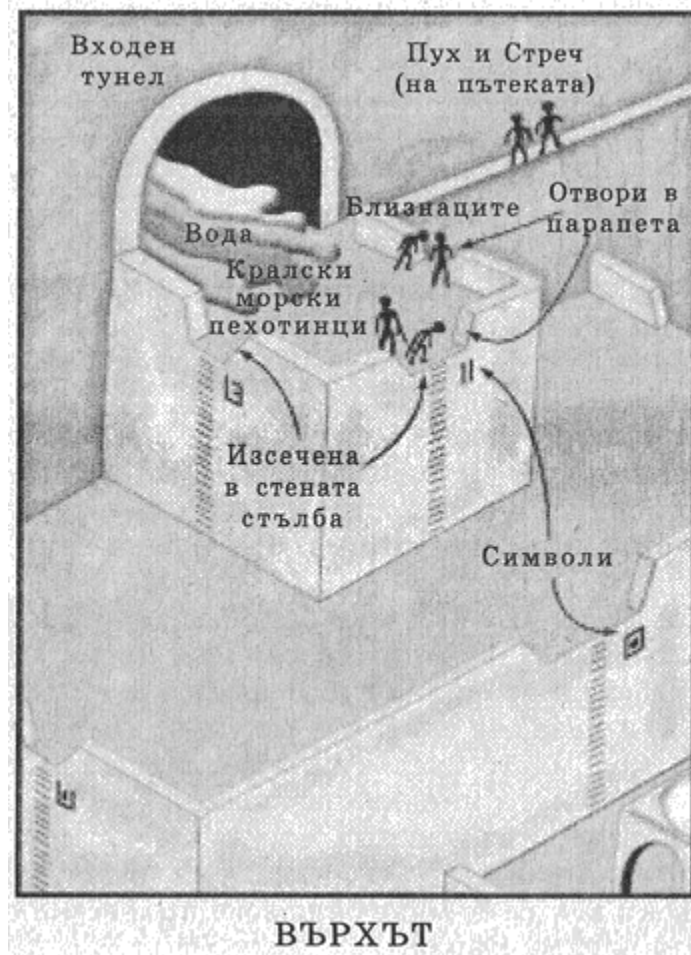
Джак, Лили и Йоланте излязоха от джипа...

— Леле... — ахна Лили точно като Джулиъс на другия край на света.

ИЗГЛЕД ОТ СТРАНИ

ЧЕТВЪРТИЯТ ВРЪХ.
ОСТРОВ ЛЪНДИ, БРИСТОЛ ЧАНЪЛ

ОСТРОВ ЛЪНДИ (ЧЕТВЪРТИ ВРЪХ)

Мечо Пух, Стреч и близнаците стояха на върха на огромна и сложна, подобна на кутия структура, залепена на стената на огромна бездна.

Директно пред тях се намираше обърнатата бронзова пирамида на Четвъртия връх, в сравнение с която структурата на стената изглеждаше дребна и незначителна.

Но за разлика от другите Върхове досега, където пирамидата висеше над по-тесни пропасти или където самата пропаст бе заобиколена от наблюдателна зала, модел на град или езеро от лава, тук цялата пещера беше бездна — гигантска четириъгълна шахта.

— Това е повече от шеметно — каза Лаклан, вперил поглед в бездънния мрак.

Подобната на кутия структура представляваше сложна плетеница от свързани помежду си кули, скупчени и спускащи се стъпаловидно една върху друга, подобно на миниатюрен град на стената; в най-долната ѝ част имаше нещо като дълъг мост от камък, който се протягаше над пропастта, за да стигне до върха на обърнатата пирамида.

— Какви са тези отвори? — Стреч кимна към няколкото странни отвора във високите до кръста каменни стени на върховете на всички кули.

Приличаха на отворени порти. Всеки покрив имаше най-малкото един отвор, докато на други, подобно на този, на който се намираха в момента, отворите бяха цели три.

Джулиъс ги огледа.

— Под всеки има изсечени стъпала, по които можеш да се спуснеш. Това е път надолу към моста, но трябва да избереш правилния. Въпросът е как?

— Лили каза, че златната плоча от Първия връх нарича това място Градът на водопадите — каза Лаклан. — Не виждам никакви водопади.

— Плочата! — възкликна Джулиъс. — Точно там е отговорът. Джак каза, че рамката на плочата съдържа насоки как да се мине безопасно през всеки от последните четири Върха.

Докато останалите трима бързаха да изровят снимка на плочата от лаптопа на Джулиъс, Мечо Пух остана настрана, загледан наляво от позицията им към една друга странна особеност на това и бездруго шантаво място.

Изключително тясна пътека водеше покрай двете стени на четириъгълната бездна, като заобикаляше самата пирамида и стигаше до изсечена в стената стълба, която водеше до мъничка каменна платформа.

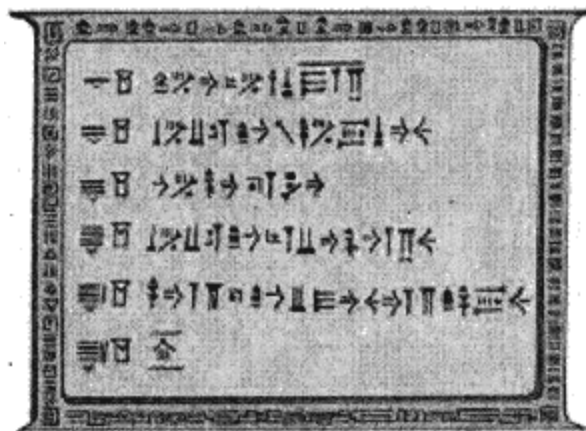
— А онова там какво е? — попита той.

Близнаците вдигнаха глави от компютъра.

— Прилича на някаква наблюдателна платформа... — разсеяно предположи Джулиъс.

— Но за наблюдение на какво? — попита Мечо Пух.

— Ето плочата — каза Джулиъс и зареди изображението.

— Джак каза, че долният ръб на рамката бил за лабиринта, предпазващ Третия връх — каза Джулиъс.

— А кой ръб е за нашия? — попита Лаклан.

— Не знам... — отвърна Джулиъс.

— Левият — каза Стреч, взе лаптопа от Джулиъс, направи няколко крачки по много тясната пътека и посочи към стената на кулата им, точно под отвора в стената. — Ето там има символ, изсечен в стената под отвора. Три диагонални линии. Точно като символа тук, в горния ляв ъгъл на рамката.

Мечо Пух отиде до него и видя изображението.

— Абсолютно прав си, това трябва да е...

Някакъв дълбок грохот го прекъсна.

Всички се извъртяха.

Грохотът идваше от тунела, по който бяха дошли.

До тях достигна внезапен порив на вятър, който развя дрехите им. Последва го бързо движещ се поток морска вода — понесе се покрай последния завой на тунела, като се блъсна във външната му страна.

— Нещо идва по тунела... — тихо каза Джулиъс.

— Бягайте! — извика Мечо Пух. — Бързо!

Но групата стоеше на три ясно разграничени подгрупи — Мечо Пух и Стреч на тясната пътека, близнаците на покрива, недалеч от отвора в парапета, и двамата морски пехотинци малко по-нататък.

— Накъде... — започна Лаклан и в същия миг я видя.

Огромна разпенена маса вода се понесе към тях иззад завоя на тунела. Напредваше с рев — бурна, свирепа, помитаща всичко. Щеше

да ги настигне след секунди. Нямахме време близнаците да стигнат до безопасната пътека.

Лаклан замръзна.

— Лаки! Насам! — Джулиъс дръпна брат си към лявата страна на покрива и го бутна през отвора, където имаше други изсечени в стената на кулата стъпала.

Джулиъс се прехвърли през ръба след Лаклан точно когато бушуващият поток морска вода стигна до платформата, подхвана двамата морски пехотинци и ги запрати като парцалени кукли в парапета около покрива.

Разбунената вода кипна на покрива, сякаш бе живо създание, търсещо път надолу.

Намери го при другите два отвора на парапета, които се оказаха мъничко по-ниски от левия. Миг по-късно морските пехотинци бяха захвърлени през единия — като малки боклучета, изчезващи в канала на кухненски умивалник — и отнесени, обречени да загинат някъде долу.

Мечо Пух видя всичко от позицията си на тясната пътека. Осъзна също, че никога не би могъл да пресече бушуващия поток.

Под него близнаците се спускаха по стълбата в стената. След секунди водата щеше да прелее през отвора над тях... и да се изсипе с цялата си сила отгоре им.

Очите му затърсиха някакъв изход... и го намериха — малката платформа от другата страна.

— Наблюдателна платформа... — промълви той. — Какво се наблюдава от нея? Правилния път през този лабиринт.

Рязко вдигна глава.

— Момчета! — извика по радиото. — Чакайте на долното ниво! Вече разбирам това място! Трябва да ви насочваме през лабиринта оттам! — Посочи отдалечената платформа.

— Какво? — На петнайсет метра надолу Джулиъс вдигна глава към него.

Мечо Пух просто му метна Стълба.

Джулиъс инстинктивно улови безценния правоъгълен диамант и пак погледна нагоре.

— Искаш ние да направим това?

— Трябва да го направите! Хайде, вървете!

Докато бързаха по тясната пътека, Стреч извика на Мечо Пух:

— Сериозно ли говориш? Съдбата на света зависи от това дали тези двама компютърджии ще се справят с бързо наводняващ се лабиринт и ще положат Стълба? Та Лаклан се задъхва само докато отиде до кухнята да си вземе поничка!

— Няма друг начин — навъсено отвърна Мечо Пух. — И съдбата на света зависи от това дали ще им помогнем!

Минута по-късно Мечо Пух и Стреч се намираха на участъка от тясната пътека, който минаваше по съседната стена на огромната бездна.

Оттам виждаха още символи върху стените на кулите — всеки беше разположен малко под отворите във високите парапети. Навсякъде в стените имаше стълби, които даваха на всеки дръзнал да премине лабиринта главозамайващ брой възможни пътища.

Мечо Пух вдигна бинокъла си за нощно виждане.

— Стреч! Какъв е вторият символ на плочата?

— Три хоризонтални линии, ако гледаш от долу нагоре. Или квадрат с една диагонална линия, ако гледаш от горе надолу.

— Виждам две стълби, по които могат да продължат момчетата. Възможностите са три хоризонтални или три вертикални линии. Значи се гледа от долу нагоре. Момчета! — извика Пух по радиото. — Стълбата отляво е безопасната!

Докато близнаците очакваха инструкции на откритата площадка под върха, мощен поток вода преля през отвора над тях, изсипа се отгоре им с огромна сила и ги събори.

Моментално измокрени до кости, двамата успяха да се изправят и нагазиха в дълбоката до глезените вода. Сега тази площадка започваше бързо да се пълни.

Гласът на Мечо Пух се разнесе в слушалките им:

— Стълбата отляво е безопасната!

Джулиъс забърза към отвора, като си пробиваше път през кипналата морска вода.

Бърз поглед назад му показва, че вече поне два живописни водопада се спускат от върха на вертикалния град. Предположи, че има и трети от другата страна, но не можеше да го види оттук.

— Вече да виждаш водопади? — извика той на брат си.

— Дево Марийо! — извика в отговор Лаклан. — Не съм свикнал на подобни упражнения!

— Мърдай!

Прехвърлиха се през следващия отвор и се запускаха по стълбата, а прииждащата вода зад тях се надигаше и надигаше... докато не преля през другите отвори в каменния парапет във великолепна водна каскада.

След припряно бързане по пътеката Мечо Пух и Стреч се озоваха на наблюдателната платформа.

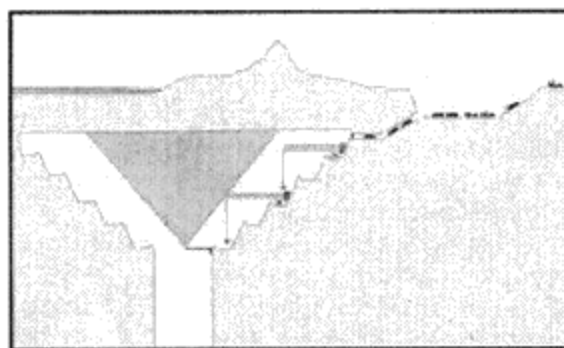
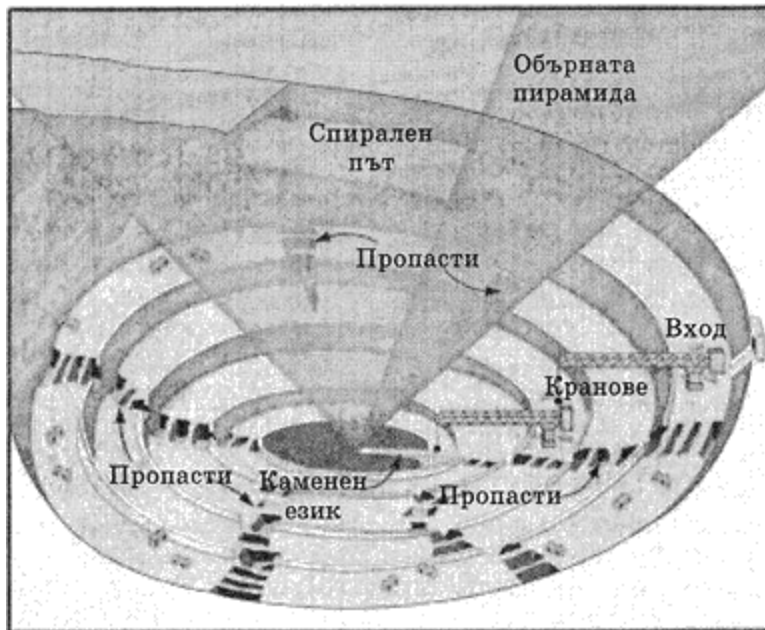
Оттам се разкриваше ясна гледка към всички кули. Гледката бе зашеметяваща — огромен модел на град, закрепен за отвесна скала и увиснал над бездната; а сега към живописната картина се добавяха искрящи водопади, преливащи от най-горните нива.

По-важното обаче бе, че оттук можеха да различат изсечените върху стените на кулите серии символи, които показваха безопасния път през лабиринта.

От този ъгъл Мечо Пух и Стреч виждаха само две от трите страни на всяка кула, но това беше достатъчно. Ако не виждаха символа, който търсеха, той би трябвало да е от скритата за погледите им страна и щяха да пратят близнаците натам.

Беше 01:50 след полунощ.

Разполагаха с четиридесет и една минути да стигнат до дъното на лабиринта.

Страничен изглед

**ПЕТИЯТ ВРЪХ.
ДИЕГО ГАРСИЯ, ИНДИЙСКИ ОКЕАН**

ДИЕГО ГАРСИЯ (ПЕТИЯТ ВРЪХ)

„Все едно си на най-горния ред на футболен стадион“ — помисли си Джак.

Петият връх се намираше пред него и бе напълно различен от онези, които бе виждал досега. Всъщност единственото познато нещо бе огромната бронзова пирамида, висяща над гигантското подземно пространство.

Грамадна каверна с формата на купа се спускаше от входа, при който стояха. Бе може би триста метра в диаметър и с приблизително

кръгла форма. Просторен път — с ширината на градска улица и предпазен от вътрешната страна от двуметрова каменна бариера — се виеше около каверната по полегата спускаща се спирала, стигаща до върха на пирамидата.

— Прилича на огромна раковина — обади се Лили.

„Права е“, помисли Джак. Големият спирален път започваше с дълга права част, подобно на края на раковина. След това започваше да се извива и да се спуска надолу, като постепенно ставаше все по-тесен, за да се превърне при върха на пирамидата едва ли не в пътека.

Последната черта на каверната, която привлече вниманието на Джак, не беше част от Върха — през годините различните господари на този остров не бяха стояли със скръстени ръце.

Спиралният път бе изпълнен с превозни средства и странни конструкции.

Джипове и мотоциклети лежаха зарязани и ръждясваха; няколко големи полагащи мостове гъсенични машини бяха преобърнати недалеч от входа; колкото и да бе странно, по-надолу по пътя се търкаляха и няколко теглени от коне оръдия.

Най-внушителната добавка от хората обаче бяха два съвсем модерни строителни крана — огромни и Т-образни, издигнати на стратегически точки по пътя — един недалеч от засводения вход, а другият — под него по спиралния път.

Двата крана имаха стоманени кошници, които можеха да поберат няколко души. После кошниците можеха да бъдат придвижени по стоманеното рамо на крана и спуснати до по-ниско ниво на спиралата.

Крановете се издигаха на солидни бетонни основи, предпазвани откъм горната страна на пътя от дебели бетонни прегради с формата на буквата А.

Наличието на крановете и странно оформените им прегради говореше много на Джак.

— Нека позная — каза той. — Всеки път, когато тръгнете надолу по пътя, задействате някакъв невидим механизъм и поток... не знам... морска вода, може би, се понася надолу и помита всеки човек или кола, докато в крайна сметка не стигне до бездната долу.

Бонаventura го погледна изненадано.

— Откъде знаете?

— Преобърнатите машини за полагане на мостове са първата следа — само огромна маса вода може да преобърне такива чудовища. Бетонът около подпорите на крановете обаче е още по-сериозна следа. Там е, за да насочва прииждащата вода около крана. Колкото до водата, предположих, че е морска, защото сме на атол насред шибания океан, тъпак такъв.

— Загубеняк — прошепна Лили.

Бонаventura пропусна обидата покрай ушите си.

— Тези кранове ни позволиха да направим подробни наблюдения на обекта. На пирамидата и на древните знаци, изсечени по стените ѝ и по пътя. Аз самият съм прекарал безброй часове в кошницата на долния кран, за да изучавам пирамидата отблизо. Това ни даде жизненоважна информация относно местоположението на другите Върхове и естеството на някои от наградите.

— Но това е равно на пълна нула без Стълба — каза Джак. — Както са открили французите и англичаните преди вас.

— Информацията, която събрахме тук, ни позволи да открием някои неща преди вас — не му остана дължен Бонаventura.

Джак си погледна часовника.

04:50 сутринта.

Разполагаха с четиридесет и една минути.

Включи радиото.

— Мечо Пух? Какво става при вас?

Слушалката запращя, след което се чу рев, следван от вика на Мечо Пух:

— Става какво ли не, Ловецо! Съжалявам! Не мога да говоря! Трябва да насочвам близнаците през лабиринта! Ще ти се обадим!

Връзката прекъсна.

Джак погледна Лили, след това се обърна към генерал Дайър.

— Ще ми трябва мотор.

Докараха военен мотоциклет и Джак го яхна.

Лили скочи зад него, стискаше двойно пречистения Стълб.

Бонаventura се смая.

— Няма ли да използвате крановете? — Погледна Йоланте, сякаш търсеше подкрепа. — Все пак това е най-безопасният начин...

Първият кран наистина бе на едно ниво с тях, рамото му бе само на няколко стъпки от мястото, където се намираха.

Джак поклати глава.

— Не го схващаш, нали? На място като това не можеш да мамиш, не можеш да подминеш капаните. Някога да ти е хрумвало, че Върхът може да награди човека, който успее да разгадае системата от капани?

— Ами, аз...

— Тези системи са също като капаните на египтяните, китайците и маите — замислени са така, че да държат незнаещия настрана. Което означава, че пропускат подходящите хора. Ако Стълбът е в ръцете ти, системата ще те пусне да минеш. Но ако се опиташ да я измамиш, ще те атакува — каза Джак.

Бонавентура и генерал Дайър се обърнаха към Йоланте, сякаш нейната дума беше решаваща.

Тя просто сви рамене.

— Оставете го да действа по своя си начин. Той знае какво прави.

— Благодаря — сухо рече Джак.

— Ще сте мъртви, преди да стигнете до второто ниво — изсумтя Бонавентура. — И после ще трябва да разчистваме каквото е останало от вас и сами да полагаме Стълба.

— В такъв случай, приятно ми беше да се запознаем — каза Джак, даде газ и слезе по няколкото стъпала, водещи към пътя.

Стигна края на стълбището при основата на крана, зави наляво и пое по най-външния пръстен на смъртоносния спирален път.

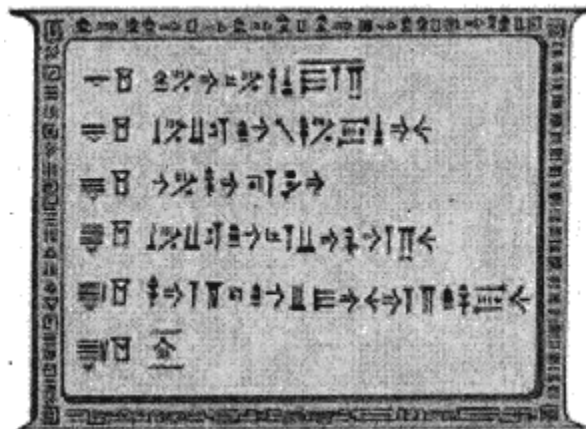
На стотина метра по-нататък Джак и Лили стигнаха до неравна пропаст, която прерязваше пътя.

Пресичаха я три каменни моста.

На двата външни имаше нанесени със спрей груби червени хиксове, а една зелена стрелка бележеше средния като безопасен.

Джак обаче не обърна внимание на тези знаци. Вместо това се загледа в един по-малък и много по-древен знак, изсечен в каменния мост под зелената стрелка, и каза само една дума:

— Плоча.

— Плоча — повтори Лили, извади цифровия си фотоапарат и зареди фотографията на златната плочка от Първия връх.

И двамата забелязаха, че на горния ръб на рамката се появява същият знак, в началото на поредицата:

Джак погледна подобното на стадион пространство и преброи още няколко пропасти, пресичащи спиралния път. Над всяка имаше по два, а понякога и по три моста. Също като при Хокайдо, човек трябваше да избере правилния мост, за да не задейства механизма на капаните.

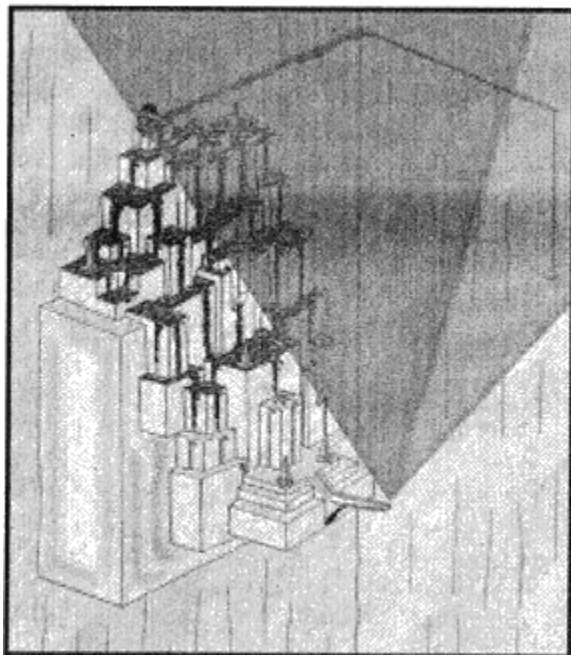
Обърна се към Лили.

— Какво ще кажеш, хлапе?

— Хайде да наричаме малко задници.

— Не бих могъл да се изразя по-добре.

И тъй, водени от символите, изобразени на снимката, те се понесоха по широкия спирален път към сърцето на Петия връх.

ГРАДЪТ НА ВОДОПАДИТЕ

ОСТРОВ ЛЪНДИ (ЧЕТВЪРТИЯТ ВРЪХ)

Тишината на Петия връх беше коренно противоположна на случващото се на Четвъртия.

От позицията си на наблюдателната платформа Мечо Пух гледаше лепнатия за стената на бездната град.

Вече цялата горна половина на града преливаше от водопади — десетки, спускащи се на великолепни отвесни потоци към множеството нива на структурата, преди да достигнат следващия покрив и да се разделят наляво и надясно или да продължат право напред, принуждавани от гравитацията да търсят пътя на най-малкото съпротивление надолу.

Мечо Пух беше изумен. Това приличаше на най-голямото водно представление на света.

И на сцената, спускащи се по стълбите, изсечени в стените на кулите, тичащи по покриви, газещи през дълбоката до коляно вода, микроскопични на фона на величествената структура, се виждаха двете малки фигурки на Лаклан и Джулиъс Адамсън, тичащи в отчаяна надпревара с буйните потоци вода, изсипващи се по системата над и зад тях.

Бяха приблизително по средата на огромната структура, а вече бе 02:11 след полунощ.

Бяха им трябвали двадесет минути, за да се доберат до средата, и им оставаха още двадесет, за да преодолеят долната половина. Щяха да стигнат до пирамидата в последния момент.

— Наляво! — извика Стреч по радиото. — Не! Наляво! Наляво! Близнаците се заоглеждаха объркано.

Ако не бяха Мечо Пух и Стреч да ги насочват, вече щяха да са се объркали безнадеждно и бурната вода, идваща зад тях, отдавна щеше да ги е помела.

Но ето че бяха все още в играта, мокри и треперещи, рижите им коси бяха прилепнали за черепите им.

Джулиъс забърза към левия отвор в парапета.

— Да! Точно този! — извика гласът на Стреч по радиото.

На ръба Джулиъс спря и се обърна.

Лаклан се мъчеше да го настигне. Макар да бяха еднакви на външен вид — както и с еднакви вкусове, хобита и какво ли не още — двамата се различаваха по сила. Джулиъс бе в много по-добра форма от Лаклан. Хранеше се по-добре и понякога дори правеше компания на Джак и Зоуи при сутрешните им кросове. Лаклан се тъпчеше с боклуци и изобщо беше занемарил упражненията.

И сега това проличаваше.

Лаклан изоставаше и дишаше тежко.

— Внимавайте! — извика им Мечо Пух.

Най-неочаквано мощен водопад се изсипа върху близнаците и ги запрати към парапета. Лаклан едва не падна, но в последния момент Джулиъс успя да протегне ръка и да го сграбчи за китката. Запрепъваха се към правилния отвор.

— Благодаря, братко! — извика Лаклан.

Джулиъс не отговори.

— Знаеш ли, моментът може и да не е подходящ, но наистина съжалявам за Стейси Бейкър!

— Хайде, трябва да продължаваме! — отвърна Джулиъс.

Спуснаха се по стената на кулата, вкопчени в изсечените стъпала.

ДИЕГО ГАРСИЯ (ПЕТИЯТ ВРЪХ)

Джак и Лили се носеха с мотора по огромния спирален път на Петия връх.

Профучаваха покрай останките от най-различни превозни средства — свидетелство за това колко свирепа може да бъде отприщаната система капани.

Като се ориентираха по символите върху горния ръб на златната плочка, успешно прекосиха пет от пресичащите пътя пропасти, без да задействат главния капан.

Беше 05:11 сутринта, оставаха им двадесет минути, а те едва бяха успели да направят един пълен кръг по гигантската спускаща се спирала. Напредваха бавно. „Прекалено бавно — помисли Джак. — Трябва да се размърдаме.“

Дотук зелените стрелки и червените хиксове, изрисувани по мостовете, бяха верни; Джак предположи, че са резултат от смъртоносните опити и грешки на французи, англичани и американци през годините. Забеляза обаче, че при следващата пропаст указателите прекъсват.

С Лили стигнаха до нея и спряха. През пропастта минаваха два моста.

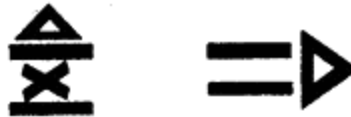
Вътре в пропастта имаше две разбити коли, но Джак забеляза, че по-нататък вече няма останки.

— Тук онези преди нас са изгубили пътя. Докато американците не са започнали да използват крановете, никой не е минал оттук...

Странно, но нито един от двата символа на земята пред мостовете не отговаряше на знака от златната плочка. На нея той бе:

А двата символа на земята бяха:

Изведнъж някъде над тях се разнесе застрашителен грохот.

— Опа... — Джак рязко се завъртя и погледна нагоре.

Звукът идваше от най-горната секция на спиралата, от големия тунел.

— Ох, по дяволите — изруга Джак.

— Глупак! — извика гласът на Бонавентура по радиото. — Активира го! Главният капан всеки момент ще се задейства!

— Не сме активирали нищо — каза Джак. — Не сме направили нищо.

— Този символ прилича на стълб... — обади се Лили.

Джак, вече наистина разтревожен, тихо каза:

— Пропуснали сме нещо.

Грохотът отгоре се засили.

— Казах ти да използваш крановете! — Бонавентура вече изпадаше в паника.

Но не и Джак.

Обърна се към извития път назад, като търсеше с поглед...

... и откри нещо на земята под един преобърнат британски джип от трийсетте.

Завъртя мотора, даде газ обратно към джипа, скочи, плъзна се по земята и впери поглед в пътя.

Върху камъка беше изсечено познатото изображение на машината:

И беше в пълен размер, правоъгълните означения на Стълбовете бяха с големината на Стълба в раницата му. Пет от тях бяха прости изображения, но един беше вдлъбнат в пътя.

Джак беше виждал това и преди, при Първия връх при Абу Симбел. Грабна Стълба от раницата и го напъха във вдлъбнатия правоъгълник на изображението.

Грохотът отгоре моментално спря.

— Успя... — обади се изуменият Бонаventura. — Никой досега не е преодолявал това място.

— Какво да ти кажа, ние сме специалисти — отвърна Джак. Мислите му обаче се въртяха около напредналата технология, използвана на това място — технология, която работеше заедно със Стълба.

— Сега символите по златната плочка стават по-смислени — рече Лили. — Виж, от време на време се появява символът на Стълба. Тогава трябва да го поставяме в изображения като това. Иначе главният капан на системата се задейства. Нищо чудно, че никой не е можел да премине този мост. Винаги са задействали капана.

— Както вече споменах, на място като това не можеш да мамиш — каза Джак. — Ако можеш да се сетиш, системата те пуска. Точно затова е създадена — да позволи на знаещия да влезе и да държи натрапниците настрана.

Въоръжени с това знание, Джак и Лили бързо минаха през долната половина на спиралата.

Не срещнаха повече трудности и след десет минути се озоваха на най-долния и най-вътрешен пръстен.

Стигнаха до дългия каменен език, който се протягаше към върха на обърнатата пирамида. На земята до него беше изсечено още едно изображение на Машината.

Според сметките на Лили бяха използвали всички символи на плочката, с изключение на два. След като поставеха Стълба в изображението на Машината, трябваше да направят още един избор.

Докато Джак преминаваше последния пръстен, все още на двайсетина метра от каменния език, кошницата на втория кран бавно се спусна пред тях.

Феликс Бонавентура и Йоланте бяха в нея, заедно с генерал Дайър.

Бонавентура беше в захлас. Слезе от кошницата в самия край на спиралния път, разпери ръце и се усмихна широко.

— Браво на вас! Никой досега не е успял да укроти това място, но ти го направи! — Направи стъпка по дългия каменен език към пирамидата. — Сега ни остава единствено да...

— Не! — Джак наби спирачки и скочи от мотоциклета. — Чакай! Още не! Спри!

Но вече бе твърде късно.

Благодарение на сложния си механизъм Върхът беше разбрал, че някой е прекосил последното изображение на Машината, без да носи със себе си Стълба.

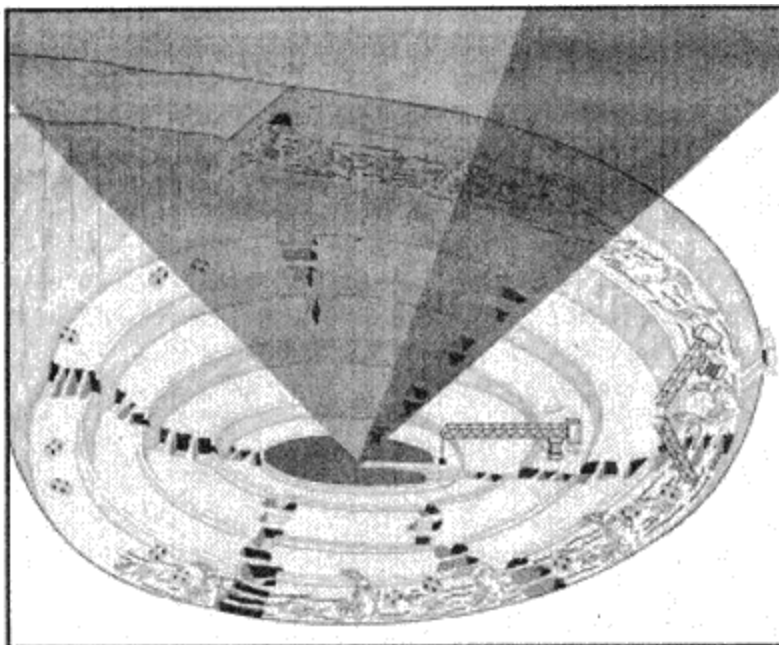
От горните части на каверната отново отекна страховит грохот.

Беше като гръмотевична буря.

Джак рязко вдигна глава. Лили и Йоланте също.

Бонавентура и Дайър също се взираха с ужас нагоре — те знаеха как изглежда това място, когато главният му капан се задейства.

— Господи, не... — прошепна Бонаventura миг преди Върхът да избухне в истински хаос.

ГЛАВНИЯТ КАПАН НА ПЕТИЯ ВРЪХ
СЕ ЗАДЕЙСТВА

Огромна разпенена вълна, висока два и широка двадесет метра, буквално експлодира от широкия тунел в най-горната част на спиралата. Заемаше пътя изцяло.

Задържана от вътрешната страна от каменния парапет, тя се понесе с грохот по наклона, подобно на стадо бизони.

Бушуващата стихия прелетя покрай входа и се стовари върху бетонната бариера, защитаваща горния кран, и колкото и да бе невероятно, надви бариерата с масата си, стовари се върху крана и го прекатури!

Докато гледаше как кранът се преобръща, Джак се запита дали предишните появи на вълната не са били по-слаби. Може би, след като този път стихията бе отприщана от нарушител в самия център на Върха, съответно бе по-голяма, по-силна и по-смъртоносна.

Така или иначе, дебелите защитни бариери на Бонаventura бяха пометени като перца и горният кран се беше катурнал и се носеше заедно с яростната вълна.

Онова, което последва, бе колкото завладяващо, толкова и ужасяващо.

Джак се въртеше на място, докато гледаше как гигантската вълна се носи с рев по периметъра на каверната. Спускаше се бързо надолу — яростна разпенена река, която набираше скорост по наклонената крива на спиралата, готова да стовари гнева си върху натрапниците в центъра на системата.

— Тъпак, пълен тъпак! — извика той на Бонаventura.

Положението беше абсолютно прецакано. Когато стигнеше най-вътрешния пръстен, вълната щеше да отскочи от последната стена, да продължи по тънкия каменен език и да помете всичко на него.

Вторият кран беше евентуална възможност, макар и не кой знае каква, тъй като горният така и не бе успял да издържи на бруталната стихия.

Бонаventura и генерал Дайър решиха, че това е по-добре от нищо, и преди Джак и Йоланте да успеят да ги спрат, скочиха в кошницата и започнаха да се издигат.

— Не! — извика им Йоланте. — Недейте!

Но това не ги спаси.

Вълната удари основата на втория кран, изтръгна го от нея и цялата конструкция политна напред и се прекатури — право в бездната! Бонаventura и генералът пропаднаха с писъци в мрака, а кранът полетя след тях.

— Гадно — сухо отбеляза Джак.

Погледна си часовника: 07:28.

Трябваше да положат Стълба точно в 07:31. Дотогава оставаха три минути. Но разбеснялата се река щеше да ги настигне след по-малко от една.

Включи радиостанцията.

— Мечо Пух! Как е при вас?

— Близнаците са почти при Върха! Ще го стигнат след около трийсетина секунди! Ти?

— Тук нещата станаха наистина гадни. — Разпенената вълна вече бе изминала половината път. — Намираме се при нашия Врѣх, но чакането ще се окаже проблем! Кажете ми, когато близнаците са на позиция! Имаме право само на един опит!

Обърна се към Лили и Йоланте.

— Насам.

И стиснал Стълба в ръка, поведе спътничките си по каменния език към върха на грамадната бронзова пирамида.

Спускащата се вълна вече беше изминала три четвърти от пътя и се носеше напред с ужасяваща скорост.

В самия край на каменния език Джак спря и затърси нещо, без изобщо да обръща внимание на пирамидата само на половин метър от него и царящия навсякъде хаос.

— Какво търсиш, по дяволите? — извика Йоланте. — Лили, на плочката остава още един символ, който не сме използвали, нали? — попита той.

— Да.

— Сигурна ли си?

— Проверих три пъти.

Йоланте гледаше как приближаващата вълна навлиза в най-долния пръстен на спиралата. Почти ги беше настигнала.

За неин абсолютен потрес, Джак дори не я поглеждаше. Всъщност даже легна по корем и се взря през ръба на езика към нещо на долната му страна.

— Ето го! — тържествуващо заяви той и скочи на крака. — Лили, Йоланте, през ръба, веднага. В долната част на моста има скоби, които водят до два тунела, изсечени в стената на пропастта. Това е последният избор. Бързо!

Докато разпенената вода минаваше по последната извивка на спиралата, Лили, Йоланте и Джак се прехвърлиха през ръба на дългия каменен език.

Смъртоносната вълна удари стената в края на спиралата, отскочи по каменния език и продължи по дължината му, като се изсипваше през ръбовете му на забележителен тристранен водопад.

А под него, вкопчили се в скобите от долната страна, увиснали над бездънната пропаст, скрити от проблясващи водни завеси, бяха Джак, Йоланте и Лили.

ОСТРОВ ЛЪНДИ (ЧЕТВЪРТИЯТ ВРЪХ)

Часовникът на Джулиъс Адамсън показваше 02:30 след полунощ. Двамата с Лаклан тичаха през откритата площадка в

основата на миниатюрния град на Четвъртия връх. Минаха между два обелиска и се втурнаха по стъпалата, водещи към моста и пирамидата.

Миниатюрният град над и зад тях буквално преливаше — безброй потоци течаха в най-различни посоки, разделяха се на едни места, събираха се на други и продължаваха неуморно надолу към площадката, която близнаците току-що бяха прекосили. Щом водата стигнеше там, за двамата нямаше връщане.

От позицията си на наблюдателната платформа Мечо Пух и Стреч бяха успели да ги преведат майсторски през лабиринта, винаги на една стъпка пред преследващата ги вода.

Сега двамата гледаха напрегнато как двете малки фигурки на близнаците тичат по моста в основата на миниатюрния град към върха на обрнатата пирамида.

Джулиъс стигна пръв, стискаше Стълба. Запъхтян и останал без сили, Лаклан погледна назад към преследващите ги водопади.

— Стигнахме! — извика Джулиъс в радиото. — Как си, Джак?
Часовникът му показва 02:31.

ДИЕГО ГАРСИЯ (ПЕТИЯТ ВРЪХ)

Часовникът на Джак извънтя. Беше точно 07:31.

Водните завеси продължаваха да падат от каменния език. До Джак Йоланте бе преметнала колана си през една скоба и го бе овързала около дясната си китка, за да се държи по-добре. Умен ход и Лили веднага го беше копирала.

Джак сви замислено устни.

Имаше само един начин да го направи, осъзна той, и този начин изискваше нещо, което не беше готов да приеме с охота — да се довери на Йоланте.

— Трябва ми помощта ти! — извика той. — Ще се залюлея през водата да положа Стълба, но веднага щом го направя, водата ще ме повлече в пропастта. Искам да ме хванеш за колана!

Погледът му срещна нейния. Прекрасната аристократична британка се вираше в него с хипнотизиращите си зелени очи, по лицето ѝ се стичаха струйки вода. Беше неразгадаема. Не издаде нищо. Джак не можеше да каже дали ще му помогне, или не.

— Добре! — извика тя.

— Добре... — повтори Джак.

Не беше много сигурен, но нямаше избор. Трябваше му голям човек, който да го държи. Лили не беше достатъчно силна.

Премести се до самия край на каменния език, точно под върха на пирамидата.

— Добре, Джулиъс! — извика по радиото. — На три! Едно...

Погледна Лили и се запита дали не я вижда за последен път.

— ... две...

ОСТРОВ ЛЪНДИ (ЧЕТВЪРТИЯТ ВРЪХ)

Джулиъс доближи Стълба на сантиметри от върха на пирамидата. Ревът на водопадите зад него бе оглушителен.

— ... три!

Джулиъс наблъска Стълба в гнездото му в пирамидата.

ДИЕГО ГАРСИЯ (ПЕТИЯТ ВРЪХ)

С мах, който изискваше цялата му сила, Джак се залюля през завесата вода.

Излетя през водната стена, която го блъскаше в лицето, отвори очи и видя върха на пирамидата точно пред себе си. Пресегна се и напъха Стълба във върха.

Стълбът се закрепил на мястото си и Джак го пусна... и точно както беше очаквал, спускащата се през ръба бурна вода моментално го помете и го запрати в бездната...

... и Йоланте го хвана!

Висеше на лявата си ръка на колана, който все още бе праметнат през скобата, а с другата държеше неговия.

Лесно можеше да го пусне — и като се имаше предвид, че бяха на противникови страни, това спокойно можеше да се очаква от нея.

Но, за най-голяма изненада на Джак, тя не го направи.

Джак се изкатери по тялото ѝ и се вкопчи в една скоба точно когато Върхът оживя.

Ослепителен лъч бяла светлина блесна като лазер от върха на обърнатата пирамида в черната бездна под тях, освети дълбините на огромната шахта и изчезна в безкрая.

ОСТРОВ ЛЪНДИ (ЧЕТВЪРТИЯТ ВРЪХ)

Подобно нещо се случваше и при Четвъртия връх.

Джулиъс и Лаклан Адамсън гледаха с благоговение как техният Връх изстрелва ослепителния си лъч в бездната. Гигантската пирамида забръмча силно и цялата каверна се изпълни с рязка бяла светлина.

— Мили боже! — извика Джулиъс.

А после могъщата колона светлина изчезна и бездната отново потъна в мрак, нарушаван единствено от бледото сияние на светещите пръчки и сигналните ракети.

Стълбът пулсираше на върха на пирамидата, кристалночист, по страните му се появяваха бели Тот символи, описващи подробно неговата награда — живот.

Джулиъс се пресегна и го хвана и подобният на стъкло Стълб се освободи от върха, като остави на него малко парче от себе си с формата на пирамида.

— Джулиъс! Трябва да вървим! — викна Лаклан и хвърли поглед назад, към все още спускащите се към тях водопади.

— Правилно! — извика Джулиъс и побягна.

Водени отново от Мечо Пух и Стреч, двамата забързаха назад към миниатюрния град и по лъкатушещия път нагоре през водния лабиринт.

Подобно на Джак, Пух и Стреч бяха броили символите, които бяха използвали до момента — за да стигнат до пирамидата, бяха използвали точно половината. Стреч осъзна, че останалите знаци осигуряват безопасен път обратно през миниатюрния град.

Водните потоци продължаваха да се леят от всеки покрив на кула, но при някои водата бе по-плитка и образуваше малки развълнувани езерца. Това бе пътят обратно.

В един момент изтощеният Лаклан, който се мъчеше през дълбокото до коляно течение, изгуби равновесие и беше понесен назад към ръба, но Джулиъс се хвърли след него и успя да го сграбчи за ръката и да го изправи.

Лаклан обаче беше изгубил нещо. Волята си.

— Върви, Джулиъс! Махай се оттук! Не се оставяй да те забавям!

— Млъквай, Лаки...

— Съжалявам, Джулиъс! — извика Лаклан. — Съжалявам, но не мога да продължа! Просто не мога. Съжалявам и за Стейси Бейкър!

Двамата братя стояха сред безкрайните водопади, един срещу друг, и се чудеха какво да правят.

Мечо Пух и Стреч стояха на върха на миниатюрния град, изпълнени с тревожно очакване.

Накрая ръката на Джулиъс се появи над ръба на кулата, после и главата и раменете му. Беше останал без дъх.

Лаклан не се виждаше никъде и Мечо Пух изпъшка.

После го видя — хванал се за колана на Джулиъс, вкопчил се в кръста му като коала в клон.

Джулиъс беше носил Лаклан през втората половина от изкачването им.

Пух и Стреч се хвърлиха към тях.

Стреч се наведе над раменете на Джулиъс.

— Дай да ти помогна, сигурно е тежък.

Джулиъс се усмихна кисело — от лицето му капеше вода — и цитира една велика песен:

— Не е тежък. Брат ми е.

ДИЕГО ГАРСИЯ (ПЕТИЯТ ВРЪХ)

На Петия връх водата продължаваше да се стича по спиралния път, но след няколко минути започна да отслабва и накрая се превърна в малко поточе.

Когато течението стана достатъчно слабо, Джак отново се надигна през водната завеса, взе Стълба от върха на пирамидата и после пак увисна на скобата под каменния език. Също като Стълба на остров Лънди, сега и този бе покрит с редове светец бял текст, който обясняваше неговата награда — смърт.

— Сега какво? — попита Йоланте.

— Ами... — започна Джак.

— Капитан Уест! — разнесе се някъде отгоре глас от високоговорител. — Току-що получихме нови заповеди... от баща ви. Той съобщи на цялата част в Диего Гарсия, че след успешното полагане на Стълба на вас и на представителката на кралската

фамилия не бива да ви се позволи да напуснете острова живи. Американският гарнизон на Диего Гарсия има заповед да ви убие.

На южната писта на Диего Гарсия Скай Монстър ясно видя как настроението на домакините им се променя почти моментално.

Шест страховити джипа клас „Авенджър“ се понесоха по пътя над водата към пистата. Всяка машина беше оборудвана с две насочени нагоре гнезда, съдържащи четири ракети земя — въздух „Стингър“. Това означаваше осем изстрела от кола — четиридесет и осем общо.

Дузина американски рейнджъри тичаха от кулата на летището към самолета, а петима пилоти с пълна екипировка бързаха през пистата към изстребители F-15 „Игъл“.

Скай Монстър много добре си даваше сметка за подбрания момент. Времето за полагаането на Стълба току-що бе отминало. Джак явно беше успял да го сложи на мястото му и сега лошите правеха онова, което правеха лошите по принцип — опитваха се да те преобат, след като си им спасил задниците.

Диего Гарсия току-що бе обявил война на Джак и екипа му.

Скай Монстър затвори външната врата и изтича към кабината, без да срещне никакви възражения от страна на двамата си пазачи от Спецназ. Беше решил и той да обяви война на домакините.

Джак, Лили и Йоланте все още висяха от каменния език при Четвъртия връх.

— Не можем да се върнем по пътя, по който дойдохме — каза Джак и посочи с брадичка двете дупки в края на скобите. — Трябва да направим последния избор и да видим къде ще ни отведе той.

Верният отвор бе левият и от него попаднаха в дълъг наклонен тунел, който се виеше все по-нагоре и по-нагоре, докато внезапно не свърши със сляпа стена от един-единствен варовиков блок.

Точно когато стигнаха задънения край, в слушалката на Джак се разнесе гласът на Скай Монстър:

— Ловецо! Живи ли сте още там долу? Току-що бях нападнат на пистата и се наложи да излетя и да изхвърля цял тон противомерки! Тук е същински ад!

Гласът му бе съпроводен с експлозии на заден план.

— Можеш ли да кацнеш и да ни вземеш?

— Ъ-ъ-ъ, абсурд.

— А въздушна възможност? Налична ли е?

— Мога да го направя. Близко до хангара на пистата. Побързай, Джак. Ще мога да ги удържа още десет, може би петнайсет минути. След това ще съм безобидна мишена.

— Идваме колкото се може по-бързо. Благодаря, Монстър.

Ехтяха експлозии и се издигаха стълбове дим. „Халикарнас“ направи вираж над летището, като пускаше върху пистата откоси трасиращи куршуми и запалителни бомби.

Първата вълна на Скай Монстър извади от строя двете установки „Пейтриът“ в края на летището; втората остави по пистата дълбоки кратери, които не позволяваха на изстребителите да излетят.

„Авенджър“-ите изстрелваха стингъри, но електромагнитните противомерки на „Хали“ лесно се справяха с тях и ракетите се защураха безцелно във въздуха и паднаха в океана.

Следващата мишена на Скай Монстър бяха самите изстребители. Макар да не бяха в състояние да излетят сега, можеха да го направят по-късно, а Скай Монстър беше здравата ядосан, така че направи на решето първите три на пътеката за рулиране пред хангара им — улучи предните им колесници и те забиха носове в бетона и препречиха пътя на двата незасегнати самолета.

Скай Монстър направи широк кръг над атола и пусна още две ракети по главното летище на Диего Гарсия на западното рамо на острова. Във въздуха полетяха парчета асфалт и пръст. Вече и от онази писта нямаше да излита нищо.

— Искате война значи? — извика Скай Монстър. — Ето ви шибана война!!!

Тряс!

Краткият и рязък взрив на пластичния експлозив на Джак напука дебелия пясъчен блок, който препречваше пътя им.

Блокът се натроши и Джак махна няколко парчета, отвори малка дупка...

... и видя колелата на огромен ТКРМ, които се изтъркаляха тежко точно пред носа му.

Джак разшири дупката и откри, че са се върнали при входния тунел, водещ към спиралната каверна; блокът, който бе разбил преди малко, бе част от стената на входа.

Тунелът бе слабо осветен и когато махна още парчета, за да разшири отвора достатъчно, за да се проврат през него, Джак видя няколко бронирани джипа да се носят на висока скорост към Върха. Проекторите им играеха по тъмните стени.

В обратната посока пък се движеха няколко пълни с пръст самосвала ТКРМ.

Именно те щяха да ги измъкнат от прииждащите войници.

— Бързо! — прошепна Джак на Лили и Йоланте.

След няколко секунди един от самосвалите излезе от покритата с навес яма под ярките лъчи на слънцето и направи рязък завои, за да избегне сблъсъка с няколко джипа, които летяха към изкопа.

Никой не видя увисналите под камиона трима души. Нито пък как след миг се изкатериха в кабината на самосвала, обезвредиха шофьора и продължиха с рев към бушуващото на южното летище сражение.

ТКРМ-ът на Джак се носеше по дългия път над водата. Задминаха го джипове с въоръжени войници, които също бързаха към мястото на сражението.

Джак знаеше точно къде отива — към хангара, който приютяваше изтребителите на базата. Само че не влезе в него отпред.

Вместо това гигантският камион пробива тънката задна стена и помете като играчки два FА-18, преди Джак да успее да го спре до един от полуразрушените F-15 пред постройката.

Естествено, пилотът на изтребителя отдавна бе зарязал разнебитения си самолет, който бе клюмнал нос заради унищожения си колесник.

— В кабината! — Джак задърпа Лили, а Йоланте забърза след тях. — Скай Монсър! — извика той по радиото. — Въздушно

поемане! На следващото преминаване! Дай ни трийсет секунди!

— Дадено, Джак! — „Халикарнас“ направи широка дъга и полетя право към пътеката за рулиране.

Джак се качи в кабината на повредения изстребител.

Йоланте се поколеба.

— Какво правиш?! Това нещо не може да полети!

Джак сложи Лили в скута си и започна да проверява кабината.

— То не, но ние ще можем. Ти пък можеш или да дойдеш, или да останеш. Избирай сама. Но бързо.

Йоланте прехапа устна и реши, че каквото и да е намислил Джак, ще е по-добро от оставането ѝ в Диего Гарсия.

— Къде да седна?

— На коленете ми, пред Лили, с лице към мен.

Йоланте направи, каквото ѝ бе наредено, и Джак закопча и тримата с колана на седалката.

— Планът толкова луд ли е, колкото си мисля? — попита Лили.

— Почти. — Джак погледна към небето.

Йоланте изведнъж разбра какво е намислил.

— Стига бе, не може да...

— Дръж се, принцесо.

И Джак дръпна ръчката на катапулта.

Вуууп!

* * *

Катапултиращата седалка на изстребителя се стрелна в небето над пистата.

Излетя на шейсет метра, преди парашутът да разцъфне. Самата седалка се отдели и тримата останаха да висят непохватно на въжетата.

При нормални обстоятелства при толкова допълнителна тежест парашутът нямаше да може да ги задържи дълго — но днес не се и налагаше.

Защото само след секунда „Халикарнас“ ги застигна с рев, спуснал от отворения трюм кука на дълго въже. Бе предназначена за прибиране на метеорологични балони, но Магъосника я бе преработил, като бе използвал спиращата кука на стар F-14 „Томкат“. Пазеха я за

случаи като този — за измъкване при напечени ситуации, когато приземяването е невъзможно.

Куката захвана безупречно парашута и го понесе зад нисколетящия боинг. Еластичното въже пое рязкото дърпане.

След миг „Халикарнас“ се издигна — превърна се в мъничко петънце в изсветляващото небе — и полетя надалече от американската база на Диего Гарсия и древния Връх, скрит под нея.

ОСТРОВ ЛЪНДИ (ЧЕТВЪРТИЯТ ВРЪХ)

Мечо Пух, Стреч и близнаците излязоха от Четвъртия връх, примирили се с мисълта, че трябва да бъдат взети от хеликоптера на британските морски пехотинци.

Четиримата се измъкнаха от Кладенеца и отново се озоваха под дъжда. Вълните се разбиваха навсякъде около тях.

Замахаха на хеликоптера, вдигнаха заредения Стълб и видяха как вторият пилот казва нещо по радиото.

А после хеликоптерът се взриви. Внезапно. Неочаквано. Просто избухна в грамадна огнена топка.

Нощното небе се озари в оранжево и машината на кралските морски пехотинци рухна в морето сред пламъци — и видяха далече зад нея друг хеликоптер.

— Какво по...? — извика Стреч.

Новият хеликоптер приближи и Мечо Пух въздъхна с облекчение — по него имаше означения на Ирландската армия. Бяха приятели.

И наистина, на мястото на втория пилот седеше и им се усмихваше техният ирландски офицер за свръзка капитан Кийрън Кинкейд.

ЛЕГОВИЩЕТО НА МЕСОЯДНИЯ

18 март 2008, 11:33 местно време (02:33 по Гринуич)

Минути след четвъртия и петия краен срок

Веднага щом се увери, че Четвъртият и Петият стълб са положени на съответните им Върхове, Месоядния даде заповедта.

През последните тридесет и шест часа малката му лична част войници от Спецназ беше доста заета.

Основното оборудване вече беше събрано и качено на борда на частния му самолет — лъскав черен „Туполев-144“. С делтовидната си форма, издължения си корпус и характерния обърнат надолу нос, Ту-144 приличаше на отдавна изгубен близък на прочутия „Конкорд“. И като „Конкорд“ можеше да лети със свръхзвукова скорост.

Под ръководството на Даян Касиди на борда на самолета бяха качени безброй документи, компютри и астрономически карти — всички резултати от изследванията на Месоядния върху Машината.

После дойдоха обажданията от хеликоптера на Кралските морски пехотинци над остров Лънди и от Диего Гарсия. Стълбовете били положени успешно.

Време беше да тръгва.

Месоядния изоставяше леговището си.

След като хората му излязоха, лукавият стар руски благородник спря за последен път пред зловещата си колекция човешки трофеи, затворени в течните си гробници. Даян Касиди стоеше до него.

Месоядния погледна могъщия Вълк; после по-младите бойци Зоуи и Астро; Анзар ал Абас, гордия шейх от Дубай; магьосника на неета; и после, в самия край на редицата резервоари, малкия Алби Калвин, приятеля на Оракула, затворен до майка си.

Усмихна се философски.

Жалко беше да зарязва такава чудна колекция.

Натисна бутона на интеркома, който включваше говорителите в резервоарите.

— Скъпи мои гости, за съжаление, дойде време да се оттегля. Благодаря ви за цялото удоволствие, което ми доставихте — някои от вас в продължение на много години. Тази база ще бъде изоставена. Последниците за всички вас, уви, са донякъде ужасни. При липса на персонал няма да има кой да сменя бутилките кислород, включени към дихателните ви маски. Доколкото мога да преценя, имате въздух за около седемдесет и два часа — или малко повече, ако дишате бавно. Сбогом.

Реакцията на пленниците беше различна. Абас изкрещя беззвучно; Зоуи рязко вдигна очи; Астро просто сведе уморено глава; очите на Алби се изцъклиха. Вълка само изглежда безизразно Месоядния.

— Може ли? — попита Даян.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре — отвърна Месоядния.

— О, определено ще ме накара.

Даян пристъпи към резервоара на магьосника на неета. Почука по стъклото и старецът вдигна глава.

— Гледай! Това е отплатата ми за годините робство сред твоето племе.

После с твърда ръка завъртя крана и спря достъпа на кислород. Старецът се закашля и се загърчи мъчително, давеше се, неспособен да си поеме дъх. Но скоро се укроти и заплува отпуснато в зелената мъгла — мъртъв.

— Сега вече се чувствам по-добре. — Даян мина покрай Месоядния и излезе.

След няколко секунди Месоядния я последва и излетяха. Изолираната база, чието местоположение бе известно само на неколцина привилегировани, остана далече зад и под тях. Живите трофеи на Месоядния бяха оставени да умрат.

Девет минути след заминаването на Месоядния обсерваторията тънеше в тишина. Нямаше жива душа.

Телескопът бе все така насочен към небето. Неподвижността се нарушаваше единствено от блъбукащите в резервоарите мехури.

Изведнъж един от резервоарите се пръсна и вонящата зелена течност се изля върху покрития с керамични плочки под.

Резервоарът на Вълка.

В разбитата си, вече празна клетка Вълка висеше на белезниците си, покрит от глава до пети със слой зелена течност, само че лявата му ръка вече беше свободна. Той смъкна дихателната си маска и жадно загълта свежия чист въздух.

Беше вложил невероятно много воля и търпение, за да стигне дотук.

Ако човек се вгледаше по-внимателно, щеше да открие, че капачето на пръстена му по случай завършването на Анаполис е отворено. В пръстена бе крил пластичен експлозив С-2. Джак Уест-младши и Мечо Пух не бяха единствените бойци на света, които винаги носеха със себе си средство за спасение.

Първо Вълка бе успял много предпазливо да отвори капачето на пръстена и да сложи мъничко експлозив на скобата около лявата си ръка. А когато я освободи, залепи още малко за стъклената стена и я пръсна.

Зелените капки се стичаха по тялото му. Вълка бавно разкопча другите три скоби, свлече се на пода на вече празния резервоар, после се изправи.

Сега идваше ред на болезнената част — свалянето на катетъра. Вълка захвапа гумения край на дихателната маска и се зае с гадната задача. Нужни бяха три шокиращо болезнени дръпвания, като при последното едва не изгуби съзнание, но успя да се справи.

След това, леко залитащ, но иначе наред, Джак Уест-старши излезе и стъпи на мокрите плочки.

Свободен.

Огледа останалите резервоари, чиито обитатели се взираха невярващо в него. Зоуи изкрещя нещо и разтърси белезниците си, умоляваше го да я освободи. Астро също го гледаше и чакаше да види дали ще му помогне.

Вълка не освободи никого.

Отиде до комуникационната конзола на стената и се обади на хората си да го приберат. Освен това се свърза с Диего Гарсия и нареди Джак и Йоланте да не бъдат пуснати живи от острова. След това намери баня, изкъпа се и облече някакви дрехи.

Върна се в обсерваторията, седна на един стол и зачака екипа си, загледан в зелените резервоари и пленниците в тях.

Хората му пристигнаха след няколко часа с два изтребителя F-15. И точно като Месоядния, Вълка излезе от обсерваторията, без да каже нито дума, и остави другите затворници да чакат сигурната си смърт.

ШЕСТА БИТКА ГРОБНИЦАТА НА ХРИСТОС

ШЕСТА БИТКА. ГРОБНИЦАТА НА ХРИСТОС

*Мъртво море
Израелско-йорданска граница
18 март 2008
2 дни преди последния краен срок*

**Мъртво море
Израелско-йорданска граница
18 март 2008
2 дни преди последния краен срок**

ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА, ДУБАЙ

ОБЕДИНЕНИ АРАБСКИ ЕМИРСТВА

18 март 2008, 22:00

„Халикарнас“ бе кацнал на една писта в затънтен край на ОАЕ,
черна сянка на нощния хоризонт.

Джак седеше в кабинета си в задната част на самолета, осветен от една-единствена лампа, наведен над бюрото. На плота пред него лежах пръснати книги, бележки и карти. Хор бе кацнал прилежно на стойката си и бдеше, Лили лежеше заспала на пода зад него. Един от двамата надзиратели от Спецназ стоеше на пост при вратата, а другият спеше в спалното помещение. Йоланте вземаше душ в отсека на екипажа.

Джак гледаше писмото на Яков, което бяха открили близнаците и което уж разкриваше вечното жилище на Исус Христос:

*„Той почива в мир
на място, където дори могъщите римляни
се боят да отидат.
В бяло царство,
където не остарява.
Неговата мъдрост лежи все още с него,
защитена от близък,
който пръв посреща всички крадци.“*

Тъкмо се чудеше какво означава това, когато Мечо Пух и останалите се свързаха по видеоканала.

Джак им разказа за случилото се в Диего Гарсия, а Пух — за мисията им на остров Лънди и за това как Кийрън Кинкейд ги беше спасил на излизане. Пух, Стреч, близнаците и Кийрън сега бяха в Дъблин в една военна база, сред приятели, със заредения Стълб.

— Сега какво? — попита Мечо Пух.

Джак хвърли поглед към пазача от Спецназ, който с нищо не показваше, че разбира английски.

— Като че ли нямаме избор — рече той. — Трябва да продължим с Шестия стълб. Месоядния изпрати Лешояда, Ятагана и Мао да го открият, но не можем да позволим някой от тях да се добере до него. Трябва да го намерим първи.

— Което означава просто да намерим изгубената гробница на Исус Христос... — обади се Джулиъс.

— Наясно съм. — Джак показа купчината книги и бележки пред себе си.

Кийрън Кинкейд се появи на екрана до Мечо Пух.

— Джак...

— Да, Кийрън. — Джак усещаше какво предстои.

— Джак, Исус Христос е възкръснал от мъртвите и се е възнесъл телом на небето. Това не е въпрос на вяра. А общоприет факт. Няма гробница.

— Кийрън, благодаря ти, че спаси момчетата ми, но съжалявам, не мога да се съглася с теб. Виждал съм достатъчно шантави неща при пътуванията ми, за да твърдя, че когато стане дума за религия, няма факти, а само вяра. Можеш да вярваш в каквото си искаш. Междувременно аз смятам да открия въпросната гробница.

— Ножът опира до кокала, а ние сме по-назад от противниците си от обичайното, Джак — сериозно каза Стреч. — Разполагаме с два дни да положим Стълба на последния Връх, а нямаме представа къде се намира Стълбът, както и самият Връх.

— Знам, знам — рече Джак. — Но щом има живот, има и надежда.

— Е, значи това е нашият план? — попита Лаклан. — Така ли?

— Това е всичко, с което разполагам — уморено каза Джак. — Така че залягайте над книгите и ми помогнете. Ще ви се обадя, ако попадна на нещо.

Изключи връзката, въздъхна и отново се зае за работа.

След няколко минути влезе Йоланте, свежа след душа и само по шорти и прилепнал бял потник, който подчертаваше стройната ѝ фигура. Обикновено вързаната ѝ на опашка коса падаше свободно върху голите ѝ рамене. Постави на бюрото на Джак чаша кафе и попита:

— Сериозно ли мислиш, че можеш да намериш Стълба на Исус? Джак я погледна.

— Не мога да позволя руският ти братовчед да се добере до него и да го положи на последния Стълб. Трябва да го открия преди него.

Йоланте се облегна на вратата и внимателно се вгледа в него.

— Ако го откриеш, ще трябва да съобщи на Месоядния. Същото се отнася и за тях. — Тя кимна към войника при вратата. — В края на краищата ние трябва да те държим под око.

— Не е нужно да му го казваш — тихо рече Джак.

Йоланте се усмихна и поклати глава. После пристъпи в помещението и затвори вратата, като остави войника навън.

— Наистина си те бива, знаеш ли?

— Не мисля, че това е правилно.

— Но въпреки това продължаваш. Никога не спиращ. Ти си най-решителният човек, когото съм срещала.

— Това е дар...

— Точно затова хората ти те следват. И — прошепна тя и пристъпи още по-близо — това може да е причината и аз да бъда убедена да те последвам. Предполагам, че мога да бъда убедена да не казвам на Месоядния...

Джак прекъсна опитите ѝ с въпрос:

— Готова си да предадеш кралските фамилии?

— Подобно на всички фамилии, нашите също имат своите различия и дребни интрижки. Месоядния е най-старшият член на европейските владетелски родове, но някои във Великобритания го смятат за твърде безмилостен, твърде... непристоен. Кръвта му може и да е синя, но методите му са недодялани.

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че Месоядния се грижи за Месоядния. Мисля, че съм дала на кралските си роднини много повече, отколкото те някога ще дадат на мен. — Йоланте облиза устни. — Мисля, че заслужавам някаква награда за усилията си. Моята фамилия очаква верността ми, докато ти спечелваш верността на своите хора. Непрекъснато ме впечатляваш, а това обикновено спечелва едно момиче...

Пристъпи зад Джак с плавни и тихи движения, наведе се и погледна бележките. Джак усещаше нежния допир на гърдите ѝ върху рамото си. Дългата ѝ коса миришеше на влага; прекрасната ѝ женствена кожа ухаеше.

— Ти спаси живота ми на онзи Връх — рече той, без да я поглежда. — Не бях сигурен, че ще го направиш.

— Както вече казах, ти ме вдъхновяваш по начин, по който никой досега не го е правил.

Джак премълча.

Йоланте го погледна.

— Стана ми тъжно, когато научих, че госпожица Кисан те е предала. Не знаех.

— И аз. — Джак продължаваше да избягва погледа ѝ.

Йоланте заговори отново, гласът ѝ бе тих шепот, на милиметри от лявото му ухо.

— Едно момиче трябва да е лудо, за да се вижда с друг мъж зад гърба ти, Джак Уест. Ти си всичко, от което се нуждая.

Джак преглътна. Загледа се право напред, а в ума му се заблъскаха различни мисли и образи — на Зоуи във фермата му, покрита с прах; на Йоланте тук, прекрасна, ухаеща и притисната в рамото му, с този тесен и къс потник — на практика му се предлагаше; на Месоядния, който му съобщава, че Зоуи е спала с друг мъж; на Зоуи в резервоара, свела виновно глава. Обърна се да ѝ отговори...

... и изведнъж почувства устните на Йоланте върху своите. Тя го целуваше — меко, чувствено, с неподправена страст.

Джак не помръдна. Затвори очи и я остави да го целува. Допирът на устните ѝ бе направо наелектризиращ.

„Исусе...“

Йоланте бавно се отдръпна и го погледна в очите.

— Не е нужно да сме на различни страни във всичко това, Джак. Но дори и да сме, това не означава, че не можем да се насладим един на друг. Отивам в леглото си. Смятам да се отърва от тези дрехи и да спя гола за първи път от дни. Много бих се радвала, ако дойдеш...

После го целуна по ухото и излезе.

Джак седеше като вкаменен, загледан право напред.

После примигна, издиша и погледна към Хор. Соколът изкряска.

— Не ми го казвай — рече той и отново се хвана на работа.

Така и не отиде при нея.

Няколко часа по-късно Лили се събуди. Джак още седеше зад бюрото и отбелязваше нещо на някаква карта.

— Здравсти — сънено рече тя.

— Здравсти, хлапе.

— Какво правиш?

— Мъча се да открия за един ден онова, което други търсят от векове — гробницата на Исус Христос.

— Някакъв успех?

Джак сви рамене.

— Може би.

Показа ѝ картата пред себе си. Беше на Мала Азия — Израел, Палестина, Йордания, Сирия и Турция.

— Близнаците направиха доста проучвания върху Исус — рече той. — Преровиха всички митове за случилото се с него след разпятието. Най-повтаряната теория е, че е прекарал остатъка от дните си в Масада, докато други смятат, че е заминал на изток и е стигнал до Кашмир в Индия.

— Усещам, че идва ред на едно „но“ — отбеляза Лили.

— Но това са само теории. Без реални доказателства нито за едната, нито за другата. Така че се нуждаем от нова гледна точка — каза Джак. — Всеки, който е търсил гробницата на Исус, се е опитвал да следва стъпките на самия Исус, които в крайна сметка са митове и легенди. Мисля, че трябва да последваме стъпките на някой друг. Някой, който е познавал Исус. И мисля, че току-що открих този човек.

— Кой е той?

Джак посочи друг лист на бюрото си. Лили го беше виждала и преди.

— Брат му Яков.

Лили погледна листа:

<i>Йерусалим</i>	<i>Дибон</i>
<i>Ефраим</i>	<i>Медеба</i>
<i>Йерихон</i>	<i>Рабат Амон</i>
<i>Гилгал</i>	<i>Дамаск</i>
<i>Масада</i>	<i>Алепо</i>
<i>Еин Геди</i>	<i>Диарбекир</i>
<i>Еин Бокек</i>	<i>Ерзурум</i>
<i>Планина Содом</i>	<i>Ереван</i>
<i>Кир Моаб</i>	<i>Ван</i>
<i>Ароер</i>	

— Това е подробно описание на епичното пътуване на Яков от Юдея до крепостта Ван, което откриха близнаците — каза Джак. — При това пътуване Яков е взел два от Стълбовете, които е имал.

— Добре...

— Е, нещо в този списък винаги не ми е давало мира. Нещо не беше наред. Сега вече знам какво.

— И какво?

— Намерих тази стара карта на Мала Азия и нанесох маршрута на Яков на нея. Виж.

Обърна картата така, че Лили да може да я разгледа:

— Виждаш ли? — попита Джак.

Виждаше го.

Яков не беше тръгнал по най-прекия път от Йерусалим до Ван. Беше направил голямо отклонение на юг, преди да продължи на североизток, като почти бе обиколил Мъртво море. Като списък от имена на селища това не си личеше веднага, но щом нанесеш маршрута на карта, всичко се набиваше на очи.

— Яков не е тръгнал от Йерусалим право към крепостта Ван — каза Джак. — Вместо това се е отклонил на юг, минал е през Масада и някои пустинни извори като Еин Геди и Еин Бокек, преди да стигне до Содом и извора до него, Еин Арадим. Едва след това е обърнал на североизток и е продължил бързо и направо към Ван.

— И какво мислиш? — попита Лили.

— Мисля, че преди да замине в изгнание до края на дните си, Яков е посетил гробницата на брат си. Но тя не е при Масада. Яков е продължил много след нея. — Джак посочи най-южната точка от пътуването на Яков. — Лили, мисля, че гробницата на Исус е някъде

тук, покрай южния бряг на Мъртво море, в района на извора Еин Арадим в подножието на солните хълмове при Содом.

МЪРТВО МОРЕ

ИЗРАЕЛСКО-ЙОРДАНСКА ГРАНИЦА

19 март 2008, 07:00

Ден преди последния краен срок

Мъртво море е най-ниската точка от сушата на Земята. То се намира на цели 400 метра под морското равнище. Известно е най-вече с изключителната си соленост — по бреговете му се образува бяла кора солни кристали. Освен това площта му намалява поради постоянното изпаряване и всяка година ширината му се скъсява с около петдесет метра. Вярно на името си, Мъртво море наистина умира.

В най-южната му точка ще откриете планината Содом — редица неравни, бели като сняг заострени върхове от чиста сол — натриев хлорид. В подножието ѝ има множество древни солни мини, отдавна изоставени.

— Солта е била изключително важна в миналото — обясняваше Джак на Лили, докато „Халикарнас“ спираше на пуст участък от пустинна магистрала от йорданската страна на солните хълмове. — Римските войници често са получавали заплатата си в сол. Преди появата на хладилниците са я използвали за запазване на месо. Римляните са добивали сол навсякъде, където е стъпил кракът им — от Германия до Юдея.

Излязоха от трюма на „Хали“ с джип, с който се бяха сдобили в Емирствата. Йоланте също бе с тях и като че ли изобщо не я беше грижа, че Джак не я беше навестил през нощта. Двамата им стражи от Спецназ, кръстени от Лили Динг и Донг, останаха със Скай Монстър при „Халикарнас“ — бяха преценили съвсем правилно, че самолетът е единственият начин Джак да се измъкне от това място.

Пред тях се издигаха странни бели хълмове, които приличаха по-скоро на високи купчини сняг, отколкото на пустинни възвишения. Мъртво море се простираше на север, ниско и равно, проблясващо под лъчите на изгряващото слънце.

— И от солните мини стават чудесни гробници — добави Джак, — тъй като солните кристали запечатват вратите, не допускат кислород и така идеално запазват всичко вътре.

Изкачиха се по склона и стигнаха до скромния пресноводен извор Еин Арадим — мястото, където Яков бе направил на пръв поглед ненужна спирка по пътя си към Ван.

Изворът представляваше малко бълбукащо езерце, от което на север се стичаше жалко поточе; бе толкова слабо, че се изпаряваше, преди да стигне до Мъртво море.

В солната планина до извора обаче беше изсечен вход към отдавна изоставена мина.

Входът бе запечатан с изсъхнали дъски и навят от десетилетия пясък. Под дъските към вътрешността изчезваха релси, на които ръждясваха няколко миньорски вагонетки. По земята се търкаляха смачкани керосиновы лампи.

Очукани табели предупреждаваха на английски, иврит и арабски: „ОПАСНО: НЕСТАБИЛНИ/ПАДАЩИ БЛОКОВЕ“, „НЕ ВЛИЗАЙ“ и „ОПАСНО: ЗАПАЛИТЕЛНИ ГАЗОВЕ В МИНАТА (МЕТАН); НЕ ВЛИЗАЙ С ОГЪН“.

— Мина от трийсетте години на миналия век. Британска — каза Йоланте, след като огледа табелите на вагонетките. — Построени са в Шефилд през двайсет и втора.

— Но вероятно е прокопана на мястото на по-стара, още от времето на римляните — каза Джак.

— Запалителните газове, просмукали се в мина, не са особено приятни, когато се запалят — предупреди Йоланте.

Джак кимна към обемистата брезентова торба, която беше натоварил в багажника на джипа.

— Взех дихателни маски, както и голяма надуваема тапа в случай, че ни се наложи да изолираме някоя гадна част от мината.

— Това ли е единственият вход? — попита Лили.

— Съмнявам се — отвърна Джак. — На място като това може да има цели километри тунели. Вероятно по склоновете на планината има поне няколко входа.

— И какво по-точно ще правим? — попита Йоланте.

— Ще влезем — отговори Джак. — И ще видим какво ще намерим.

Джак откърти дъските на входа с една щанга и вкара малкия джип в мината.

Сякаш се озоваха в приказен свят — стените и таванът бяха напълно бели, изцяло от сол. Полупрозрачните кристали създаваха впечатлението, че се намират в замък от лед. Покритите с коричка бели пътеки бяха ужасно хлъзгави.

Намираха се в бял свят и въпреки че всеки тунел беше отбелязан с номер, всичко бе ужасно объркващо. Единственият трик, който можеше да измисли Джак за отбелязване на пътя, бе същият, използван от митичния Тезей в лабиринта на Минотавър — оставяше по пътя светещи пръчки, така че поне да могат да се върнат.

Джак караше внимателно през мрежата белостенни тунели, които се издигаха и спускаха, виеха се и лъкатушеха.

Докато се спускаха все по-надълбоко в мината, забелязаха необичайна промяна — при повърхността тунелите бяха по-широки и по-добре изсечени, с релси за вагонетки и кабели за електричество по главните артерии; но с навлизането по-надълбоко атрибутите на съвременното минно дело постепенно изчезваха.

Тунелите станаха по-груби, по-заоблени и по-тесни; дървените греди, които поддържаха тавана, бяха по-дебели и груби. И номерата над всеки тунел вече бяха изписани с отдавна избледнели римски цифри.

Джак спря джипа.

— Вече сме в старата римска солна мина. — Погледна с опасение дървените подпори. — Да се надяваме, че тези греди ще издържат още малко. Вече е твърде тясно за джипа, ще продължим пеш.

Взе брезентовата торба от багажника на джипа и я метна през рамо.

Вървяха вече половин час.

— Имаш ли някакъв план? — уморено попита Йоланте. — Търсим ли нещо определено?

— Всъщност да...

Скоро излязоха на място, където тунелът се разделяше на три. И трите разклонения бяха затворени с небрежно заковани летви.

Обичайните съвременни предупреждения бяха изписани с яркочервена боя върху дъските, но при самите покрити със сол входове имаше и много по-стари надписи. Едва се четяха.

NOLI INTRARE. CANALIS INSTABILIS.

— На латински е — каза Лили. — „Не влизайте. Нестабилни тунели“.

— Дори римляните са имали мярка — отбеляза Джак. — Точно това търсехме.

— И то е? — попита Йоланте.

Джак се обърна към нея.

— Помниш ли писмото на Яков до Мария Магдалина във Франция? „Той почива в мир, на място, където дори могъщите римляни се боят да отидат. В бяло царство...“ Учените са приели, че Яков описва някакво враждебно за римляните място — Персия или Северна Европа. Никой обаче не се е замислял, че това място може да е затворено от самите римляни. Точно това търсех — мястото, поради което римляните са сметнали тази мина за прекалено опасна. Мястото, отвъд което „дори могъщите римляни се боят да отидат“.

Джак огледа разклоненията, сякаш ги преценяваше. След това замря абсолютно неподвижен.

— Но какво търсиш?

— Ш-ш-ш — прекъсна я той. — Не търся... слушам.

Пристъпи до левия тунел и надникна през дъските, вслушваше се напрегнато.

— Мамка му!

— Какво? — попита Йоланте.

— Слушай...

Йоланте се заслуша. И изведнъж чу.

Гласове. Далечни отекващи гласове. Някъде от затворената част на мината.

Бързо, тихо и решително Джак започна да сваля дъските.

— Някой вече е тук.

С изключителна предпазливост Джак тръгна по стръмната хлъзгава пътека, следван от Лили и Йоланте. Проходът като че ли свършваше с тъмна пропаст малко по-нататък.

— Дойдохме от север. Явно има и друг вход от юг...

Внезапно в края на тунела проблеснаха лъчи.

— Фенери... — прошепна Джак. — Тихо.

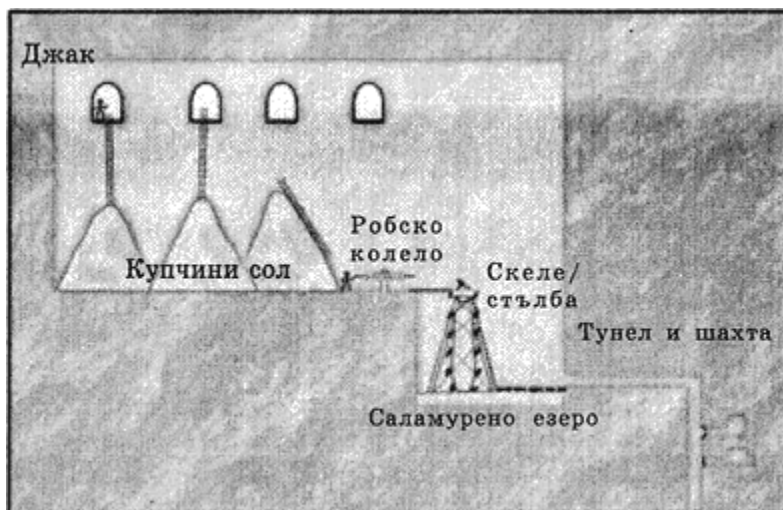
Запромъкваха се напред.

При пропастта Джак спря — проходът свършваше с откос, гледащ към друга галерия по-долу.

И там, в широката галерия, до голямо плоско устройство с формата на колело, Джак видя няколко души с фенери. Взираха се в някаква широка яма.

Ятагана и Мао Гонли, съпровождани от четирима от войниците от Спецназ на Месоядния.

— По дяволите — прошепна Джак. — Намерихме я.

РИМСКАТА СОЛНА МИНА

Докато гледаше сцената от високата си позиция, Джак осъзна предназначението на тази галерия.

Това бе сборно място — шест шестметрови купчини сол бяха наредени в два реда по три, точно под краищата на тунели на високо ниво като неговия. Навремето робите, добивали солта в дълбините на мината, я бяха докарвали тук за координирано извозване до повърхността.

Хоризонталното устройство с формата на колело до Ятагана и Мао бе робско колело, което задвижваше излизащ от голямата яма конвейер. Конвейерът бе прикрепен към високо скеле — окованите към колелото роби го бяха въртели, за да вдигат кофите със сол от дъното.

А когато погледна към самата галерия, Джак изведнъж си даде сметката и за още нещо.

„Къде е Лешояда?“

Месоядният бе натоварил със задачата да открият Шестия стълб Мао, Ятагана и Лешояда. И тогава Лешояда се появи. Изкатери се по скелето от ямата...

... и държеше нещо, увито в плат.

Джак ахна.

Лешояда излезе от ямата, разви вързопата и Джак видя полупрозрачен диамантен паралелепипед.

Шестият и последен Стълб.

Стълбът на Исус.

Звукът се разпространяваше добре в подобното на пещера помещение. Чуха ясно гласа на Лешояда, когато се обърна към руснаците.

— Наградата за господаря ви — рязко каза саудитецът и го подаде на един от пазачите.

Командирът на руснаците изглеждаше доволен.

— Ще се върнем на повърхността да съобщим на генерала за находката ви.

Следвани от руските си стражи, Лешояда, Ятагана и Мао излязоха от галерията през един вход от юг.

Лили се обади:

— Татко, трябва да направим нещо. Те се измъкват...

Джак обаче не помръдна.

Продължаваше да се взира надолу към издигащото се от ямата древно скеле.

Йоланте го наблюдаваше внимателно.

— Какво има?

Джак цитира писмото:

— „Неговата мъдрост лежи все още с него, защитена от близък, който пръв посреща всички крадци“. Близък... — каза той, като

продължаваше да се взира напрегнато надолу. — Близнак, който пръв посреща всички крадци...

И изведнъж се сети и каза тихо:

— Това е фалшификат.

— Какво? — възкликна Йоланте.

— Кое е фалшификат? — попита Лили.

Джак преглътна.

— Стълбът, който току-що взеха. Предназначен е да подлъже всеки, който дойде тук — да го накара да си мисли, че е открил истинския Стълб. Мао, Лешояда и Ятагана ще отнесат на Месоядния фалшив Стълб.

Стълба от римската епоха водеше от отвора на тунела до една от купчините сол в изоставената галерия.

Като вървеше бавно и тихо под светлината на две светещи пръчки, следван от Лили и Йоланте, Джак мина между високите купчини и спря на ръба на широката правоъгълна яма в края на галерията.

Отблизо робското колело се оказа доста голямо. От него висяха ръждиви окови.

Самата яма беше пълна с мътна белезникава течност.

— Саламура — каза Джак. — Явно са попаднали на вода, която е разтворила солта.

Няколко вързани дървени дъски образуваха над саламуреното езеро несигурен мост, по който можеше да се стигне до четири тунела на малко по-високо ниво от другата страна. Лешояда бе оставил в най-десния няколко светещи пръчки.

— Ти стой тук — каза Джак на Йоланте, след което се обърна към Лили. — А ти ела с мен.

— Защо да не дойда и аз? — запротестира Йоланте.

— Защото още не съм сигурен. Не мога да кажа кога ще ме убиеш или спасиш, така че по-добре засега да стоиш извън уравнението. Остани на стража.

Йоланте остана абсолютно невъзмутима.

— Чудесно.

Джак се спусна по стълбата в ямата. Лили го последва.

После също така бавно, почти благоговейно, двамата тръгнаха по несигурните дъски над саламуреното езеро и изчезнаха в десния вход.

Тунелът се оказа къс, само десетина-дванадесет метра. Свършваше с шахта с покрити със сол стени, която се спускаше право надолу. Над нея имаше греди във формата на буквата А, от които висеше въже — вероятно оставено от Лешояда.

Джак насочи лъча на фенерчето в шахтата.

На три метра под краката им започваше хоризонтален тунел, прокопан в стената. Отворът му беше покрит с начупена кора от сол, подобно на разбит печат. В него се виждаха още нахвърляни светещи пръчки.

— Лешояда доста е бързал — каза Джак. — Възползвал се е от първата възможност и е намерил близнака, който пръв посреща всички крадци.

Насочи лъча на фенерчето по-надолу, под тунела, в който бе проникнал Лешояда...

... и освети една полупрозрачна част в стената.

Лили затаи дъх.

Там долу имаше втори тунел, чийто вход бе покрит с пласт...

— Сол — каза Джак. — Запечатан е със сол. И това обяснява средната част от писмото: „Той почива в мир, на място, където дори могъщите римляни се боят да отидат. В бяло царство, където не остарява“. Не остарява, защото солта защитава тялото му от разрушителното действие на кислорода. Археолозите са откривали в солни мини в Румъния и Иран тела, които са от над хиляда години преди Христа, но с все още запазена кожа, коса и брада. Дори дрехите им са запазили цветовете си, защото солта е спирала достъпа на въздух.

Нагласи торбата на рамото си, хвана висящото на гредата въже и започна да се спуска в шахтата.

Лили тепърва започваше да разбира думите му.

— Тате, почакай. Да не искаш да кажеш, че там долу, наред с последния Стълб, лежи напълно запазеното тяло на Исус Христос?

В отговор Джак спря, погледна Лили в очите и кимна мълчаливо. После продължи да се спуска.

Секунди по-късно Джак висеше пред стената на солната шахта и се взираше в полупрозрачната част на три метра под отвора на Лешояда.

Вдигна малкия пикел. Но изведнъж, незнайно защо, Джак Уест-младши се поколеба.

Беше разкривал много древни неща през живота си — свитъците от Александрийската библиотека, повечето от Седемте чудеса на света, гробниците на Александър Велики и Чингис хан.

Но това бе нещо друго.

Това бе нещо повече.

Това бе най-прочутият човек, вървял по Земята. Човек, вдъхновил религии, човек, чиито действия и думи се повтаряха две хиляди години след смъртта му. И най-вече — човек, за когото мнозина смятаха, че се е възнесъл телом на небето, след като е бил разпънат на кръст.

— Тате? — обади се Лили на шест метра над него. — Добре ли си?

Джак примигна.

— Да... да, добре съм.

Пое дълбоко дъх и заби пикела във фалшивата стена от сол.

Не беше много дебела — само около сантиметър — и поддаде лесно.

Скоро се оформи кръгла дупка колкото да мине човек и Джак пропълзя през нея със светеца пръчка в ръка.

След кратко пълзене по тесен тунел стигна до малка дървена врата, покрита по ръбовете със солни кристали.

Отново спря. Ако помещението зад вратата бе лишено от кислород и ако наистина там се намираще... е, не искаше да е онзи, който ще замърси това място с пресен кислород.

Извади от торбата надуваемата тапа. Изработена от прозрачен материал, тя бе замислена да се надува в по-широки проходи и да ги запечатва. Щеше обаче да свърши работа и тук. Две затварящи се с цип врати в средата играеха ролята на въздушен шлюз.

Джак наду тапата зад себе си и тя бързо изпълни тесния тунел. След като се увери, че е монтирана здраво, той отново насочи вниманието си към малката дървена врата.

Отвори я и солната кора се разчупи с рязък пукот.

Джак влезе.

Озова се в малка камера със стени от сол, в която едва успяваше да стои изправен. Стените бяха съвсем бели. Застоялият въздух миришеше на плесен.

В отсрещната стена беше изсечена ниша с размерите на ковчег. Над нея бе заковано парче дърво, върху което грубо бяха изрязани четири букви:

INRI.

Джак преглътна. „Това е надписът“. Истинският надпис...

Съкращение на IESVS NAZARENVS REX IVDAEORVM.

Исус от Назарет, цар на юдеите.

Джак свали поглед към самата ниша.

В нея лежеше човешка фигура, напълно увита в бяла тъкан, със скръстени на гърдите ръце във вечна почивка.

Там, където ръцете се срещаха, Джак различи правоъгълна издутина.

Стълбът.

Бавно, изпълнен с благоговение, Джак Уест-младши приближи увитата фигура.

Застана пред нея.

Чуваше как собственото му сърце пулсира в главата му.

За да вземе Стълба, трябваше да махне покривалото от лицето на фигурата.

Бавно дръпна плата.

Поради някаква причина, която не можеше да обясни, не бе в състояние да погледне самото лице — някъде дълбоко в себе си имаше чувството, че е недостоеен да гледа в лицето такъв велик човек.

Александър Велики и Чингис хан бяха едно, но този тук бе съвсем различен.

Човекът беше различен.

Не воин в обичайния, военния смисъл на думата. Неговата война бе война на идеи — идеи, помели целия свят. Неговите победи бяха много по-дълговечни от постигнатото от Чингис, Александър или Наполеон. Техните успехи почти не ги бяха надживели. А победите на този човек продължаваха и до днес.

Джак преглътна.

Вземането на Стълба на Исус Христос бе достатъчно голямо светотатство. Не можеше да погледне самия човек.

И тъй, твърдо заковал поглед в гърдите на фигурата, Джак видя Стълба в идеално запазените ръце.

С крайчеца на окото си забелязваше брадато лице; брадата беше кестенява, очите — затворени, лицето — напълно спокойно.

Не можеше да го погледне директно.

Полека, бавно, с благоговение, Джак взе Стълба от идеално запазените ръце и за момент пръстите му докоснаха пръстите на предишния му собственик.

И през него пробяга електричество, усещане, което не приличаше на нищо преживяно до този момент — невероятно чувство за яснота и лекота. Премина през тялото му като светкавица от чиста...

Джак отново покри брадатото лице и чувството моментално изчезна. Все така не погледна лицето на фигурата.

Изпусна затаения си дъх. Стълбът бе в треперещата му ръка.

После Джак тихо излезе от покритата със сол камера и затвори малката дървена врата. Знаеше, че след време солните кристали отново ще я запечатат.

И си тръгна през прозрачния шлюз, без напълно да може да повярва какво е видял и направил току-що.

— Взел ли го? — попита тя.

— Да.

— А той... там ли беше?

— Там е. И изживяването беше неопишуемо — тихо отвърна Джак. — Хайде, да вървим.

Пресякоха саламуреното езеро и започнаха да се катерят по скелето към галерията. Йоланте ги чакаше горе.

Лили се изкачваше първа, следвана от Джак, който я следеше да не се подхлъзне.

Джак чу писъка ѝ, преди да разбере причината.

Късият мост от дъски между скелето и края на ямата полетя покрай невярващите му очи. Между тях и ръба зейна триметрова пропаст.

Бяха в капан на скелето.

Джак се качи при Лили и Йоланте и погледна през пропастта.

От другата страна стояха двама мъже с арбалети.

Лешояда и Ятагана.

Бяха се върнали.

— Знаели сте, че другият Стълб е фалшив — каза Джак.

Лешояда се усмихна.

— Естествено. Това място отдавна е познато на нашите хора. Същото се отнася и за тайните му. Нашият китайски колега в момента отнася онзи Стълб на руснака, без изобщо да подозира, че е безполезен. Стражите ни решиха, че вече не сме им нужни, и ни изоставиха тук, което бе добре дошло за нас.

— Мислех, че играете заедно с китайците — каза Джак.

— С приближаването на края партньорствата по взаимна изгода се развалят по естествен начин — рече Ятагана.

— Май фразата, която търсиш, е „Между крадци няма чест“ — отвърна Джак.

— Хвърли ми Стълба и може би ще пощадя момичето. Бъди сигурен, че на теб и на кралската кучка няма да ви се размине.

Джак стисна Стълба и прехапа устна.

Беше прецакан. Не можеше да стреля с огнестрелно оръжие в тази наситена с метан среда. Освен това нито той, нито Лили или Йоланте можеха да прескочат пропастта. Бяха в капан, без абсолютно никакъв избор.

Лешояда се ухили презрително и вдигна арбалета.

— Игра добре, Ловецо. Много добре. Но тук приключението ти свършва.

Джак затвори очи...

... точно когато отнякъде отекна друг глас:

— Още не!

Лешояда рязко се обърна. Ятагана, Йоланте и Лили също.

Джак нямаше нужда да го прави. Така или иначе познаваше този глас. Дълбок и дрезгав, той бе на единствения човек на този свят, който искаше да спре Лешояда и Ятагана повече и от самия него.

На Мечо Пух.

Мечо Пух стоеше със Стреч в северния край на галерията, между купчините сол. Очевидно бяха влезли в мината през същите тунели, през които беше минал и Джак, и бяха следвали оставените от него светещи пръчки.

Стояха срещу Лешояда и Ятагана като стрелци на улица в градче от Дивия запад.

Лешояда се ухили.

— Виж ти, виж ти. Тлъстият Захир цъфна.

Без да обръща внимание на саудитеца, Мечо Пух се обърна към Ятагана.

— Братко. Прост въпрос. Още ли си на страната на тази змия?

Ятагана се поколеба за миг, после вирна брадичка.

— Моят път е правилният, Захир. За нашата страна и за вярата ни.

— Ами баща ни в онази течна гробница в Русия? — попита Мечо Пух.

— Смъртта му е жертва, която съм готов да принеса — отвърна Ятагана. Лицето му изобщо не трепна.

— Значи си наистина изгубен...

— Не е нужно да умираш тук, Захир. Но ако се изпречиш на пътя ми, със сигурност ще умрем.

— Не искам да се бия с теб, братко — каза Мечо Пух. — Но ако се наложи, ще го направя. Не мога да те пусна. Съжалявам, че се стигна дотук.

И извади от колана си дълъг нож. Стреч направи същото.

На лицето на Ятагана цъфна изумена усмивка.

— Смяташ да се биеш с мен ли, Захир? С мен!? Още от деца нито веднъж не си успял да ме надвиеш. А твоят хилав еврейски приятел не може да се сравнява с Лешояда в умелото въртене на ножа.

Мечо Пух изобщо не се трогна.

— Може и да е така, братко. Но ти държиш в ръцете си наши приятели, така че ще се бием. Само един от нас може да напусне жив това място.

— Тъй да бъде — отвърна Ятагана. — Ще се бием.

И с бързината на змия вдигна арбалета и стреля. Стрелата се заби право в гърдите на Мечо Пух. В същото време Лешояда стреля по Стреч, но евреинът беше подготвен — извъртя се и стрелата профуча покрай него.

Мечо Пух се олюля, но остана на крака, със стърчащата от гърдите стрела.

Погледна Ятагана, сякаш не вярваше на станалото.

— Не съм казвал, че ще се бия честно — каза Ятагана.

Мечо Пух не помръдна. Може би беше в шок, може би...

После спокойно посегна, измъкна стрелата от гърдите си и я хвърли на земята. Беше с бронирана жилетка под ризата.

— Аз също — каза спокойно.

Ятагана и Лешояда захвърлиха безполезните вече арбалети и извадиха собствените си извити ножове. Пух забеляза, че оръжието на Ятагана е великолепият кинжал с позлатена и инкрустирана със скъпоценности дръжка, който баща им му бе подарил за тринадесетия му рожден ден — скъп дар от баща на първородния му син.

Пух и Стреч вдигнаха собствените си, много по-скромни ножове „Ка-Бар“.

Ятагана и Лешояда държаха оръжията си с остриетата надолу и назад, както го правеха бойците от специалните части.

И сражението започна.

Двете двойки се хвърлиха една срещу друга в полумрака на древната римска солна мина.

Джак с ужас гледаше как Мечо Пух и Стреч се хвърлят в ръкопашен двубой с Лешояда и Ятагана — двубой, който бе не само за техния, но и за неговия собствен живот.

Ако Пух и Стреч изгубеха, Джак щеше да бъде убит, а Лили — заловена.

Съдбата им беше изцяло в ръцете на приятелите им.

Остриета блеснаха и звъннаха и на ръба започнаха две отделни битки с ножове — Мечо Пух срещу Ятагана и Стреч срещу Лешояда.

Ятагана ревеше и нападнаше брат си с широки яростни замахания. Отначало Мечо Пух отбиваше успешно всеки удар и не

отстъпваше. При всеки сблъсък от остриетата на ножовете летяха искри.

Но постепенно Ятагана го принуди да отстъпи и започна да му пуска кръв — отначало поряза на няколко места ръката му, после остави рани и по лицето. Мечо Пух обаче продължаваше да се сражава мрачно и решително.

Колкото до Стреч, той се озова в беда веднага щом Лешояда извади оръжието си. Ножът на саудитеца се движеше със замайваща скорост и единственото, което можеше да направи Стреч, бе да се отбранява.

Скоро стана ясно, че докато Стреч се сражава с всяка капка енергия, която може да изстиска от себе си, Лешояда просто си играе с него.

Саудитецът неумолимо го изтикваше към ръба на ямата. Стреч се подхлъзна, олюля се и отново вдигна ножа. Лешояда му нанесе удар и Стреч отлетя назад, удари се в голямото робско колело и за момент се обърна с гръб към противника си...

... и за свой най-голям ужас усети как студеното острие на ножа на Лешояда се забива в кръста му.

Замръзна. На челото му изби пот.

Лешояда се притисна в него и изсъска в ухото му:

— Усецаш ли го, чифутино? Усецаш ли острието ми в себе си?

Завъртя ножа. Огнена болка премина през тялото на Стреч. Той стисна зъби в агония и се свлече на земята. Ножът му се изхлузи от ръката му.

— Не! — изпищя Лили от скелето.

Стреч се обърна и видя умоляващите ѝ очи, но беше останал без сили. Въпреки изтощението си посегна немощно към оръжието си с треперееща окървавена ръка.

Щрак!

Стреч се намръщи. Огледа се.

И видя, че Лешояда е закопчал лявата му китка с една от гривните на робското колело.

Стреч го погледна с ужас.

— Хайде, гледай смъртта на приятеля си — рече Лешояда. — После ще се върна и ще ти отрежа тъпата глава пред очите на момичето.

Стана и тръгна към продължаващите да се сражават Ятаган и Мечо Пух.

Стреч дръпна рязко ръка, но без резултат. Силите го бяха напуснали, а оковите бяха твърде яки.

В същото време Мечо Пух се мъчеше в собствената си битка с Ятагана — беше изтласкан към една от купчините сол и отчаяно отразяваше свирепите атаки на брат си.

И тогава видя приближаващия Лешояд, зърна свлеклия се на земята и победен Стреч — и осъзна, че всичко това бързо се превръща в катастрофа...

... а Ятагана внезапно проби защитата му и му нанесе ужасен удар в лявата половина на лицето.

Пух изрева и от лицето му пръсна кръв. Брат му го бе улучил в лявото око.

Мечо Пух рухна на земята, притиснал окото си с ръка. По лицето му се стичаше кръв.

Ятагана се изправи тържествуващо над него. Лешояда застана до рамото му.

Джак и Лили гледаха с ужас от скелето, неспособни да се намесят.

Краят на Мечо Пух приближаваше. Джак притисна Лили към себе си и закри очите ѝ, за да не гледа какво предстои.

Пух седеше безчувствен до купчината сол, с разкрачени крака и сведена глава, от ужасната дупка на мястото на окото му бликаше кръв и се стичаше по брадата в скута му. Стисна слабо брадата си, сякаш се опитваше да спре потока кръв. Ножът все още беше в ръката му.

Ятагана приклепна пред него и поклати тъжно глава.

— Никога няма да те разбере, Захир. Но искам ти да разбереш мен, когато казвам, че сам си го докара до главата. Ти ме принуди да го направя...

Вдигна ножа си... а Мечо Пух замахна отчаяно към гърлото му!

Ятагана обаче опитно се дръпна, колкото върхът на ножа да профучи на сантиметър от адамовата му ябълка.

Усмихна се.

— Впечатляващ последен опит, братко, но както вече казах, не можеш да ме победиш. Никога не си можел. И сега нищо не може да те спаси.

С покрито с разреза, сол и пот лице, с черна кървава дупка на мястото на лявото око, Мечо Пух изгледа свирепо двулличния си брат. Дясната му ръка все още беше протегнатата, така че върхът на ножа му се намираше точно под брадичката на Ятагана.

Гласът му бе дрезгав шепот.

— Само още нещо...

— Ох, мамка му... — Лешояда го видя.

Но не и Ятагана.

— Ка...?

Компактният взрив от малкото парче пластичен експлозив, което Мечо Пух бе измъкнал от пръстена на брадата си и бе залепил за върха на ножа, взриви долната половина от лицето на Ятагана. Джобът застоял метан наоколо пламна ярко и изгори протегнатата дясна ръка на Пух.

Ужасен нечовешки писък разцепи въздуха — първобитен рев, смразяващ кръвта крясък — и когато димът от кратката експлозия се разнесе, пред очите им се разкри страховита версия на някога красивия Ятаган — само с половин лице, той пищеше въпреки липсата на долна челюст.

Цялата долна половина на лицето му беше отнесена от взрива и сега представляваше кървава пихтия, смес от кости, кръв, оголени зъби и висящо месо. Писъкът му бе писък на ужас, неверие и тотална агония.

Ятагана се олюля, изпусна позлатеното си оръжие и се вкопчи в другаря си, който се сви от отвращение...

... но в следващия миг Лешояда се окопоти и се обърна към Мечо Пух...

... и видя как ръката му рязко се стрелна...

... и нещо се заби дълбоко в гърлото на Лешояда.

Той се олюля, посегна към гърлото си и стисна забилия се дълбоко в него позлатен кинжал на Ятагана. Мечо Пух го беше хванал за острието, когато Ятагана го беше изпуснал, и с едно бързо движение го беше запратил право в гърлото на Лешояда.

Лешояда се помъчи да поеме въздух, но трахеята му вече не работеше. Очите му се изцъклиха. Запрепъва се назад, лицето му стана пурпурно, той падна на колене и се строполи по очи върху твърдата

сол, от което острието на ножа се показа от задната част на врата му. Тялото му се отпусна и не помръдна.

Ятагана още пищеше пронизително, когато стигна ръба на ямата и полетя в нея, падна в саламурата с цвят на мляко и пляска и се мята цяла минута, преди водата да напълни дробовете му. Накрая тялото му изплува на повърхността — отпуснато, неподвижно, мъртво.

И изведнъж в солната пещера се възцари тишина.

Мечо Пух отново се свлече до купчината сол — целият в кръв, ослепен и останал без сили.

— Стреч! — извика той. — Жив ли си?

— Да... засега... — изстена Стреч, който все още бе окован за колелото.

— Джак? — извика Мечо Пух със затворени очи.

Джак се взираше невярващо в него, изгубил дар слово — Мечо Пух току-що беше убил сам Ятагана и Лешояда в може би най-кръвавата шибана битка, която беше виждал. Пусна Лили и тя изписка радостно, че Мечо Пух е жив, а лошите — мъртви.

— Джак... — отново извика Мечо Пух и отвори здравото си око.

— Тук съм — тихо отвърна Джак. — Тук сме и тримата.

— Малко съм... ранен... Джак — изпъшка Мечо Пух. — Дай ми... минутка... да си поема дъх.

— Приятел, след това, което направи, имаш цялото време на света.

Макар да им бе трябвал почти час, за да слязат в солната мина, им бяха нужни цели три, за да излязат.

Първо Джак трябваше да се погрижи за раните на Мечо Пух и Стреч, а те никак не бяха леки.

Мечо Пух успя сам да се добере до джипа, като се опираше тежко на рамото на Джак, но Стреч бе друга история. За да го извадят, Джак направи носилка от някаква стара дървена стълба и с помощта на Лили и Йоланте, които хванаха другия край, бавно и внимателно понесоха ранения си другар към джипа.

След което Джак трябваше да кара съвсем бавно, за да не друсва Стреч повече от неизбежното.

По пътя Мечо Пух разказа как след разговора им тръгнаха право насам, водени през последните етапи от предавателя на „Халикарнас“. В момента Кийрън и близнаците били горе — бяха се справили с руснаците Динг и Донг без проблеми — със заредения Четвърти стълб и с хеликоптер, нает от летището в Аман.

— Радвам се, че успяхте да стигнете навреме — каза Джак. — Спасихте ни задниците.

Най-после видяха пред себе си малък светъл правоъгълник — портата към горния свят.

Джипът излезе с ръмжене от мината и се озова под яркото слънце на пустинята.

Джак натисна спирачките, усмихна се облекчено и погледна надолу към „Халикарнас“ — очакваше да види близнаците и Скай Монстър с обезвредените Динг и Донг...

И посърна.

Наистина видя Скай Монстър и близнаците до „Хали“ — на земята, закопчани за подпорите на товарния отсек. И тримата седяха с наведени глави.

До „Халикарнас“ беше кацнал хеликоптер „Бел“ — онзи, който бе докарал Мечо Пух от Аман — но имаше и друга машина, спряла на пустинната магистрала.

Черен реактивен самолет, подобен на „Конкорд“, с остър клюновиден нос и монтирани на крилете ракети.

„Туполев-144“.

А на пращната площадка до мината, обграден от четирима войници от Спецназ и от Динг и Донг, стоеше Месоюдния и чакаше Джак.

— Уест Младия. — Месоюдния се ухили и противната му стоманена челюст проблесна. — Ама че полезен инструмент се оказа. Аз ще се погрижа за това. — Взе Стълба на Исус от Джак. — Много ще си подхожда с онзи, който приятелите ви положиха в Бристол Чанъл.

След като Джак и останалите бяха обезоръжени, Йоланте слезе от джипа, отиде при Месоюдния и докладва:

— Китайският полковник се сдоби с фалшив Стълб, а саудитският шпионин е мъртъв.

— Кървения Лешояд е мъртъв? — Месоядния изглеждаше искрено изненадан. — Уест Младия ли го уби?

— Не. Вторият син на Анзар Абас. Победи и по-големия си брат в двубой. Беше наистина впечатляващо.

— Не се съмнявам. — Месоядния погледна ужасно ранения Мечо Пух. — Кървения Лешояд беше опасен човек.

— Мао обади ли ти се за Стълба, който е у него? — попита Йоланте.

— Обади се. Каза, че пътува към Източна Русия, но проследяващото устройство под кожата му показва, че той и хората му са тръгнали право към Шестия връх. Глупакът сигурно си въобразява, че може да се добере до Върха и да ме принуди да си сътруднича с него.

Докато те разговаряха, Джак гледеше Скай Монстър и близнаците.

„Какво се е случило тук? И къде е...“

— Здравсти, Джак. — Кийрън Кинкейд се появи зад Месоядния. Беше без белезници. И изглеждаше доволен.

Джак зяпна младия ирландски капитан. В първия момент не можа да проумее какво става, но после всичко си дойде на мястото — нападението на тайната квартира на Александър в графство Кери миналата година, „спасяването“ на Стреч, Пух и близнаците от Кийрън (от собствените му хора) при Четвъртия връх, положението тук. Кийрън беше помогнал на Мечо Пух и Стреч да „неутрализират“ Динг и Донг; след това те бяха влезли в мината да помогнат на Джак, а Кийрън бе освободил двамата от Спецназ и се беше погрижил за Скай Монстър и близнаците.

— Както вече ти казах, млади Уест, пипалата ми са дълги — каза Месоядния.

Джак не сваляше очи от Кийрън.

— Копеле гадно! Ти си им издал къде е квартирата на Александър. Само хората от вътрешния кръг на Колин О’Хара в Ирландия знаеха за нея, а ти беше част от този кръг...

Кийрън се усмихна с безгрижната усмивка на истински вярващ.

— Верността ми към Бог е по-голяма от верността към някаква нация, Джак.

— Какво?!

— Deus Rex, Джак. Божествените царе. Те са били избрани от Господ. Те управляват по Негова воля. Нациите са творение на хората. А Deus Rex са избраните съседи на самия Бог. Те са толкова близко до Него, колкото ти или аз никога не можем да се надяваме, че ще бъдем.

— Може би ти не можеш да се надяваш — отвърна Джак и си помисли за изживяването долу в гробницата.

— За мен е чест да им служа. Ти не разбираш и точно затова си изгубен — каза Кийрън.

— Нима? — отвърна Джак.

Йоланте и Месоядния бяха свършили разговора си и наблюдаваха развеселено размяната на реплики.

Месоядния гледаше Джак, но когато заговори, думите му бяха за ушите на Йоланте:

— Какво ти е мнението?

— Той е наистина забележителен, братовчеде — каза Йоланте. — Би било жалко. Предпочитам да не го правиш.

Месоядния сякаш се замисли над думите ѝ.

— Ако вземем момичето, той ще тръгне след него, а това е твърде опасно. Ще трябва да бъде обезвреден, преди да положим последния Стълб. Не мога да го оставя...

— Аз ще го убия — твърдо каза Кийрън.

Месоядния го погледна, сякаш обмисляше предложението му.

Джак местеше поглед от Кийрън към Месоядния и Йоланте. Много добре осъзнаваше, че се решава съдбата му. Накрая спря очи върху Месоядния — окончателния арбитър, който бе потънал в мисли.

Докато Месоядния се колебаеше, Кийрън пристъпи зад Джак.

— Знаеш ли, Джак, ние с теб имаме повече допирни точки, отколкото предполагаш — прошепна му. — Като Зоуи Кисан например.

Джак наклони глава настрани.

— О, да, беше много сладка онази нощ в Дъблин — подсмихна се Кийрън.

Джак се загледа напред.

— Вярно, май я налях с повече алкохол, отколкото е свикнала, и може би добавих някои нещица в питиетата ѝ, но нещата никога не опират само до алкохола, нали? — продължи Кийрън. — Тя всъщност го искаше, нали разбираш. Макар че трябваше да я видиш на сутринта, когато се събуди в леглото до мен. Направо не беше не себе си. „Ох, боже мой, какво направих! Какво направих!“.

Кийрън се изкиска.

Джак не каза нищо, но зъбите му изскърцаха.

— Ах, ти, мръсен двуличен предател! — озъби се Мечо Пух зад него. — Нали уж секът извън брака е недопустим за религиозни фанатици като теб?

— Уви, това е моя слабост — небрежно отвърна Кийрън. — И в този случай, както и при други подобни преди него, изповядах греховете си в църквата и Господ в безкрайната си милост ми прости.

Джак продължаваше да мълчи. Физиономията му обаче беше убийствена.

Точно тогава Месоядния взе решение и каза на Йоланте:

— Вземи момичето. По-добре да ни е подръка, ако с момчето се случи нещо.

Съпровождана от шестимата войници от Спецназ, Йоланте дръпна Лили от Джак.

— Тате... — промълви Лили. Личеше си, че се страхува повече за него, отколкото за себе си.

Месоядния се обърна към Джак.

— Уест Младия. Ти си храбър мъж и се би добре — взе картечния пистолет „Скорпион“ на един от телохранителите си и го подхвърли грубо на Кийрън, — но, за жалост, времето ти изтече. Не мога да рискувам да те оставя жив. — Обърна се към Кийрън. — Убий него и останалите. После ела при нас в самолета. И, капитан Кинкейд, никакви игрички, никакви речи, никакво злорадство. Просто го направи. Действай.

Месоядния тръгна към самолета си, следван от телохранителите, Йоланте и Лили.

— Сбогом, Джак Уест-младши — каза Йоланте през рамо. — Моите извинения. Не мислех, че нещата ще приключат по този начин за теб.

Докато се отдалечаваше, Лили се взираше уплашено в Джак, Мечо Пух и лежащия на носилката Стреч.

Джак я гледаше как си отива.

Накрая я отведоха и пред него застана Кийрън. Държеше картечния пистолет насочен право в лицето му.

Без оръжие и този път без никаква възможност да направи каквото и да е, Джак изпъна рамене и затвори очи.

— Не по този начин...

И тогава, без дори да мигне, Кийрън Кинкейд дръпна спусъка.

На двайсет метра надолу по склона Лили и Йоланте чуха трясъка на автоматичния „Скорпион“.

Лили се обърна и видя Кийрън с оръжие в ръка. Джак не се виждаше.

Избухна в сълзи.

— Тате! Не!...

Йоланте само поклати глава и я помъкна към реактивния самолет.

И изведнъж Лили чу вика на Кийрън.

— Какво пра...

Рязко се завъртя. Йоланте направи същото...

... и видяха как Джак се хвърля с главата напред към Кийрън и го блъска с все сили. Двамата се затъркаляха от площадката от другата страна на хълма в облак от прах и пясък.

Месоядния също ги видя.

— В самолета! Оставете ги! — нареди той и се обърна към хората си. — Ракети! Повредете самолета им и унищожете хеликоптера!

Заобиколени от телохранителите от Спецназ, Месоядния, Йоланте и Лили се втурнаха към чакащия ги „Туполев“.

Докато я бутяха към лъскавия черен самолет, Лили погледна назад и прошепна:

— Давай, тате...

Секунди по-късно от крилата на самолета излетяха две ракети. Първата се заби в стъклото на наетия хеликоптер на Мечо Пух и го пръсна на парчета; втората улучи предния колесник на „Халикарнас“.

Пълната с азот предна гума на боинга избухна в газова експлозия и носът на грамадния черен самолет внезапно клюмна. Предният колесник — вече без гума — клекна на асфалта на пустинната магистрала.

„Халикарнас“ нямаше да полети в близко бъдеще.

Лъскавият черен „Туполев“ обърна, бързо набра скорост по магистралата и се издигна в небето.

Колкото до Джак, той се премяташе и търкаляше в прахта с Кийрън Кинкейд.

В мига преди Кийрън да стреля по него, Джак направи нещо съвсем просто.

Натисна през якето си копчето, което включваше големия колкото граната „кос“ в джоба му.

И тъй, за най-голямо изумление на Кийрън, всичките му куршуми профучаха безобидно от двете страни на Джак, докато картечният пистолет не защрака на сухо с изпразнен пълнител.

И в този момент Джак нападна.

Скочи с главата напред и улучи Кийрън право в слънчевия сплит, след което двамата се затъркаляха по каменистия склон.

Щом се озоваха в подножието на хълма, скочиха на крака.

Кийрън извади нож „Боуи“, но случилото се след това бе твърде бързо, за да може да го проумее.

Още не беше извадил ножа, когато Джак вече беше скочил върху него. Сграбчи дясната му ръка. Лицата им бяха на сантиметри едно от друго. Чертите на Джак бяха изкривени от ярост, която смрази Кийрън до мозъка на костите.

После с брутална сила и противно хрущене Джак му счупи китката. Кийрън изпищя и дясната му ръка се огъна гротескно, но писъкът му внезапно секна, когато Джак замахна с все сили странично с ножа, който все още бе в ръката на Кийрън.

Ирландецът замръзна, олюля се, все още на крака, с изцъклени очи. После от дълбокия хоризонтален разрез на гърлото му шурна кръв — на цели потоци.

Ужасените му очи гледаха право в Джак, но вече не можеше да произнесе нито дума.

За разлика от Джак.

— Ще се видим в ада — каза му той през зъби. — Защото точно там ще идеш, ненормално фанатично копеле.

Кийрън се свлече в прахта с вперени в небето мъртви очи.

Кийрън бе мъртъв, а Месоядния беше отлетял. Джак отиде да прегледа пострадалия си екип.

Първо слезе при Скай Монстър и близнаците при товарната рампа на „Халикарнас“ и разреза пластмасовите им белезници.

Оказа се, че Скай Монстър е в безсъзнание — Кийрън го беше напръскал с някакъв спрей малко след като Мечо Пух и Стреч бяха влезли в мината. Когато дойде на себе си, пилотът повърна.

Близнаците също бяха упоени от Кийрън малко след пристигането им при мината — в бутилките им с вода беше сипано някакво сънотворно. Когато най-сетне се събудиха, бяха пребледнели и ги цепеше глава, също като Скай Монстър.

Междувременно Джак качи Мечо Пух и Стреч в лечебницата на „Хали“.

Заради унищожения колесник помещенията на самолета бяха килнати, но цялата апаратура работеше и в рамките на два часа, като работеше методично — Хор бе кацнал зад него, Джак Уест закърпи хората си.

В късния следобед на 19 март, сряда, Джак излезе от лечебницата, след като бе почистил раните на Стреч и Мечо Пух и ги бе упоил със силни успокоителни. Скай Монстър беше на пилотското място и продължаваше да повръща в една кофа на всеки петнайсет минути.

Близнаците бяха в главния салон. Все още бяха бледи. Пиеха „Гастролайт“.

— Е, какво е положението? — попита Лаклан, когато Джак влезе при тях и се тръшна в една седалка. — Тук ли завършва мисията ни, само на крачка преди финала?

Джак не отговори.

Погледът му бе прикован в пода.

— Месоядният разполага с всичко, което му е нужно — рече найсетне. — У него са трите пречистващи камъка — Философският, Огненият и Чашата на Рамзес. Разполага също и с вода от извора, последния Стълб, двете плочки на Тутмос за заклинанието, както и с Лили и Александър, които да го прочетат...

— ... а също така знае местоположението на Шестия и последен Връх, предполагам — каза Лаклан.

— Който ние така и не открихме — добави Джулиъс.

— Трябва да стигна до този Връх — тихо каза Джак. — Трябва да измъкна Лили и да спра Месоядният, преди да е извършил последната церемония.

— Джак! Слушаш ли ни изобщо? — попита Джулиъс. — Така и не открихме къде се намира последният Връх!

Джак се обърна към него. Лицето му бе спокойно и съсредоточено.

— О, аз зная къде е последният Връх.

— Какво!? — възкликна Джулиъс.

Хор го изгледа остро.

— Знаеш къде е последният Връх? — повтори Лаклан.

— От доста време — рече Джак. — Мисля, че Магьосника също се досещаше. Светлинното шоу при Стоунхендж не беше достатъчно само по себе си, но заедно с някои други фактори, които излязоха на бял свят, то ми помогна да намеря отговора.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лаклан. — Какви други фактори?

— Китайската финансова помощ за Чили преди два месеца — каза Джак. — Надписът от Египет: „Самотен бехен стои на стража на входа на най-великото светилище“. Разбира се, основният ключ бе изображението от щита на Чингис хан — на крайбрежен хълм с изправена на него фигура.

Джулиъс не можеше да се сдържа повече.

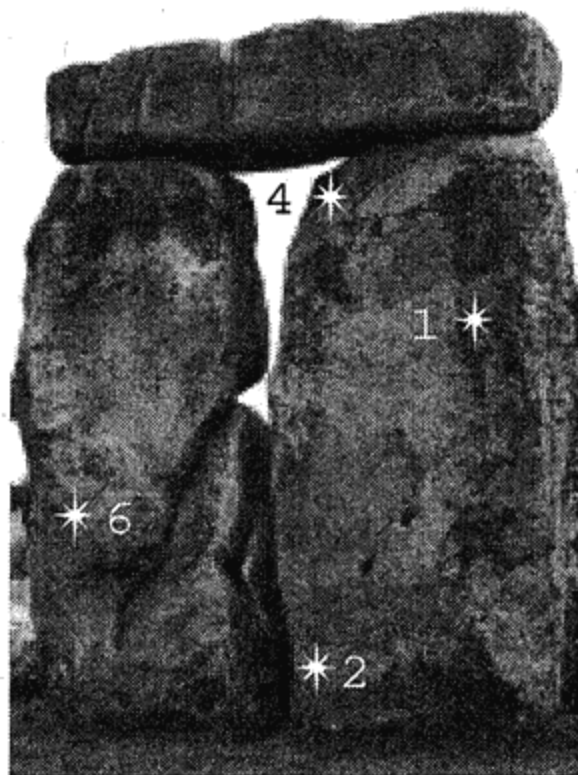
— Стига де, Джак! Кажи къде е, мътните да го вземат!

Джак тъжно сви рамене.

— Всъщност вече си бил там, Джулиъс. Ти също, Лаклан. Шестият връх е в Тихия океан, под Великденския остров.

— Малко съм тъп и схващам бавно — каза Лаклан, — но как всички тези неща сочат към Великденския остров?

Джак включи най-близкия компютър и зареди една от снимките на близнаците от Стоунхендж:

— Виждате ли горната лява част? Почти всичко е само океан. Реших, че може би е Тихият океан и че сушата вдясно е западният бряг на Южна Америка. Но това беше прекалено свободно предположение. Едва после видях рисунката на обобщителния лист на Магьосника...

Извади фотокопие на листа:

НАГРАДИ
(според Рамзес II от Абидос)

1. Знание
2. Топлина
3. Зрение
4. Смърт
6. Власт

ВЕЛИКАТА МАШИНА

Стълбове???

Но какво означават ТРИЪГЪЛНИЦИТЕ?

ТРЯБВА да са налични Са-Бенбен И Философският камък! Те са в основата на всичко!!!

Скоростта на приближаване трябва да се изчисли. Обади се на близнаците!

16 467 X 365.25
Средна скорост = 125,445 км/с
Максимален резултат през 1962 г. – 10,57
Но през 1991 г. е 10,72. Расте.

Залязване и изгриване на Титан (дек. 2007)
Връзка?
Евентуална възможност за наблюдение?

Са-Бенбен
(или „Огненият камък“)
Взаимодейства по уникален начин с всеки от шестте Рамзесови камъни:

1. Философският: пречиства Стълбовете.
2. Стоунхендж: дава местоположението на върховете на Машината.
3. Делфи: позволява наблюдаването на Тъмното слънце.
4. Плочки: съдържат последното заклинание.
5. Жертвен: дава датите, на които трябва да бъдат поставени Стълбовете.
6. Чаша: неизвестно.

Яйце на Фаберже – алхимически трудове на Нютон
Изворът на Нес...?
Равноденствие/Великден'08

— Вижте картинката в долния ляв ъгъл, върху която Магьосника е написал „HE!“. Отначало не я разпознах, но това е карта на Великденския остров. Точките по краищата са местата, където са изправени статуите моаи покрай брега. А виждате ли, че Магьосника е написал „Равноденствие/Великден'08“? Всички си мислехме, че става дума за особения характер на Великден тази година, тъй като се пада точно на равноденствието. Но не е така. Става въпрос за Великденския

остров — мястото на церемонията, която трябва да се извърши утре, по време на двойното равноденствие.

— После идва ред и на другите фактори — продължи Джак. — Великденският остров технически е част от Чили. Онези китайски „помощи“ за Чили са по-скоро подкупи за получаване на изключителни права върху острова за няколко дни. Предполагам, че в момента там има китайски войски. А онзи „бехен на стража“, който пази последния храм, не е египетски базалтов паметник, както е предполагал Наполеон, а...

— Една от четирите базалтови моаи, открити на Великденския остров — досети се Джулиъс. — През деветнадесети век англичаните взели двете най-големи...

— Но са били неправилните — рече Джак. — Трябвало е да вземат най-старата. Аз също съм бил на Великденския остров и знам, че по-късните статуи, общо около хиляда и двеста, са изсечени от вулканичен туф. И макар наистина да представляват впечатляваща гледка, те нямат особена стойност за мисията ни. Най-старите моаи обаче, които са може би на хиляди години и според някои са по-ранни от пристигането на полинезийците на острова, нямат никаква прилика с прочутите по-нови статуи. Те са по-малки, с по-закръглени глави. Приличат по-скоро на извънземни, отколкото на човешки същества. И най-старата базалтова статуя или бехен е все още на острова, съвсем сама в северозападния му ъгъл, на една платформа на име Аху Вай Мата. Именно тя е „самотният бехен на стража“, който Наполеон така и не открил. Което ме отвежда до изображението върху щита на Чингис хан.

Джак зареди снимката на щита:

— Виждате ли изображението отляво? Точно то разреши проблема за мен — изобразена е ивица суша, която страшно много ми прилича на северозападния ъгъл на Великденския остров. Мястото е уединено, далеч от основните туристически обекти, и само някой, който е бил там, би го познал, ако го види. Тази малка фигура на изображението е базалтовата статуя на Аху Вай Мата...

Джак млъкна.

Близнаците се взираха в него с увиснали челюсти.

— Да прощаваш езика ми — обади се Лаклан, — но, мамичката му, Джак. Наистина ли се сети сам за всичко това?

— Просто събрах парчетата — отвърна Джак. — А, и още нещо — изчисленията на Алби на времето за полагане на Стълбовете поставят двойното равноденствие в осемнадесет часа мексиканско време. Великденският остров попада в часовия пояс на Мексико, а самият час също има особено значение — тогава залязва слънцето. А в деня на двойното равноденствие, в момента, когато нашето слънце залязва точно когато изгрява Тъмното слънце, точно в шест вечерта на двадесети март, последният Стълб ще бъде изложен на въздействието на двете слънца едновременно и съответно ще бъде осветен от тях.

Джак се намръщи.

— За съжаление, всичко това не е достатъчно. Сега трябва да се добера до Великденския остров и да сложа край на цялата тая история

веднъж завинаги.

— Но как ще го направиш? — невярващо попита Джулиъс. — Виж този самолет. Виж ни всички.

Джак направи точно това. Помисли си за екипа си и от това му призля.

Бяха разбити, ранени и окървавени. Гигантската мисия ги беше докарала до самия ръб.

Магьосника бе мъртъв.

Мечо Пух и Стреч бяха извън строя поради ужасните си рани; всъщност Стреч така и не се беше възстановил напълно от прекараното време в тъмницата на Мордехай Мюниц.

Скай Монстър повръщаше от нервнопаралитичния спрей на Кийрън.

Близнаците — и без това пострадали по време на храброто си тичане през Четвъртия връх, сега седяха пребледнели и натровени от упойващото вещество на ирландеца.

Лили бе в ръцете на Месоядния, на път към Шестия връх.

Изобщо нямаше смисъл да споменава Зоуи, Алби и Лоуис в леговището на Месоядния в Източна Русия, затворени в резервоарите с формалдехид.

А и самият той. Насинен и ранен, със счупен нос.

Екипът — този великолепен екип бойци от цял свят — бе превърнат в кървава пихтия.

И единственото, за което можеше да мисли Джак, бе: „Аз го направих. Аз им причиних това. Не ги водих достатъчно добре и ето го резултата. Значи аз трябва да поправа нещата“.

Стисна зъби и се изправи.

— Джулиъс, Лаклан. Имам нужда от помощта ви за последен път.

Трябваха им четири опита, но в крайна сметка успяха да нагласят джипа.

Тъй като „Халикарнас“ вече не беше способен за вертикално излитане, се налагаше да измислят друг начин да го вдигнат във въздуха.

Настанен в пилотското кресло, Джак подкара клюмналия самолет назад — предният колесник стържеше по магистралата. После даде рязко напред, при което носът леко се надигна и колесникът се оказа на няколко стъпки във въздуха...

... а близнаците бързо дадоха на заден с джипа и го спряха под колесника точно когато се спускаше...

Бам!

Дебелата подпора се стовари върху джипа и улучи точно голямата купчина торби с пясък, които близнаците бяха натрупали непосредствено зад предните седалки. Гумите на колата бяха изпуснати наполовина, за да компенсират разширяването на въздуха, когато се загреят.

По-голямата част от тежестта на самолета е в средната му част, предимно заради двигателите и горивото в крилете, така че джипът трябваше да понесе по-лекия носов отсек на „Халикарнас“. Пък и самият „Хали“ беше много по-лек от повечето самолети от неговия клас, така че Джак реши, че ако успеят да подкарат джипа, това ще намали тежестта още малко и може би ще успеят да вдигнат машината във въздуха.

Докато близнаците приготвяха джипа, Джак беше разтоварил излишните неща от „Хали“, както и всичките му пътници — Мечо Пух, Стреч и Скай Монстър.

После се качи сам в самолета. Дори Хор нямаше да му прави компания при тази последна мисия.

Пух, Стреч и Скай Монстър — с нещастния Хор, завързан на китката му — сега седяха на солния хълм и наблюдаваха хибрида между самолет и джип като зрители на футболен мач. Около тях се търкаляха бутилки вода, оръжие и толкова медицинско оборудване, колкото можеха да носят. Ако Джак успееше да вдигне „Халикарнас“ във въздуха, близнаците щяха да се опитат някак да ги закарат до Аман.

Подпрял предния си колесник на джипа, могъщият „Халикарнас“ изглеждаше съвсем нелепо на пустинната магистрала.

Скай Монстър гледаше тъжно от хълма.

— Този самолет бе същински проклет боен кон, член на екипа като всички нас. Дори и да успее да излети, Джак няма да може да го

приземи като хората. Никога вече няма да го видя. Сбогом, „Халикарнас“.

Грамадният черен „Боинг 747“ изрева. Пътят стигаше чак до хоризонта без нито един завой.

— Добре, момчета — каза Джак по радиото. — Скоростта на излитане е двеста двайсет и пет километра в час. Просто стойте с мен, докато можете, после изключете от скорост и каквото и да правите, дръжте го да се движи право напред.

— Ще направим всичко възможно — отвърна Лаклан от джипа.

Джак усили двигателите на „Хали“.

Лаклан натисна газта на джипа.

И големият черен самолет пое напред заедно с автомобила, който играеше ролята на колесник.

Двете машини поеха по магистралата, набираха все по-голяма и по-голяма скорост. През цялото време Лаклан натискаше педала на газта до дупка и държеше здраво волана.

Пътят профучаваше покрай джипа, носът на „Хали“ се извисяваше над него и Джулиъс, и изведнъж близнаците усетиха как самолетът започва да ги бутва напред.

— Изключи! — извика Джулиъс през шума. — Изключи от скорост!

Лаклан изключи от скорост и джипът полетя по пътя с ужасяваща бързина. Асфалтът засъска от двете им страни. Лаклан стискаше волана в отчаяни усилия да задържи колата по права линия.

— Не мога повече! — извика той. — Няма да мога да го удържа...

В този миг предната лява гума експлодира точно когато зад тях се разнесе мощен рев и джипът се завъртя на магистралата като пумпал. Когато най-сетне спря в пясъка до пътя, Лаклан и Джулиъс се обърнаха в седалките и видяха...

... издигация се в небето „Халикарнас“!

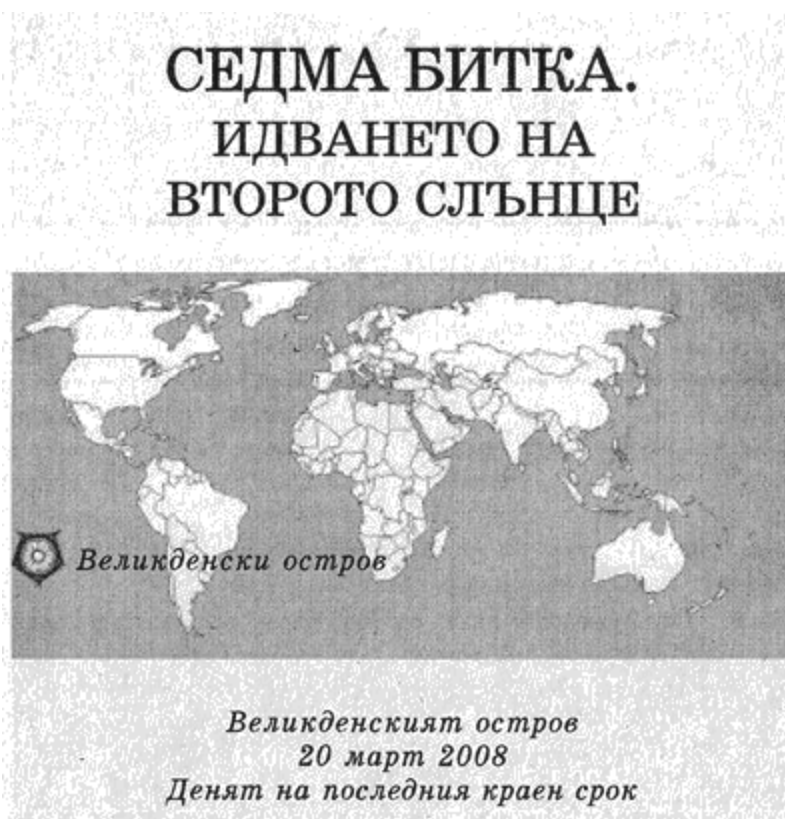
Носът му се беше вдигнал от джипа в същия миг, в който гумата им не издържа.

Джак отлетя.

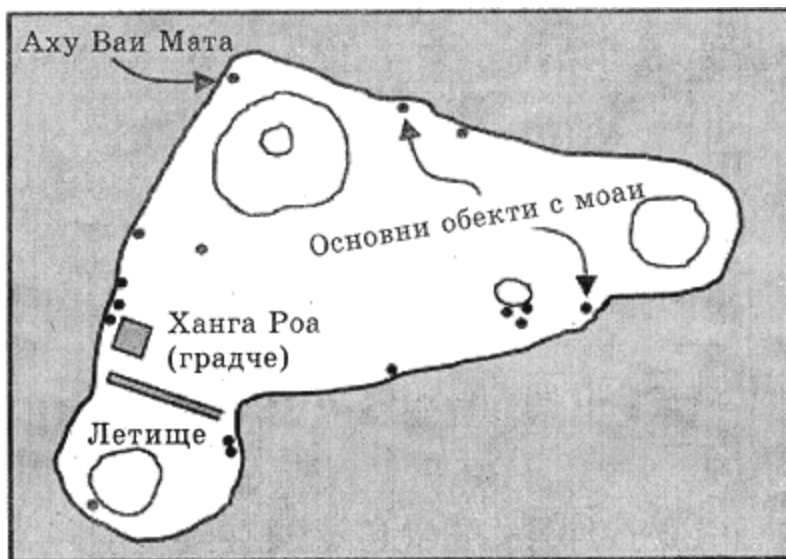
И тъй, след всички предишни мисии със своята група верни другари, в последната битка щеше да участва единствено Джек, сам-самичък.

Летеше в нощта, последната нощ преди деня на двойното равноденствие, към Великденския остров.

СЕДМА БИТКА ИДВАНЕТО НА ВТОРОТО СЛЪНЦЕ

Великденският остров
20 март 2008
Денят на последния краен срок

ВЕЛИКДЕНСКИ ОСТРОВ

БАЗАЛТОВА СТАТУЯ ПРИ АХУ ВАИ МАТА,
СЪВРЕМЕННА СНИМКА

СВЕТЪТ

20 март 2008 (Велики четвъртък)

Денят на последния краен срок

На разсъмване на 20 март, четвъртък, времето по целия свят полудя.

Грамадни като планини вълни се носеха по Южния Атлантук и се нахвърляха върху африканското крайбрежие. В Индийския океан

стихията подмяташе супертанкерите като детски играчки. В Пасифика девет страни обявиха опасност от цунами.

Торнада опустошаваха американския Среден запад. Циклони вилнееха в Азия. Активните вулкани от Етна в Италия до Серо Азул на Галапагос започнаха да изхвърлят фонтани лава, а заспалите започнаха да тътнат и да изпускат дим, давайки да се разбере, че няма да спят още дълго.

Фотографии от Международната космическа станция показаха няколко десетки страховити облачни формирания по света — огромни, подобни на водовъртежи урагани и циклони.

Светът полудяваше.

Сякаш го обземаха спазми.

В същото време астрономи от обсерватории по целия свят започнаха да съобщават, че подобни неща се наблюдават в цялата Слънчева система — атмосферите на газовите гиганти Юпитер, Нептун и Сатурн кипяха. Вулканите на геологично активния спътник на Юпитер Йо изригваха с такава сила, че изхвърляха материя извън атмосферата ѝ.

Проблемите не са само на Земята, твърдяха астрономите. Някаква невидима и незнайна сила въздействаше на цялата Слънчева система.

Учените не разполагаха с отговори, правителствата призоваваха за спокойствие, а хората по цял свят се стичаха в църкви, джамии и синагоги. Евангелисти и последователи на Ню Ейдж обявиха идването на края на света. И този път като никога май бяха прави.

Тъмното слънце беше стигнало покрайнините на Слънчевата система.

Насред това безпрецедентно време два морски гиганта пореха водите на разкъсвания от бури Тихи океан.

Това бяха двете най-нови попълнения на китайския флот, могъщите самолетносачи „Мао Дзедун“ и „Китай“.

При нормални условия тези сиви чудовища заедно с ескортите си от фрегати и разрушители доминираха в океана, но днес напредваха ужасно бавно, шибани от свирепия дъжд и блъскани от огромни вълни.

Заради лошото време самолетите им или бяха прибрани в хангарите под палубата, или бяха вързани.

На мостика на „Китай“ стояха полковник Мао Гонли и Вълка, който предишния ден беше хвърлил само един поглед върху Шестия стълб на Мао и го бе обявил за долнопробен фалшификат.

Спектралният анализ потвърди думите му. Стълбът на Мао се оказа впечатляващо копие от селенит. Лешояда и Ятагана го бяха изиграли.

Вълка гледаше свирепо хоризонта и скърцаше със зъби.

Вече бяха закъснели с ден и половина и той се проклинаше, че се бе доверил на Мао и самолетоносачите му. След като се бе измъкнал от леговището на Месоядния, трябваше да долети направо тук, над лошото време, но вместо това бе заминал за Пекин, откъдето го прехвърлиха на китайските кораби, които вече бяха отплавали към последния Врх.

Най-сетне крайната им цел се появи на хоризонта.

Великденският остров е малко голо парче суша насред най-големия океан на планетата. Дългият само двайсетина километра и покрит със суха трева и ниски хълмове остров е прочут по цял свят с култа към гигантските статуи, създавани от обсебените му обитатели в продължение на почти хиляда години.

Загадъчните моаи на Великденския остров отдавна интригуват света. Достигащи на височина над единадесет метра, те са колосални във всяко отношение. Всичките са обърнати към сушата (с изключение на уникалните седем, които поради някаква причина се взират на югозапад), с вдигнати брадички, завинаги загледани нагоре в небето.

Размерите им, особените им продълговати лица и абсолютната затътеност на самия остров са направили статуите източник на загадки и спекулации още от откриването им от европейците през 1722 г., точно на Великден.

Повечето специалисти смятат, че моаи изобразяват мъртви вождове, но през годините някои автори са изказвали предположението, че са всъщност изображения на извънземни посетители — твърдение, изглеждащо твърде достоверно поради

факта, че главите на най-ранните статуи не са продълговати. Всъщност най-ранните моаи изобщо не приличат на хора.

Към това се добавя и обстоятелството, че макар първите островитяни да са били полинезийци, никъде в Полинезия няма традиция на издигане на гигантски статуи.

Някои учени използват тази информация, за да заявят, че най-ранните статуи вече са били издигнати, когато първите полинезийци стъпили на острова.

Това на свой ред повдига един много по-голям въпрос — кой е създателят на първите статуи?

За съжаление, пристигането на белите хора прекъснало историческата традиция. В началото на 19 век испански търговци на роби отвлечли последните островитяни и ги изпратили да работят и измрат в мините за гуано в Перу и така всички предавани от баща на син познания за статуите — и особено за най-ранните — били изгубени завинаги.

* * *

Вълка се вираше в покрития от ниски буреносни облаци и забулен в дъжд остров.

И ако през целия път беше ядосан, след трийсет минути, когато стъпи на сушата, беше направо бесен.

На летището на острова вече беше кацнал черен „Туполев-144“.

ВЕЛИКДЕНСКИЯТ ОСТРОВ, ТИХИЯТ ОКЕАН

20 март 2008 (Велики четвъртък)

17:30 30 минути преди последния краен срок

„Мао Дзедун“ хвърли котва срещу северозападния нос, а „Китай“ се установи в южната част, недалеч от единственото летище на острова.

„Китай“ се издигаше над градчето Ханга Роа. Единственото селище на Великденския остров изглеждаше дребно и незначително в сравнение с него.

Китайските войски се изсипаха на сушата и заповядаха на трите хиляди жители да останат по домовете си. Задачата им не бе трудна — поради проливния дъжд повечето от местните така и така се бяха изпокрили.

По инструкции на Вълка „Мао Дзедун“ беше преместен на няколко километра от северозападния нос — от север към острова се движеше четворно цунами и когато пристигнеше, крайбрежните води щяха да се отдръпнат и да оголят дъното. Самолетоносачът трябваше да се намира достатъчно далеч, за да не заседне.

Четири прехващача МИГ-26 и един самолет за ранно предупреждение излетяха на патрул, за да не допускат неканени гости.

Накрая Вълка се зае с най-важната задача — поведе челния отряд и слязоха на стръмния северозападен нос. Сонарът бе установил голям подводен вход в основата на скалата, подобен на входовете за Втория и Третия връх. На възвишението над отвесната скала Вълка видя руините на самотната платформа за моаи, известна като Аху Вай Мата.

Статуята, която лежеше пред подобната на сцена платформа, бе една от четирите редки моаи, изсечени от базалт, и беше от най-древните на острова — от ранния период, когато изображенията са били по-къси и с по-плоски лица. Една от статуите, за които се подозираше, че са били създадени преди пристигането на полинезийците.

Вълка видя, че ако беше изправена, тя идеално щеше да отговаря на изображението на входа на този връх, представено върху яйцето на дракона.

— Първото цунами приближава! — извика Мао.

— На това разчитам! — отговори Вълка, като се мъчеше да надвика вятъра. — Месоядният вече е вътре. Предполагам, че е използвал водолазни костюми, за да влезе. Но сега морето е твърде бурно за това! А и няма да имаме нужда от водолазна екипировка. Когато вълната приближи, океанът ще се отдръпне и ще влезем. Кажете на хората си да са готови за спускане!

Минути по-късно, точно както беше предсказал Вълка, водите северно от Великденския остров внезапно се отдръпнаха на цели

петстотин метра — отстъпиха в широка разпенена дъга и оголиха пясъчното дъно на океана.

Точно под позицията си на върха на скалата Вълка видя внушителния вход на Шестия връх. Също като в Хокайдо, той бе правоъгълен, с размерите на хангар и изсечен в основата на отвесната каменна стена.

Мао ахна.

— Добре! — извика Вълка. — Спуснете въжетата!

Без да губи нито миг, челната група — Вълка, Мао и петима китайски парашутисти — се спусна по вече оголената скала и стъпи на мокрия пясък непосредствено пред огромния каменен вход.

Вълка погледна навътре и отново видя зала с множество колони, която се губеше в мрака и завършваше със стъпала — точно както беше в Хокайдо.

— Вътре! Преди да е връхлетяла вълната! — извика той.

И тъкмо да се затича, по радиостанцията се разнесе развълнуван глас. В първия момент Вълка не повярва на ушите си.

— Сър! Засечен вражески самолет! „Боинг 747“, стелт сигнатура! Приближава с голяма скорост по права линия! Идва точно към нас!

„Халикарнас“ излезе от облачния слой и продължи да се спуска под малък ъгъл.

Не зави. Не се отклони. Летеше по абсолютно права линия.

Миг преди да изчезне от екраните им, китайските оператори на радарите на „Мао Дзедун“ и на самолета им за ранно предупреждение засякоха по-малка сигнатура, отделяща се от големия „Боинг 747“.

Вълка ги беше предупредил, че синът му има комплект десантни криле „Гълуинг“ от въглеродни нишки и понякога ги използва за тайно въздушно проникване. Както и можеше да се очаква, сега също го правеше.

„МИГ“-овете бяха изпратени със заповед да свалят „Халикарнас“, след което да открият и унищожат десантника.

Но когато стреляха по неотклонно спускащия се самолет, той започна да излъчва същинска буря от електромагнитни смущения и ракетите им профучаха покрай него. Опитаха с картечници, но те се

оказаха още по-безполезни. Пилотите нямаха представа, че в самолета има „косове“, включени на максимална мощност, така че сега „Хали“ разполагаше, макар и за кратко, със собствено устройство, способно да защити цял самолет.

Странното бе, че въпреки цялата тази стрелба самолетът изобщо не се отклони от курса си.

Така и не направи завой и не се опита да се измъкне.

Просто продължи да се спуска през свирепия дъжд.

Или пилотът му бе луд, или с оперирани емоции, или — изведнъж осъзна някой — в самолета нямаше пилот...

Докато два „МИГ“-а преследваха малката сигнатура, която се бе отделила от „Халикарнас“, другите два приближиха спускащия се черен боинг, за да получат визуална картина от кабината му.

Застанаха от двете му страни, като поддържаха неговата скорост. „Халикарнас“ не откри огън по тях. Сякаш изобщо не бе забелязал присъствието им.

— „Мао Дзедун“, тук Прехващач Едно — докладва единият пилот. — Виждам кабината на самолета. Празна е. Изглежда това нещо лети на автопилот...

— „Мао Дзедун“, тук Прехващач Три. Открихме по-малкия сигнал. Прави широк заход на юг и се опитва да приближи острова от другата страна!

— Самолетът е примамка — каза Мао Гонли по радиото. — Настигнете малкия сигнал и го унищожете!

Първото цунами се носеше към Великденския остров по оголения допреди секунди участък от морското дъно, а „Халикарнас“ продължаваше да се спуска.

Щеше да кацне тъкмо преди приближаващата вълна и точно пред древния вход на Върха. Но не направи нищо, за да се подготви за кацането — не промени ъгъла на заход, нито спусна колесниците си.

Просто грубо остърга оголеното дъно и се плъзна диво по мокрия пясък. Едно от крилата му се блъсна в древния отвор в основата на скалата и се откъсна, а останалата част на самолета продължи през просторния вход.

Вълната го последва десет секунди по-късно — стовари се върху североизточния нос на Великденския остров като гигантска стена от бяла пяна. Разби се в скалите, вдигайки пръски чак до небето, а долу в залата с колоните просто пое „Халикарнас“ и го запрати като детска играчка към стълбите в дъното. Бяха минали само няколко минути, откакто екипът на Вълка бе изкачил стъпалата.

* * *

Докато първото цунами губеше инерция и се свиваше около северната част на острова, китайските самолети, продължили на юг след малкия сигнал на „Гълуинг“, го настигнаха...

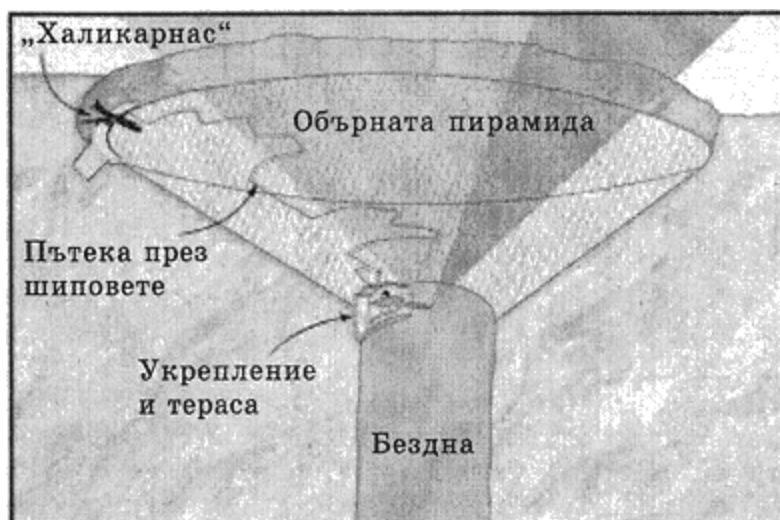
... и откриха само крилете, управлявани дистанционно, и ухиления манекен, по прякор Джордж, завързан под тях.

В същия момент вътре във Върха разнебитената грамада на „Халикарнас“ се залюля на върха на стълбището, вдигната чак горе от огромната вълна.

Самолетът бе пълна развалина — едното му крило беше откъснато, коремът бе разкъсан от плъзгането по океанското дъно, всички прозорци на кабината бяха изпочупени, картечните му кули бяха задръстени с мокър пясък.

За един дълъг момент величественият някога „Боинг 747“ остана неподвижно кацнал на върха на стълбището. После една от вратите при крилете се отвори...

... и от унищожения самолет излезе Джак Уест-младши.

ШЕСТИЯТ ВРЪХ НА ВЕЛИКДЕНСКИЯ ОСТРОВ

Джак погледна Шестия връх.

В сравнение с другите, които бе виждал, този изглеждаше доста проста структура, но това впечатление беше измамно.

Шестият връх бе изграден във формата на огромна фуния със стръмни склонове, които се събираха при кръгла бездна в дъното. В горната си част ширината ѝ бе може би триста метра, но в основата си бе не повече от шестдесет.

Естествено, над фунията се спускаше познатата обърната бронзова пирамида. Върху две от стените ѝ в момента се виждаха множество пулсиращи кехлибарени светлини — несъмнено сигнални ракети, изстреляни от Месоядния при пристигането му, за да осветят огромното пространство.

На слабата златиста светлина Джак огледа повърхността на огромната фуния. Изглеждаше плътна, но при по-внимателно вглеждане се оказа, че не е.

Никак даже.

Бе покрита с хиляди, а може би и милиони ужасно остри шипове с дължина около метър и половина, изработени от някакъв тъмносив камък. Всеки шип се намираше само на стъпка от следващия и всички заедно образуваха гъста гора — толкова гъста, че повърхността на огромната фуния изглеждаше плътна и гладка.

Джак докосна върха на най-близкия шип. Дори лекият допир бе достатъчен, за да му пусне кръв.

От лявата му страна се виждаше нещо като ров, изсечен през високата до кръста гора остриета. Приличаше на пътека и Джак видя, че се вие неравномерно надолу по склона, осигурявайки безопасен път през шиповете, за да се стигне до подобна на укрепление структура на ръба на бездната. От нея започваше дълга украсена тераса, по която се стигаше до върха на пирамидата.

Джак предположи, че макар да води през гората от шипове, пътеката е осеяна и с капаните на Върха, които можеха да се преодолеят с помощта на рамката от златната плочка. И наистина, малко по-надолу видя Вълка, Мао и хората им да бързат по пътеката; главите им се подаваха и скриваха между шиповете.

Часът беше 17:51.

Последният Стълб трябваше да бъде положен в 18:00, в момента на двойното равноденствие.

И тогава Джак видя Месоядния.

Намираше се много пред Вълка, всъщност вече беше на терасата, която водеше през бездната до пирамидата. Йоланте, Даян Касиди, Лили и Александър бяха с него, както и четирима телохранители от Спецназ.

Върху редица каменни пиедестали до него лежаха четирите Рамзесови камъка, които му трябваша — Огненият камък, Философският Камък, Чашата на Рамзес и Двойната плоча на Тутмос.

На отделен пиедестал пък бяха поставени заредените вече пет Стълба, отнети от различните участници в това начинание.

А в ръцете на Месоядния беше Шестият стълб, Стълбът на Исус, открит от Джак в римската солна мина. От него капеха капки.

Докато „Халикарнас“ правеше впечатляващото си явяване, Месоядния тъкмо завършваше двойното пречистване на Шестия стълб в напълнената с изворна вода Чаша. Рязко се обърна, когато чу гръмкия трясък на спирация самолет, и се усмихна. Уест Младия никога не се отказваше — дори когато изоставаше безнадеждно.

Но както Месоядния знаеше и както Джак вече виждаше, простият факт бе следният — Месоядния имаше голяма преднина и не можеше да бъде догонен.

Никой не можеше да стигне навреме до него. Вълка не бе в състояние да го направи, Джак — още по-малко. Месоядния щеше да

положи Шестия стълб и да спаси света от Тъмната звезда — и наред с това щеше да получи шестата и последна награда — власт.

Джак прецени ситуацията. Беше пристигнал последен в тази тройна надпревара. Нямаше начин да изпревари Вълка по пътеката, освен ако не мине директно над гората от шипове...

Обърна се.

„Халикарнас“ — раздран, очукан и само с едно останало крило — се люлееше на ръба на фунията, задържан само от закачилият се за него десен двигател.

— Това си е чисто мамене, но... — каза той, загледан в самолета. — Майната му.

Забърза към „Хали“.

След трийсет секунди беше в пилотската кабина. Настани се на седалката, свали предпазния капак и погледна четирите ключа — ключове, които в случай на опасност освобождаваха четирите двигателя от крилете на самолета. Всички турбореактивни машини имаха подобен предпазен механизъм.

Джак потупа самолета за последен път.

— Благодаря за спомените, миличък. Съжалявам, че трябва да ти го направя.

И превключи ключа за освобождаване на външния десен двигател на „Халикарнас“.

Механизмът на крилото рязко се взриви и огромният цилиндричен двигател, висящ под него, се отдели. Не падна далеч, тъй като вече беше заклещен на ръба на стръмния склон.

Но „Халикарнас“ се раздвижи.

Освободен от върха, той започна да се плъзга — отначало бавно, после все по-бързо — надолу по гигантската фуния.

Гледката на плъзгащия се по тунела на Шестия връх „Халикарнас“ не можеше да се опише другояче, освен като изумителна.

Разнебитеният черен самолет, вече само с едно крило, се пързеляше по осеяния с шипове под, алуминиевият му корем стържеше по остриетата и издаваше сцепващо тъпанчетата скърцане, сякаш някой драска с нокти по черна дъска.

„Хали“ се спускаше и набираше скорост.

Движеше се все по-бързо и по-бързо, вече сипеше искри около себе си. Писькът на метал върху шиповете раздираше въздуха.

Вълка го видя — видя как грамадният черен самолет пресича лъкатушещия път и продължава направо към бездната — право надолу. — Мамка му! — изрева той.

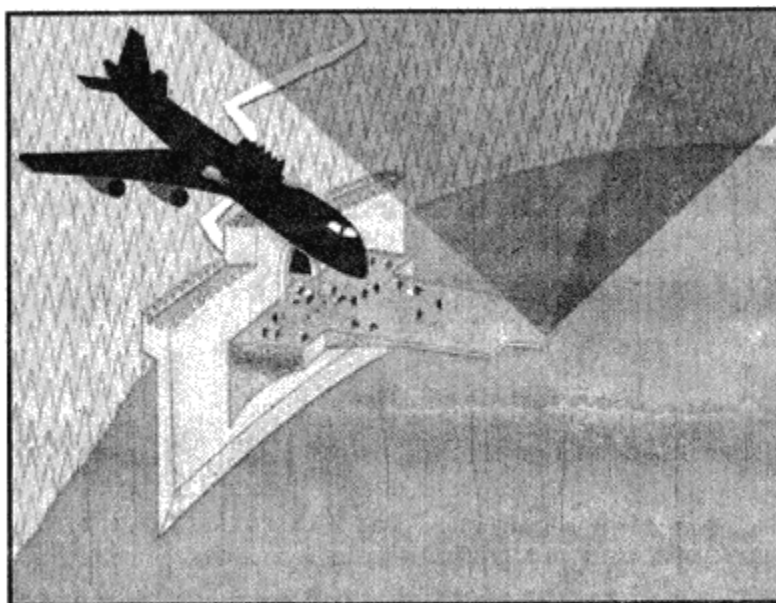
Самолетът вече се носеше с пълна скорост по склона. Въпреки огромните си размери изглеждаше незначително дребен на фона на обърнатата пирамида и фунията. Приличаше на играчка в сравнение с гигантското древно съоръжение.

Долу на терасата Месоядния се обърна и челюстта му увисна от изненада.

За пръв път в професионалния му живот нещо нарушаваше невъзмутимата му самоувереност. За пръв път някой беше направил нещо, което той изобщо не беше очаквал.

Смразен от ужас, Месоядния гледаше как големият черен „Халикарнас“ се носи по склона към него и хвърля искри във всички посоки.

После огромният нос на боинга проби подобната на укрепление структура около бездната и древните блокове се разхвърчаха, западаха по терасата и в пропастта. Хората на Месоядния се втурнаха да търсят прикритие. Даян Касиди се сви зад един каменен пиедестал. Йоланте и двете деца клекнаха зад съседния.

Когато прахта се уталожи, цялата предна половина на огромния самолет стърчеше през разбитата стена. Черният боинг се бе килнал заплашително напред и носът му почти докосваше терасата. За миг Месоядния си помисли, че грамадната машина ще рухне и ще разруши площадката.

Но това не стана.

С метален стон самолетът спря, увиснал под опасен ъгъл над ръба на терасата, с нос надолу, заклещен от полуразрушената древна стена.

Часът бе 17:55.

Месоядния стоеше на откритата тераса пред „Халикарнас“. Огромният черен самолет го гледаше свирепо като разгневен бог, разбитите прозорци на кабината му забележително приличаха на присвити очи.

Месоядния затърси признак на живот в кабината, помъчи се да различи Джак.

— Стреляйте по всичко, което се появи от този самолет! — нареди той на хората си. После извика към боинга: — Уест! Предполагам, че онзи вътре си ти! Дързък ход в последния момент, но тук не можеш да победиш! Имам числено и огнево превъзходство!

Не забеляза, че стоящата до него Йоланте отстъпва назад. Лили и Александър направиха същото.

Изведнъж нещо в кабината помръдна и четиримата войници от Спецназ откриха огън и изсипаха дъжд от куршуми върху клюмналата кабина.

След няколко секунди спряха да стрелят. Дулата на автоматите им димяха.

В кабината вече нищо не помръдваше.

Месоядния продължаваше да се взира, да търси...

Гласът на Джак се разнесе от някакъв високоговорител:

— Числено превъзходство — да. Огнево — надали...

И изведнъж Месоядния видя движение — не от кабината, а от единственото останало крило на „Халикарнас“ — 50-милиметровата картечна кула, монтирана в началото на крилото, се завърташе...

... за да насочи двете си дула право в него.

— Господи... — изпъшка Месоядния, когато видя седящия в кулата Джак. — Печелиш, млади Уест.

Джак откри огън.

Двете 50-милиметрови картечници оживяха и избълваха дълги езици огън и унищожителна вълна куршуми, които с лекота можеха да разкъсат изтребител.

А когато улучаваха човешко същество, ефектът бе потресаващ.

Предната половина от тялото на Месоядния изведнъж се превърна в кървава пихтия: десетки рани с размерите на юмрук цъфнаха по торса му. Месоядния се разтрисаше като марионетка при всеки удар — дъждът от куршуми не му позволяваше да падне. Джак спря да стреля и Месоядния най-сетне се свлече на терасата. Вече дори не приличаше на човешко същество.

Същото се отнасяше и за войниците от Спецназ до него. Бяха направени на решето и телата им се превърнаха в кървава каша. Единият бе изхвърлен от терасата от вълната куршуми и полетя с писъци в бездънната пропаст.

Когато всичко приключи, Джак излезе от кулата, спусна се по крилото и скочи на терасата с пистолети „Дезърт Игъл“ в ръце.

Лили се втурна към него и го прегърна. Той я остави да го направи, но не отвърна — оръжията му продължаваха да са насочени към Йоланте, Александър и Даян Касиди. Очите му бяха като от стомана.

Обърна се към Йоланте.

— Странна жена си, но веднъж ми спаси живота, затова не искам да те убивам... освен ако не ми дадеш повод да го направя. Вземи момчето и се махни от пътя ми.

Йоланте отстъпи назад, хванала Александър за ръка. Прояви достатъчно разум, да не каже нито дума. Даян Касиди направи същото.

Джак вдигна все още мокрия Стълб, който лежеше до останките на Месоядния, и погледна назад към просеката — пътека. Вълка и Мао все още бяха на нея, но вече бяха по-близо, почти стигаха.

Погледна обърнатата пирамида в отсрещния край на терасата. Времето щеше да им стигне точно.

Обърна се към Лили.

— Знаеш ли, хлапе, от самото начало си знаех, че в крайна сметка ние с теб ще трябва да се справим с това. Заедно.

17:59

Лили грабна двойната плоча и забърза до Джак, който крачеше по украсената тераса високо над тъмната бездна към обърнатата пирамида на Шестия връх.

Стигнаха до върха на пирамидата... и Джак подаде Стълба на Лили.

Тя се намръщи неразбиращо.

— Трябва да прочетеш надписа от една от плочите, когато полагаш последния Стълб — обясни Джак. — Аз не мога да чета Словото на Тот. А ти можеш.

Лили кимна нервно.

— Ами наградата? Власт. Ами ако стана... така де, всесилна?

Джак се вгледа в нея — внимателно, искрено.

— Хлапе. Няма друг човек на този свят, на когото бих поверил такава власт.

Лили се усмихна колебливо.

— Добре...

Часовникът отмери 18:00 — часа на залеза.

И когато започна двойното равноденствие и Великденският остров се оказа изложен едновременно на лъчите на двете слънца, охраняваната от Джак Лили започна да чете от едната плоча на език, който малцина бяха чували.

После, докато произнасяше последните думи, вкара Стълба в гнездото му на върха на пирамидата.

Той щракна и се закрепил на мястото си и — както бе станало при останалите пет Върха — от върха на обърнатата пирамида блесна ослепителен лъч бяла светлина и освети бездната, насочен към недрата на Земята.

Макар никой да не можеше да го види, в същия момент в земните недра се задейства един невероятен механизъм.

И петте други Върха — в Абу Симбел, в Англия, в Кейптаун, в Япония и в Диего Гарсия — засияха ослепително и лъчите им се устремиха към центъра на Земята от диамантените върхове на обърнатите пирамиди.

Шестте лъча се събраха в желязното ядро на планетата и започна огромен планетарен резонанс — вибриращо бръмчене, което изпрати в космоса невидима хармонична сила — сила, която балансира и нулира свирепото лъчение на Тъмната звезда точно когато тя достигна най-близката си точка до Земята, на самия край на Слънчевата система.

Свирепите бури на повърхността на Земята престанаха почти незабавно. Изригващите вулкани се успокоиха, гейзерите от лава отново се превърнаха в спокойни езерца разтопена земна маса; циклони и урагани спряха изведнъж, при което подмятаните от ветровете автомобили и каравани буквално изпопадаха на земята със скърцане на метал; разкъсаните от бури океани престанаха да блъскат крайбрежни скали и магистрали, по бреговете тихо запляскаха малки вълнички.

Хората по целия свят, досега скрили се по домовете си или борещи се храбро срещу стихииите, от бреговете на Америка до джунглите на Африка, от снежните равнини на Норвегия до сухите простори на Индия, изведнъж се озоваха наред разрухата объркани и смутени, когато внезапно се възцари спокойствие и всичко отново стана нормално.

Смъртоносната нулева енергия на Тъмната звезда бе отблъсната.

Каверната с форма на фуния на Шестия връх все още бе окъпана от неземно бялата светлина. После подобният на лазер лъч изведнъж угасна и цялата му могъща енергия сякаш се събра в Стълба, загнезден на върха на пирамидата.

Стълбът засия ярко и запулсира с чиста бяла светлина.

После, също като преди, Стълбът се отдели с изщракване от пирамидата и Лили го улови.

Пулсиращата бяла светлина от подобния на стъклена тухла Стълб озари лицето ѝ и докато я гледаше, Джак видя как очите ѝ се изцъклят като при хипноза — бялото им стана съвсем черно и те се разшириха, сякаш изпълнени с нещо... с някаква сила... енергия... власт...

И за един кратък миг Джак получи прозрение какво може да е всъщност последната награда — власт — и се запита дали не е направил най-голямата грешка в живота си, като я е дал на Лили.

Вълка и Мао се измъкнаха от просеката и заобиколени от петимата китайски войници от специалните части, минаха покрай разнебитения „Халикарнас“ и излязоха на открито.

Джак и Лили — бяха изминали половината тераса — сега се оказаха хванати в капан на нея.

Вълка видя Стълба в ръцете на Лили, видя смъртно черния ѝ поглед и промълви:

— О, не, не...

С цялата си глупост китайските войници вдигнаха автомати срещу Джак и Лили.

Черните очи на Лили проблеснаха гневно към тях...

... и в същия миг петимата китайски войници се вкопчиха в гърлата си, неспособни да си поемат дъх. Рухнаха на колене, като се давеха, после се свлякоха мъртви на земята.

Вълка беше потресен. Мао също.

Джак стоеше изумен до Лили.

„Това е наградата власт — осъзна той. — Властта да осъществяваш мислите си, да налагаш волята си на другите абсолютно и без възможност за съпротива. Върховната власт.“

Отново погледна Лили, гневните ѝ, неземни очи. А тя изглежда Даян Касиди, която още се свиваше зад един пиедестал.

— Ти. Ти ни предаде. Съобщаваше на враговете ни всичко, което правехме. Мисля, че трябва да умреш.

Даян моментално рухна на колене. Погледът ѝ бе прикован в Лили. Започна да се задушаваша, а после от изцъклените ѝ очи потече кръв миг преди те да се пръснат в два противни фонтана. Археоложката се строполи мъртва.

Мао побягна.

Лили го гледаше безстрастно как се спасява.

— Май не си бил толкова страхлив, докато си изтезавал Магьосника, полковник Гонли — каза с неестествено дълбок глас.

Запъхтяният Мао тичаше по терасата, устремен към полуразрушеното укрепление.

Лили небрежно махна с ръка към укреплението — и огромна лавина блокове се плъзна по постройката и се стовари точно върху

Мао.

Тялото на китаеца бе смазано на мига и се превърна в кърваво петно на терасата. Каменната лавина спря до свитите фигури на Йоланте и Александър. Двамата бяха обезумели от страх каква съдба ще им отреди Лили.

Джак беше ужасен.

Обърна се към Лили. Лицето ѝ бе изкривено от ярост. Стискаше здраво блестящия Стълб в ръката си.

„Стълбът ѝ дава тези сили — помисли той. — Той подхранва гнева ѝ...“

— Лили, скъпа... — започна Джак.

Тя се обърна към него, черните ѝ очи проблеснаха... и тя примигна и го позна.

И този момент на разпознаване, този сблъсък между любовта и цялата омраза, надигнала се в нея, се оказа твърде много за мозъка на малкото момиче.

Лили припадна и се свлече на земята, Стълбът се изплъзна от ръката ѝ и спря на самия ръб на бездната.

И Джак остана до нея на терасата, с блестящия Стълб в краката му, с огромната пирамида над него, с бездънната пропаст долу и с един човек, който му препречваше пътя — баща му.

Погледът на Вълка не се откъсваше от Стълба в краката на Джак.

— Джак — рече той, — помисли си. Който държи това нещо, може да направи каквото си поиска. Може да подчини на волята си всеки, може да убива само с мисъл, може да владее абсолютно, без ограничения или...

— ... съвест — довърши Джак.

Разнесе се глух грохот. Предизвиканата от Лили каменна лавина беше отслабила стената, поддържаща „Халикарнас“, и огромният „Боинг 747“, който бе кацнал застрашително над терасата, всеки момент щеше да рухне на нея.

— Аз бих могъл да наложя мир на света — каза Вълка. — Мир чрез заплахата от употреба на върховната сила.

— Няма такова нещо като доброжелателен диктатор, татко...

— Тогава какво ще кажеш да го вземеш ти? Хайде, направи го — подкани го Вълка. — Почувствай силата. Почувствай как тече през теб. Знаеш, че го искаш.

Джак погледна надолу към сияещия Стълб. Той просто си лежеше в краката му — цялата власт на света...

Погледна Стълба, погледна и Лили, която лежеше до него със затворени очи и дишаше плитко. И в този момент дълбоко в сърцето си осъзна нещо.

Не искаше.

Не искаше да го вземе.

Не искаше да властва над никого.

И точно в този миг Джак осъзна с абсолютна яснота, че не е като баща си...

Куршумът го улучи в гърдите, но не успя да пробие бронираната жилетка, а само го завъртя и едва не го изхвърли от терасата.

Джак се просна по корем на самия ръб на терасата, краката му увиснаха над бездната.

Вдигна очи и видя втурналия се към Стълба Вълк. Всичките му приказки за власт и мир бяха само залъгалка, която целеше Джак да откъсне очи от него за мига, който му бе нужен да извади пистолета си и да стреля. И номерът бе успял.

Стълбът беше на педя от ръцете на Джак. До него Лили продължаваше да лежи в несвяст.

Пръстите на Джак задраскаха по гладките камъни на терасата, мъчеха се да се доберат до Стълба.

Чу как „Халикарнас“ изстена отново, видя как няколко камъка и хоросан се откъсват под него. Последни напъни преди падането...

И тогава, миг преди втурналият се Вълк да стигне до Стълба, Джак се пресегна отчаяно... и не хвана сияещия диамант — не искаше да го прави — а вместо това го блъсна с все сили и го запрати към отсрещния край на терасата.

Вълка се метна след него.

Но Джак знаеше, че е постигнал целта си. Беше ударил Стълба достатъчно силно, за да го плъзне по продълговатата тераса и...

... през ръба, в бездната.

Сияещият Стълб, зареден със смъртоносната си мощ, прелетя през ръба и се понесе в бездънната пропаст, за да изчезне завинаги.

Вълка го гонеше до самия край, метна се да го хване, но бе твърде късно.

Джак го гледаше как рухва на колене на самия ръб на терасата и надава отчаян рев — само за да бъде върнат рязко в реалността от внезапен грохот.

Надвисналият над терасата „Халикарнас“ най-сетне изгуби опора и рухна от стената на укреплението.

В някакво тъмно кътче на ума си Джак осъзна, че вече е виждал всичко това.

При Третия връх в Хокайдо, точно след като двамата с Вълка бяха положили Третия стълб, когато и двамата се бяха вкопчили в диаманта с окървавените си ръце.

Тогава Джак беше получил странно видение — как пада в бездна под Връх, а до него пада черен „Боинг 747“ с едно крило.

„Наградата за полагаането на Третия стълб“ — помисли той и го побиха тръпки.

Зрение.

Спомни си коментарите на Магьосника за египетския ритуал, при който жрецът хващал предмет с окървавената си ръка и получавал видения; а също така и твърдението на Лао Дзъ, че зрението е може би способността да видиш собствената си смърт.

Значи това беше. Смъртта му.

Но това не означаваше, че не бива да се опита да я избегне.

Джак превъзмогна пулсиращата болка в гърдите и по цялото си измъчено тяло, събра последните си капки сила, вдигна Лили и с олюляване я помъкна към безопасния край на терасата точно когато „Хали“ се стовари върху нея с оглушителен трясък!

„Халикарнас“ се плъзна от мястото си, рухна върху терасата на три метра от стената и преряза камъка като някаква колосална брадва. Почти цялата тераса се откъсна от подобната на укрепление структура и полетя в бездната в мига, в който Джак и Лили скочиха на малката запазила се част до стената.

Джак се завъртя точно навреме, за да срещне погледа на баща си.

Все още легнал по корем в края на терасата, със свити в отчаяни юмруци ръце, Вълка се взираше невярващо в падащия „Халикарнас“.

И в този кратък миг Джак видя ужаса на откровението, изписан на лицето на баща му — необузданото преследване на силата на последния Стълб бе довело до края на Вълка. Именно то го бе поставило в това фатално положение. Желанието му за абсолютна власт щеше да го убие.

Ударена от масивното туловище на „Халикарнас“, великолепната тераса се откърши и пропадна в бездната, като отнесе и Вълка.

Вълка падаше.

Погледна нагоре и видя как обърнатата пирамида на Шестия връх се отдалечава бързо, става все по-малка и по-малка. После черната сянка на еднокрилия „Халикарнас“, който падаше след него, закри гледката.

Вълка също бе виждал тази картина — по същото време, по което я бе видял и Джак, когато двамата заедно сграбчиха Третия стълб с окървавените си ръце; само че върху Стълба бе кръвта на Вълка, а не на Джак, така че двамата бяха видели именно неговата смърт.

Така Джак Уест-старши, мъжът, известен като Вълка, полетя в бездънния мрак след всемогъщия Стълб и, подобно на него, изчезна завинаги.

Излизането от Върха отне доста време, но след месеците надпревара с небесния часовник Джак изобщо не бързаше.

Лили дойде на себе си, замаяна и изтощена, без абсолютно никакъв спомен за убийствената си демонстрация на власт.

Джак поднесе манерката си към устата ѝ и тя предпазливо отпи.

После заедно с Александър понесоха пълната колекция от Стълбове и Рамзесови камъни на Месоядния навън.

Йоланте не направи опит да открадне или вземе артефактите. Изглежда, бе стигнала до негласно споразумение с Джак — ще ѝ бъде позволено да излезе жива оттук, стига да не причинява повече неприятности.

Навялякоха водолазната екипировка, с чиято помощ Месоядния и хората му бяха проникнали във Върха през наводнения вход.

— Помниш ли как се използва това? — попита Лили Александър.

Той не отговори. След като беше видял изпълнението на сестра си, изглеждаше вцепенен от ужас пред нея.

— Ела, ще ти покажа как се прави — рече тя.

— Как смяташ да минеш през китайските кораби? — малко колебливо попита Йоланте.

Джак не ѝ обърна внимание, а включи радиостанцията си.

— Тук ли си, Джей Джей?

Слушалката се изпълни с прашене.

— Чувам те, Джак — отговори гласът на Морския рейнджър. — Чакам вече няколко дни. Не бях сигурен, че ще се появиш.

— Че как няма да се появя — уморено рече Джак. — Готови сме за подводно измъкване. На северозападния нос сме.

— Плувайте навътре и оставете течението да ви понесе на изток покрай северния бряг. Ще ви чакам.

И така четиримата заплуваха през вече потопената входна зала с колоните. За по-сигурно Джак беше привързал децата за себе си. Когато излязоха от огромния вход, усетиха тегленето на силното океанско течение, което ги понесе на изток, далеч от военните кораби на китайците.

Не се съпротивляваха на течението. Просто го оставиха да ги понесе покрай северния бряг на Великденския остров и още няколко километра на изток, където ги посрещна „Индийски нападател“ на Дж. Дж. Уикам.

Влязоха през един люк и старата подводница клас „Кило“ отплава на юг, далеч от обърканите китайски самолетоносачи, които продължаваха да пазят Великденския остров.

русия, далечният изток

24 март 2008

Четири дни след последния краен срок

Джак и Лили се втурнаха в импровизираната лечебница, организирана в бившето леговище на Месоядния.

Зоуи, Алби и Лоуис лежаха на военни койки, почистени и будни. До тях, също на койка, беше Астро, а до него шейх Анзар ал Абас, заобиколен от Мечо Пух, Стреч, близнаците, Скай Монстър и група въоръжени мъже от полка на Мечо Пух.

Джак и Лили бяха долетели веднага щом Морския рейнджър успя да ги остави в приятелска държава, в този случай — в Нова Зеландия.

Лили се втурна към Алби.

Джак се насочи право към Зоуи.

— Добре ли си? — Лили прегърна силно Алби.

— Добре сме — отвърна той. — Пух и Стреч пристигнаха точно преди да ни свърши кислородът.

Лили погледна извинително майката на Алби.

— Съжалявам, госпожо Калвин. Съжалявам, че се забъркахте във всичко това.

Лоуис Калвин ѝ се усмихна топло.

— През последните няколко дни Алби ми разказа всичко, Лили. Много се гордея с момчето си. И съм не по-малко горда, че има такъв чудесен приятел в твоето лице.

Джак спря до леглото на Зоуи. Един дълъг момент двамата само се гледаха, без да кажат нито дума.

— Здравсти — наруши мълчанието той.

— Джак — каза Зоуи. — Ужасно съжалявам за онова, което направих в Дъблин, и...

— Не е нужно да съжаляваш.

— Беше тъпо. Имах толкова много за...

— Всичко е наред. Никога вече не нужно да казваш, че съжаляваш.

Лили също приближи и хвана ръката на Зоуи.

— Здравсти.

— Преди време казах на Лили нещо за приятелството — рече Джак. — Казах ѝ, че верността на приятелите е по-дълговечна от паметта им. Зоуи, не ме интересува какво се е случило, а и по онова време аз протаках нещата помежду ни. Моята вярогност към теб е завинаги. Колкото до случилото се там, за мен то вече е забравено.

Зоуи се усмихна и по бузите ѝ потекоха радостни сълзи. После прегърна Джак и докато Лили ръкопляскаше, го целуна страстно.

Така екипът се събра отново и през остатъка от деня празнуваха победите си, разказваха истории и се перчеха с рани.

Мечо Пух разказа на баща си за предателството и смъртта на брат си, както и за опита си да спаси Стреч от Мордехай Мюниц. Старият шейх бе ужасен и покрусен, когато научи за постъпките на Ятагана, но накрая постави ръка на превързаното ляво око на Мечо Пух и каза:

— Радостен съм да зная, че имам поне един достоен син.

Джак им разказа за ефектната поява на „Халикарнас“ на последния Връх и как бе плъзнал самолета по склона на фунията.

— Нали казваше, че никога не бива да мамиш системата от капани? — обади се Лили.

Джак сви рамене и отвърна малко смутено:

— Бързах. А животът на цялата Земя беше заложен на карта.

Някой попита за Йоланте и Александър.

Джак им каза, че са оставили представителката на британската кралска фамилия в Нова Зеландия, откъдето да се оправя сама. Връзката ѝ с тяхната мисия бе сложна — понякога беше враждебна към тях, понякога им помагаше, а при Петия връх в Диего Гарсия беше спасила живота на Джак, макар че спокойно можеше да го остави да умре. Джак бе сигурен, че ролята на Йоланте Комптън-Джоунс във всичко това съвсем не е приключила.

Колкото до Александър, Джак го беше оставил при свои доверени хора в Нова Зеландия — напълно непознато за военните по света семейство, за което Джак знаеше, че ще се грижи за момчето като за свое дете. Това бяха великолепните, жадни за внуци родители на Скай Монстър.

— Поне вече ще престанат да ми досаждат — отбеляза Скай Монстър.

Докато празненството течеше, Скай Монстър дръпна Джак настрани и го помоли да му разкаже по-подробно за случилото се с любимия му „Халикарнас“.

Джак не скри нищо и лицето на пилота посърна.

— Беше чудесен самолет...

— Наистина беше — съгласи се Джак. — Но ако след някоя и друга седмица влезеш във форма за малко екшън, мога и да измисля нещо.

ПУСТИНЯТА СИМПСЪН

ЮЖНА АВСТРАЛИЯ

1 май 2008, 17:30

Месец и половина след последния краен срок

Залязващото слънце окъпа новата ферма на Джак във великолепна оранжева светлина.

Фермата представляваше огромен изолиран имот насред необятната австралийска пустош, до едно пресъхнало солено езеро. Беше му дадена от австралийското правителство като отплата за добре свършената работа — и като компенсация за предишната след нападението.

Беше стара военна база и имаше някои от чертите на предишната му ферма — малко възвишения, малка солна мина, писта с хангар и много открито пространство; имаше и нови придобивки, сред които системи за сателитно, лазерно и видеонаблюдение.

Джак седеше на опасващата цялата къща веранда и отпиваше от кафето си в компанията на Зоуи. Лили и Алби си играеха радостно на пращния двор пред тях — хвърляха на Хор гумена мишка, а соколът я улавяше в полет и им я връщаше.

Джак погледна към хангара, където Скай Монстър работеше по черния „Туполев-144“. Бяха освободили машината от Великденския остров преди няколко седмици. Самолетът беше по-малък от „Хали“, но пък развиваше по-високи скорости и Скай Монстър много го беше харесал. Беше го кръстил „Небесен воин“.

Като бонус в самолета откриха всички записи на Месоядния за Стълбовете, Машината и Тъмната звезда, както и чертежи, карти и цифрови фотографии на белите надписи на Словото на Тот върху Стълбовете.

Колкото до самите пет Стълба, които бяха останали, сега те се намираха в малката солна мина до езерото, в помещение с бели стени, запечатано със солни кристали, зад дървена врата, изписана от Лили с йероглифите на Словото на Тот.

И там, невидими за човешки очи, Стълбовете блестяха, течните им сърцевини сияеха ярко.

Докато Стълбовете останеха тук, скрити от света, далеч от човечеството и човешката жажда за власт, техните награди щяха да си останат неизползвани, колкото и могъщи, смъртоносни, спасителни или изключително важни да бяха.

Джак беше казал на шефовете си, че всички Стълбове са изчезнали по време на сблъсъка при последния Връх, че са паднали с Вълка и Шестия стълб в бездънната пропаст и са изгубени завинаги. Новината беше посрещната с известно мърморене, но накрая бе приета без повече въпроси — в края на краищата Джак бе спасил света както от унищожение, така и от тирания.

Така или иначе, човечеството трябваше да се оправя само, без познанията и способностите на прочутите Стълбове.

Зоуи се пресегна и хвана ръката му. Сега и двамата имаха сватбени халки — гражданската церемония се бе състояла миналата седмица.

— И тъй, светът отново е спокоен — рече Зоуи.

— Честно да си кажа, това определено ми харесва — отвърна Джак.

— Добре че онези хора, които и да са те, са построили Машината — каза Зоуи. — Спасиха ни задниците. Но едно все не ми дава покой — те самите в крайна сметка не са оцелели. В един момент цивилизацията им е изчезнала, колкото и развита да е била технологично.

Джак сви рамене.

— Земята е на повече от два милиарда години, Зоуи. А само за някакви си пет хилядолетия нашата версия на човечеството е стигнала от пещерите, лова и събирателството до космическите пътешествия. Строителите на Машината са били цивилизация, която се е издигнала до огромна висота, а после... кой знае? Може да ги е покосила някаква болест. Може да са се самоунищожили. Може да ги е заличил някой заблуден астероид, който не са успели да забележат. Цивилизацията се издигат и умират, след което всичко започва отново. Така е устроен светът. Нашата цивилизация също ще загине някой ден — и да, ние

самите можем да предизвикаме гибелта ѝ — само че това няма да се случи сега, поне не и докато аз имам думата.

Зоуи се усмихна и извади бележник.

— Знаеш ли, има още едно нещо, което така и не разгадахме.

— Какво по-точно?

— Самоличността на Петия велик воин. Ще ти прочета откъсите.

Зоуи отвори бележника.

— „Смъртна битка, между баща и син, единият се бие за всички, а другият — за един“. „Петият ще се изправи пред най-голямото изпитание и ще трябва да реши дали всички да живеят, или да умрат“. Както казах, така и не открихме кой е Петият воин.

Вгледа се внимателно в Джак. Той продължи да се взира с присвити очи в хоризонта, макар да усещаше погледа ѝ.

— Ти беше при последния Врѝх по време на Второто пришествие, при завръщането на Тъмното слънце — рече Зоуи. — Ти се изправи срещу баща си и според онова, което ми разказа, си можел да вземеш онзи Стълб и да овладееш невероятната му сила. Можел си да промениш коренно живота на Земята, да я владееш или да оставиш Вълка да го направи. Но като си го хвърлил в бездната, ти си решил нашата съдба, решил си дали човечеството ще живее, или ще умре.

— Може и така да е — невинно рече Джак.

— Ох, боже мой... — промълви Зоуи. — Знаел си го, нали?

— Е, хрумна ми.

Зоуи поклати глава.

— Божичко, така и няма да го кажеш, нали? Джак Уест-младши... ти си Петият велик воин.

Джак се обърна към нея и се усмихна.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, най-големите благодарности са към прекрасната ми съпруга Натали заради това, че угажда на всичките ми творчески прищевки (да, имам ги) и че дойде с мен на незабравимото пътуване до Великденския остров за събиране на информация.

Трябва също така специално да благодаря на прочутия футурист, художник и филмов декоратор Рон Коб, който щедро ми позволи да използвам в тази книга концепцията му за десантните капсули РА-27. Рон е проектирал космически кораби и извънземни за холивудски филми, както и реални военни приложения като десантните капсули, така че за мен бе голяма привилегия да обсъдя с него бъдещето на въздушните нападения. Благодаря, Рон!

Искрени благодарности и на всички водачи от „Експлора Лодж“ на Великденския остров — Нико, Тито и особено на Йойо, който ни заведе с Натали до Аху Вай Мата на отдалечения северозападен нос. Ако искате да разгледате наистина добре Великденския остров, горещо ви препоръчвам „Експлора Лодж“.

В един епизод от романа споменавам статуята от Великденския остров в Британския музей. Тя наистина е една от само четирите моаи, изработени от базалт, наистина е била взета от острова през 1868 г. от англичаните и да, тя наистина е била изложена преди време в кафенето на музея!

Нашият млад водач Нико от Великденския остров при едно пътуване до Англия се оплакал на служителите на музея за статуята. Нико, сигурно ще се зарадваш да научиш, че сега базалтовата моаи е изложена на видно централно място, достойно за историческото ѝ значение. Видях я лично.

Вдъхновени млади писатели често ме питат дали трябва да посетят някое място, за да пишат за него. Отговорът е — не, не е нужно, но определено помага. Трябваше да отида на Великденския остров, за да намеря наистина добър материал за тази книга.

Признавам си, че все още не съм бил на Антарктида (материалите за „Експлозивно“ бяха събрани в кварталната библиотека!).

Още веднъж благодаря на всички роднини, приятели и на чудесните хора от „Пан Макмилан“. Никога не подценявайте силата на насърчението.

Матю Райли

Сидни, Австралия
Септември 2009

Издание:

Матю Райли. Петимата велики воини

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2010

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN 978-954-655-126-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.